MERCENAR

6 HANK FROST INVINCIBILUL HANK FROST INVINCIBILUL

AXEL KILGORE

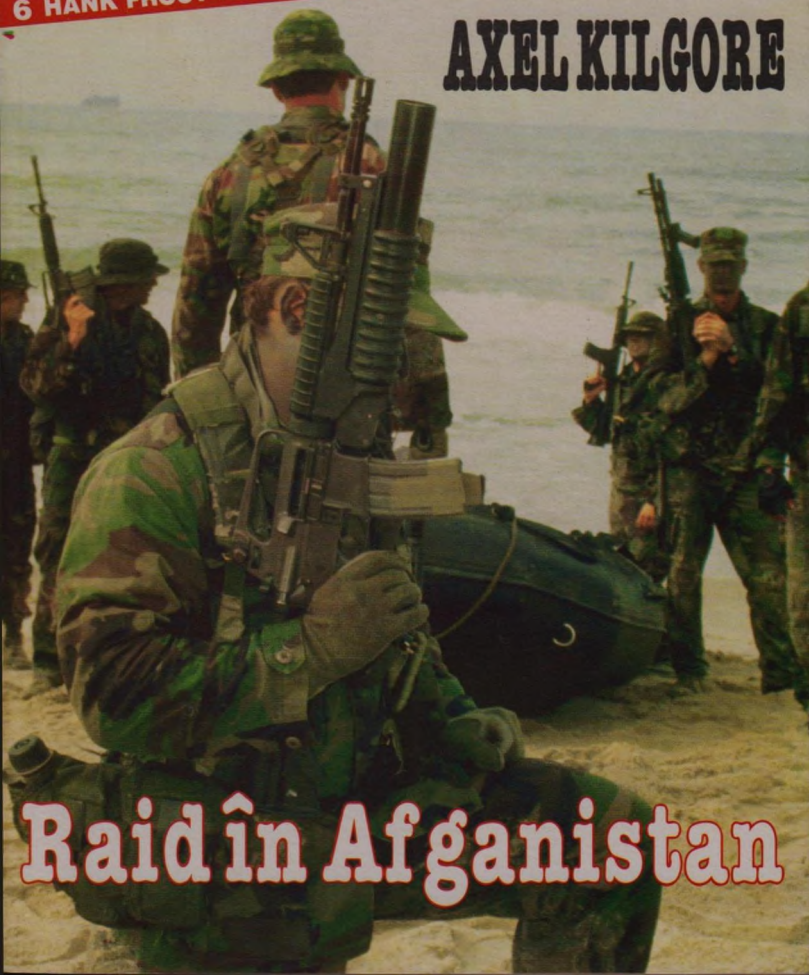

Raid în Afganistan

Copyright © Toate drepturile asupra
acestei versiuni aparţin
Editurii Z

Axel Kilgore

RAID ÎN AFGANISTAN

Traducere de
Nicolae Constantinescu

Editura **Z**
1996

Editor: Zamfir M. Rusu
Coperta: USSOFT și EDITURA Z

CAPITOLUL I

Matthew Jenks zări silueta lui Kherfat la capătul de jos al pantei. Cu spatele aplecat, cu puşca lungă în mâna, afganul se întorcea în grabă, alergând în zigzag printre pietre. După o jumătate de minut se lăsa pe vine lânga american, în spatele unei stânci mari.

Jenks se uită la el întrebător.

Kherfat îşi eliberă gura trăgând de turbanul negru care îi învăluia tot capul. Gâfâia şi scotea aburi din gură în atmosfera glacială din zori.

— Au scos-o, *captain*, îl anunţă el gâfâind. O să fie urât de tot. O să vezi că nu te-am minţit.

De trei luni de când CIA îl trimisese în Afganistan, Matthew Jenks învăţase să aibă încredere în luptătorii din rezistenţă. Niciodată nu l-ar fi crezut pe Kherfat în stare să-l mintă. Doar îl bănuia că exagerase puţin puterea devastatoare

a noii arme pe care sovieticii o experimentau la nord de Hindukuş.

În vale, la două sute de metri mai jos, zgomotul motoarelor se amesteca cu vuietul vântului.

— Acolo, *captain*, pe autoşeniletă, murmură Kherfat.

Matthew Jenks zâmbi în ciuda tensiunii, din cauza acelui „captain" cu care îl împopoţona Kherfat. Un titlu evident onorific în gura unui luptător de gherilă.

Luptătorii din rezistenţă mai cunoşteau şi alte două cuvinte englezeşti. „OK", folosit atunci când voiau să spună că totul mergea bine, şi „pigs"[1], rezervat soldaţilor din Armata Roşie.

Matthew Jenks se ridică în spatele stâncii, potrivi binoclul şi urmări înaintarea vehiculului indicat. În afara autoşeniletei, detaşamentul sovietic era format din cinci camioane Moskvici de cinci tone şi o tanchetă. Detaşamentul se îndrepta spre satul Ogura care se întindea la picioarele pantei dinspre soare, de cealaltă parte a văii.

Misiunea lui nu era prea clară. Sovieticii pierduseră mulţi oameni în ultimele trei ambuscade întinse de rezistenţa afgană. Acum aveau să exercite represalii asupra populaţiei civile.

Matthew Jenks lăsă în jos binoclul şi se întoarse spre Kherfat strângând din dinţi. Afganul răspunse la întrebarea lui mută dând încet din cap apoi, cu un gest de neputinţă, arătă spre cei cinci oameni care îi însoţeau.

— Ştiu, zise americanul cu o voce înăbuşită. Nu putem face nimic.

---

1) Porci

Furios, Jenks ridică din nou binoclul şi se resemnă să observe.

De altfel, pentru asta şi venise acolo.

Să observe.

De trei zile bătea sectorul acela aflat la vreo douăzeci de kilometri de cuibul lui Subhan, unul dintre locotenenţii lui Babrak ul-Raq, şeful luptătorilor de gherilă. Jenks aştepta de trei zile să-i vadă pe sovietici scoţând acea armă faimoasă despre care îi vorbise Kherfat.

Azi o scoseseră şi va putea să trimită un raport la Islamabad, în Pakistan.

Camioanele se opriseră. Soldaţii coborâră şi încercuiră satul cu pistolul-mitralieră la şold. Ce aveau de gând să facă? Să-i împuşte pe toţi locuitorii?

Matthew Jenks ştia că erau în stare...

Tancheta rămăsese în spate. Autoşenileta se opri la vreo sută de metri de primele colibe bondoace. Un soldat dădu la o parte o prelată, dezvelind arma, spre care Matthew Jenks îşi îndreptă imediat binoclul.

Arma semăna cu o mitralieră antiaeriană cu ţeavă dublă, doar că încărcătorul era înlocuit de o cutie mare kaki. Sovieticul îşi lipi ochii de dispozitivul de ochire, care părea foarte sofisticat, dar pe care Jenks îl distingea cu dificultate. Soldatul îşi reglă tirul şi acţionă o manetă.

Matthew Jenks făcuse războiul din Vietnam. Efectuase câteva misiuni ca mercenar, în cadrul Beretelor Verzi, şi ca agent contractual pentru CIA. Asta însemna că văzuse multe orori în cursul carierei sale. Totuşi nu putu să nu se înfioare, de-a dreptul consternat.

— Incredibil..., bâigui el. Ai zice că este unul dintre acele

spectacole în care se arată sfârșitul lumii, așa cum poți vedea în filmele SF.

Mitraliera descria un arc de cerc regulat și țintea încet locuințele. De fiecare dată când trăgatorul acționa maneta, din țevi ieșeau mici dâre luminoase care se propagau în atmosfera cu o viteză fulgerătoare. În momentul impactului, țintele vibrau imperceptibil degajând o lumină orbitoare, ca niște bucăți de metal încălzite până la alb. În microsecunda următoare, colibele dispăreau în întregime, transformate în țărână.

— O mitralieră cu laser, murmură Mattehew Jenks. Ticăloșii âștia vor rade satul de pe fața pământului!

— Ce zici, *captain*? întrebă Kherfat în afgană.

Jenks cunoștea bine persana și afgana, pricipalele limbi care se vorbeau în Afganistan.

— E arma diavolului, răspunse el. N-ai exagerat. Cu asta poate să îngenuncheze o întreagă armată. Poate chiar să respingă o ofensivă nucleară. Trebuie cu orice preț să punem mâna pe ea.

— Asta n-o să-i împiedice să continue cu alta, *captain.*

— Poate că da, zise omul de la CIA. Savanții din țara mea lucrează și ei la laser, numai că ei și-au axat eforturile mai curând asupra unei utilizări la sistemele de reperaj decât asupra capacității de distrugere. Dacă le furnizăm un model, vor putea să fabrice o arma identică, chiar mai performantă.

— Și? întreba cu mirare afganul.

— E puțin cam complicat. Să spunem că suntem o țară bogată. Sovieticii au mari probleme economice. Dacă știu că avem mijloace cu care să le replicăm, vor înceta să se mai ruineze fabricând acest tip de armă.

— Crezi...

Jenks îi răspunse încercând să fie cât mai convingător.

— Sunt sigur de asta. Așa funcționează echilibrul terorii. Și asta e jocul pe care-l jucăm cu ei de ani de zile.

— Să te-audă Allah, zise cu gravitate Kherfat.

În momentul acela o femeie cu voal pe față ieși în fugă din sat, strângând la piept un copilaș. Jenks nu o auzea dar părea că țipă de groază. Doi soldați făcură un pas înainte gata s-o împuște, dar fură opriți de gestul ofițerului care comanda autoșenileta. Femeia se opri, aruncă o privire disperată spre capetele rânjinde din jurul ei apoi, cuprinsă parcă de o inspirație bruscă, ridică copilașul spre cer. Era clar că îi implora pe sovietici să cruțe cel puțin viața copilului ei.

Ofițerul se întoarse spre cel care mânuia arma îngrozitoare și îi făcu un semn.

Asta era mai mult decât putea să suporte Matthew Jenks. Americanul duse arma la umăr. Kherfat îl opri cu o logică care îl înfioră:

— Nu face asta, *captain*. Sunt cel puțin o sută și au arma care aruncă foc. O singură împușcătură ar fi de ajuns ca să ne extermine. Mai bine doi morți în plus din acest sat și șapte luptători în viață.

Avea dreptate.

Jenks lăsa arma jos. Nu avu timp să ducă din nou binoclul la ochi, dar văzu cu claritate mica linie luminoasă ieșind din țeava mitralierei. Femeia și copilul dispărură aproape instantaneu, anihilate în sensul propriu al termenului. În locul în care se aflaseră cu o clipă mai înainte, nu mai rămăsese nici măcar o grămăjoară de cenușă.

Satul Ogura a fost ras de pe harta Afganistanului în mai puțin de zece minute.

Scârbit, Matthew Jenks se așează jos, la adăpostul stâncii, își scoase mănușile mari de piele și redactă un mesaj pe care i-l întinse lui Kherfat suflând peste degetele înroșite de frig.

— Du asta în tabără, zise el. Spune-i lui Subhan să-l trimită cât mai repede la Islamabad. Voi încerca să mă apropii de baza sovietică și să aflu mai multe despre această armă.

— Prefer să rămân cu tine, *captain*. Doi dintre oamenii mei vor duce hârtia ta.

— Bine, aprobă americanul. Îmi vei fi mai de folos aici. Cât timp mai putem rezista cu proviziile pe care le-am luat cu noi?

— În privința hranei, cinci zile dacă suntem atenți. Dar ne putem aproviziona și din sate. Cu apa însă...

Matthew Jenks zâmbi. Apă însă... aveau la discreție. Era destul să strângă zăpadă, s-o topească și s-o purifice fierbând-o, apoi s-o lase să se răcească ca s-o poată bea.

Kherfat dădu ordine oamenilor. Doi dintre ei se întorceau în tabără cu mesajul iar ceilalți trei încărcau sacii în spate.

Matthew Jenks și grupul lui se puseră din nou în mișcare, mergând pe lângă flancul muntelui pe o potecă îngustă. Coloana de camioane, autoșenileta și tancheta nu mai erau decât un nor de praf pe drumul care șerpuia pe fundul văii.

Kherfat mergea în față, urmat de Matthew Jenks, în urma lor venind cei trei luptători din gherila afgană.

Mergeau așa de un sfert de oră când, brusc, Kherfat murmură fără să întoarcă capul:

— Repede! Toți pe munte.

Afganul se repezi imediat printre stâncile care dominau poteca. În momentul în care Matthew Jenks se năpustea pe

urmele lui, în spatele său răsună o voce:

— *Ruki verh!* [1]

Americanul se întrebă ce simţ putuse să-l prevină pe Kherfat. Nici el şi nici ceilalţi trei afgani nu auziseră nimic.

— *Iob tvoie mati!* [2] strigă unul dintre afgani, care cunoştea destul de bine rusa pentru a-l invita pe noul sosit să practice incestul.

Sovieticul nu-i lăsă timp să tragă. Matthew Jenks îl văzu pe afgan căzând, lovit de un glonţ în frunte, şi se resemnă să ridice mâinile. Ceilalţi îl imitară.

Patrula sovietică era comandată de un sergent-major care înaintă pe potecă şi rostogoli cadavrul lovindu-l cu cizma. Apoi, rânjind cu un aer satisfăcut, se întoarse spre Matthew Jenks — singurul occidental din grup — şi-i puse o întrebare în limba rusă.

— *Nie panimaiu* [3], răspunse americanul.

Cei patru prizonieri au fost imediat uşuraţi de arme. Sergentul-major, un mongol mic de statură, cu o privire plină de cruzime, care cunoştea doar câteva cuvinte în afgană, le explică că aveau tot interesul să fie cuminţi. Lovindu-i în spate cu ţeava armelor AK-47, sovieticii îi făcură pe prizonieri să coboare în vale unde aşteptau un camion şi o maşină blindată.

„Măcar ceilalţi doi să ajungă în tabără cu mesajul", îşi zise americanul.

Micul mongol nu-şi putea ascunde jubilarea. Ştia că făcuse un prizonier important în persoana lui Matthew Jenks.

1) Sus mâinile! (n.a.)

2) Pe ma-ta! (n.a.)

3) Nu înţeleg (n.a.)

CAPITOLUL II

Hank Frost fluiera vesel sub duș. De multă vreme nu se mai simțise atât de senin. Bess încheiase o înțelegere cu agenția de presă londoneză și se instalase împreună cu el la periferia Atlantei. Un cont rotofei în bancă, un apartament mare și o amantă mai frumoasă ca niciodată. Ce altceva ar fi putut să-și mai dorească?

Opri apa, se scutură și coborî pe covorul de baie murmurând:

— Până la urmă, viața liniștită are și ea părțile ei bune.

Din bucătărie se auzi vocea lui Bess:

— Ce spui?

— Nimic, nimic. Tot trăind ca un holtei bătrân, am căpătat obiceiul să vorbesc singur.

— Va trebui să te dezbari de el, căpitane Frost!

Frost zâmbi. Luă un prosop și-și frecă părul des. Își

petrecuse după-amiaza la cumpărături, împreună cu Bess. Obiecte mici pentru decorarea interiorului, așternuturi și alte nimicuri. Se întorseseră pe la orele cinci, frânți de oboseală și fericiți. La intrarea în apartament, Bess se agățase de brațul lui și murmurase:

— Un adevărat cuplu de tineri căsătoriți.

Frost trântise ușa împingând-o cu piciorul și-i închisese gura amantei sale sărutând-o. Gândul căsătoriei îl făcea să se înfioare.

Termină cu ștersul și se așeză în fața oglinzii pentru a-și lega panglica neagră de piele la ochiul stâng. Apoi luă un piepten, începu să-și aranjeze părul și întrebă:

— Vrei să mă servești cu un whisky, *baby* ?

— Am și făcut-o, monseniore, răspunse Bess.

În momentul în care ieșea din sala de baie, având pe el doar panglica de la ochi și ceasul, tânăra femeie se întorcea de la bucătărie aducând două pahare. Părul ei lung și blond era încă umed. Avea picioarele goale în papuci și nu purta decât un halat din prosop roz.

— Preferi aperitivul înainte sau după? îl întrebă ea așezând paharele pe o măsuță joasă, lângă telefon.

— Înainte sau după ce? zise viclean Mercenarul.

— Păi e vorba de dragoste! răspunse Bess punându-și mâinile în șolduri. Dacă îți închipui că ai să scapi chiar atât de ușor, sub pretext că azi-dimineață m-ai așa și pe dincolo, să știi că te înșeli amarnic. Oh, scuză-mă!

Tânăra femeie tăcu jenată, în timp ce Frost se reținea să nu izbucnească în râs.

După ce trecu secunda de stinghereală, Bess continuă:

— Am strâns destul centura în timp ce domnul Mercenar

făcea turism în Grecia şi în Yemen[1]. Şi pe urmă, cu un individ ca tine prefer să fiu în avans dacă tot te am în mână.

Şi, ca să dovedească cât era de hotărâtă, tânăra femeie aruncă papucii din picioare şi-şi lăsă halatul să-i cadă pe mochetă. Apoi, zâmbind în colţul gurii, Bess îşi îndreptă privirea spre un punct foarte precis al anatomiei lui Frost. Şedinţa de hipnoză nu dură mai mult de o secundă.

— Abracadabra! exclamă Bess izbucnind în râs. Nimic în mâini, nimic în buzunare! Aş face o adevărată avere ca dresoare de şerpi.

Frost se apropie de ea, o luă în braţe şi lăsă în jos capul ca să sărute sânii dolofani care i se ofereau cu atâta dărnicie.

— Nu s-ar putea spune că n-ai daruri deosebite, murmură el cu o voce răguşită împingându-şi amanta spre pat.

Un moment mai târziu, cei doi se înfruntau într-o „luptă" corp la corp fără milă. Deodată, chiar în momentele cele mai plăcute, soneria telefonului le sfredeli cu sălbăticie timpanele.

— La dracu! bombăni Bess, uitând de bunele maniere.

Întrerupt din elan, Frost se dezlipi de ea mormăind câteva onomatopee chinezeşti şi se ridică să răspundă.

— Lasă să răspundă robotul! protestă Bess cu un ton ameninţător. Îşi jur că, dacă te duci, cer divorţul!

— Păi, *baby*, dacă tot...

Frost nu ajunse mai departe. Telefonul amuţi iar mâinile amantei sale îi serveau argumente la care nu era în stare să reziste.

— Uauu! făcu ea lasciv. După o mică întrerupere neprevăzută e încă şi mai bine. Hai Frost, strânge-mă tare-n braţe!

---

1) Vezi nr. 5 din colecţia MERCENAR, *Ultimatum* (n. ed.)

Tremurară în curând amândoi într-o desfrânare de suspine, gemete şi gâfâituri. Apoi Mercenarul o sărută pe frunte pe tânăra femeie şi se ridică.

Aprinse o ţigară Camel, dădu fumul afară pe nări, bău o gură de whisky şi apăsă pe tastele înregistratorului telefonic.

Era un mesaj de la Andrew Deacon, directorul agenţiei Diablo Protective Services, pentru care Frost lucra ocazional.

— A nimerit şi ăsta când nu trebuia! bombăni el. Dacă ar fi vrut să facă înadins n-ar fi reuşit atât de bine...

—... altfel nu mi-aş fi permis să te deranjez în timpul vacanţei, debita vocea fonfăită a lui Deacon. Doamna Margaret Jenks nu avea noua ta adresă. De aceea m-a rugat pe mine să-ţi trimit acest mesaj. N-a vrut să-mi spună mai mult, dar m-a asigurat că e vorba de ceva grav şi foarte urgent. Te roagă s-o suni cât poţi de repede. La orice oră din zi sau din noapte.

Urma un număr din Alaska.

Ce putea să aibă cu el Margaret Jenks? N-o cunoştea decât foarte puţin. Dacă Matthew avea să-i spună ceva, de ce n-o făcea chiar el?

Perplex, Frost opri înregistratorul telefonic şi scutură ţigara în scrumieră.

Pe patul răvăşit, Bess îşi împreunase mâinile sub ceafă şi, cu ochii pe jumătate închişi, savura momentele plăcute de după vârtejul dragostei. Mercenarul trase din ţigară şi luă paharul în mână.

Matt Jenks era un fost camarad de arme. Îşi câştigaseră împreună gradele în Vietnam, luptaseră ca Berete Verzi şi ca mercenari. Hank Frost mai ştia că Matt, la fel ca el, efectua misiuni ca agent contractual pentru CIA.

Dar, după ultimele ştiri despre el, care datau de vreo doi ani, Frost ştia că Matt o lăsase mai uşurel cu războiul. Cumpărase o mică companie de aviaţie de lângă Anchorage şi plecase să se instaleze acolo cu Margaret şi cu Bart, nevasta şi fiul lui. Singurul mod de a afla mai multe era s-o sune pe Margaret Jenks.

Frost strivi ţigara şi ceru numărul transmis prin amabilitatea lui Deacon. Avu timp să mai fumeze o ţigară până când o centralistă îl anunţă:

— Aveţi Anchorage.

Margaret Jenks părea cuprinsă de panică. Era clar că prefera să nu dea prea multe detalii la telefon, dar puţinul spus îl hotărî pe Frost. În timpul conversaţiei răspunse monosilabic pentru a întârzia la maxim explozia de mânie a amantei sale. Evita să se uite la ea dar ştia că Bess trăgea cu urechea.

— Fără panică, Maggie, zise el în cele din urmă. Asta nu serveşte la nimic şi poate că nu e nici chiar atât de grav pe cât crezi. Văd care e orarul avioanelor şi vin.

Când închise, Bess stătea pe pat în capul oaselor şi ochii ei verzi nu străluceau deloc de tandreţe.

— Se poate şti încotro o iei? întrebă ea cu o voce arţăgoasă.

— Ăăă... În Alaska pentru început, şi pe urmă în Pakistan. Încearcă să înţelegi, *baby*, e...

— De ce nu în Afganistan, dacă tot eşti acolo?

— S-ar putea foarte bine să dau o raită şi pe-acolo, băigui Frost stingherit, răsucindu-şi nervos mustaţa.

— Chiar nu ţi-e bine? Şi mai întâi, cine e această Maggie, ai?

Frost respiră adânc şi răspunse:

— Nevasta unui coleg. Matt Jenks. A plecat să lupte de partea rezistenţei afgane.

În câteva cuvinte, el îi explică tinerei femei că Margaret Jenks primea scrisori de la Matt cam la fiecare cincisprezece zile prin intermediul unui om de legătură. Trecuseră de-acum două luni de când nu mai avea nici o veste de la el şi angoasa devenise insuportabilă. Ea îi cerea lui Hank Frost s-o însoţească la Kohat, în Pakistan, unde se afla omul de legătură al lui Matt şi, după aceea, în funcţie de informaţiile primite, să încerce să dea de urma soţului ei.

Bess se ridică, se înfăşură în halat, se aşează pe un scaun şi-şi prinse capul între mâini.

— Nu sunt aici decât de trei zile şi mă şi părăseşti, murmură ea. La naiba şi iar la naiba... Ce ţi-am făcut Doamne de m-ai lăsat să mă îndrăgostesc de un tip ca ăsta?

Mercenarul nu zise nimic. Nu avea ce să spună. O înţelegea pe Bess. Dar ştia că nimic pe lumea asta nu l-ar fi putut împiedica să răspundă la stigătul de ajutor a soţiei lui Matt.

Frost ridică receptorul şi formă numărul aeroportului din Atlanta.

O voce siropoasă de femeie îi comunică în amănunt orarul, corespondenţele şi tarifele diferitelor curse aeriene spre Alaska.

Hank Frost era din nou pe picior de plecare.

Se întreba cu anxietate dacă Bess va mai fi aici la întoarcerea lui.

Bess se întreba cu anxietate dacă de data asta se va mai întoarce.

CAPITOLUL III

Ai fi zis că sunt niște fantome care dansau între băltoacele mocirloase pe mica espalanadă de pământ bătătorit. Iluzia era și mai impresionantă din cauza păturilor de ceață care pluteau la nivelul solului la acel sfârșit de dimineață. Dar Hank Frost știa că acele creaturi erau femei care purtau acel voal conform tradiției islamice a Pakistanului.

Nori de un gri-roz asemănători cu niște bârbi gigantice întunecau mica piață din Kohat și păreau ca nu așteaptă decât un semn pentru a se transforma în apă.

Mercenarul își ridică privirea spre cerul amenințător și grăbi pasul. Voia să ajungă la Muhammad Zulfikar înainte de duș. Simți o mână agățându-se de mâneca lui și se întoarse spre Margaret Jenks.

— Am impresia că suntem supravegheați, zise ea arătând un grup de trei bărbați.

Margaret Jenks era o femeie brunetă, puțin cam masculina pentru gustul lui Frost. Dar recunoștea că putea să fie seducătoare... pentru bărbații cărora le plac femeile înalte și brunete.

Mercenarul dădu din cap.

— Bună impresie, Maggie. Ba chiar pot să-ți spun că suntem urmăriți de acești trei indivizi de la Islamabad și că ei înșiși sunt filați de doi oameni de la Mardan.

Margaret Jenks făcu ochii mari de uimire.

— Ce ai de gând să faci, Hank?

— Deocamdată nimic. Cam bănuiesc eu ce urmăresc respectivii. Liniștește-te, Maggie. Dacă ar fi vrut să ne caute râcă, ar fi făcut-o deja.

— Unde sunt ceilalți doi?

— Au dispărut când am ajuns la Kohat, dar mi-a spus mie o păsărică că îi vom vedea foarte curând. Să ne grăbim, omul de contact al bărbatului tău locuiește de cealaltă parte a pieței.

— Crezi că acest Zulfikar are vești de la Matt?

Vocea tinerei femei era plină de anxietate.

— Haide, Maggie, răspunse Frost apucând-o de braț pe tânăra femeie, nu fi copil. Îți înțeleg îngrijorarea dar nu știu mai mult decât tine. Dacă Zulfikar nu poate să ne spună nimic, va trebui să mergem mai departe de filieră.

Trecură două femei cu voal, împresurate de o liotă de copii.

— Mă întreb cum pot să umble așa, zise Margaret Jenks.

— Obișnuința, filozofă Mercenarul. Și poate că asta prezintă și unele avantaje. Nu mai e nevoie să-ți speli părul și nici să te machiezi înainte de a te duce la piață. Uită-te la

fata în gri. Pare foarte bine făcută şi s-ar putea să ascundă sub voal un cap de vrăjitoare.

Margaret se strădui să zâmbească.

— Falocratule!

Poate că avea dreptate, dar reuşise să-i smulgă primul zâmbet de când plecase de la Anchorage.

— S-ar părea că nu e prea bogat, zise el ajungând în faţa casei lui Zulfikar.

Era o mică construcţie din piatră cenuşie, piatra care se găsea în această ţară. Varul care probabil că îi dădea un aer mai vesel cu câteva secole în urmă se desprindea în bucăţi mari pe faţada fisurată. Singura deschizătură vizibilă dinspre stradă era o boltă joasă închisă de o uşă din lemn grosolan.

Mercenarul bătu. Nici un răspuns.

Bătu mai tare. Nimic.

Strigă:

— Domnule Zulfikar! Domnule Muhammad Zulfikar!

Simţi mâna tinerei femei strângându-l puternic de braţ. Respiraţia tinerei femei deveni zgomotoasă şi sacadată.

— Domnule Zulfikar! strigă ea cu o voce imploratoare.

Câţiva oameni intrigaţi întoarseră capul spre ei. Margaret Jenks îi dădu drumul lui Frost şi făcu un pas înainte.

— Nu, Maggie! Nu intra!

Prea târziu.

Tânăra femeie deschisese uşa şi intrase lăsând capul în jos. Frost strânse din maxilare furios că se lăsase luat prin surprindere, dar acum nu mai avea ce face. Intră şi el, sperând că Margaret Jenks nu făcuse o prostie. Primul lui reflex fu acela de a închide uşa. Era inutil să se expună în mod stupid curiozităţii trecătorilor.

Înăuntru era întuneric beznă.

— Hank! exclamă Margaret. Am dat peste ceva!

— Rămâi unde eşti şi nu mai vorbi! îi ordonă Frost cu glas scăzut.

— Nu e nimeni. Să plecăm.

— Nu înainte de a fi inspectat locul, răspunse Mercenarul. Am impresia că ne-ai băgat într-un viespar afurisit.

Frost auzi un hohot de plâns înăbuşit.

Presupunerea lui îşi primi confirmarea atunci când aprinse lanterna-stilou. Fascicolul subţire de lumină scoase la iveală cadavrul unui bărbat cu beregata tăiată. După toate aparenţele, era vorba de Muhammad Zulfikar.

Margaret scoase o mică exclamaţie şi Frost îndreptă lanterna spre ea. Tânăra femeie era albă la faţă ca varul şi părea în pragul leşinului. O apucă de subsuori, o aşeză pe un taburet şi-şi continuă investigaţiile. Încăperea nu avea nici o fereastră.

În schimb, în fund se deschidea o uşă mascată de o perdea. Frost dădu la o parte perdeaua şi intră într-o bucătărie mică. Spectacolul pe care i-l dezvălui fasciculul luminos se dovedea şi mai hidos.

O copilă de cel mult treisprezece ani zăcea pe spate, în întregime goală, cu gâtul tăiat şi plină de sânge. Frost simţi revolta stomacului când se lăsă pe vine lângă cadavru şi zări privirea încremenită într-o expresie de spaimă şi stupoare.

Stăpânindu-şi furia şi oroarea, Mercenarul se aplecă asupra ei şi constată că fetiţa fusese violată. Sexul plin de sânge, mirosul dulceag de sperma şi cârpa care îi fusese vârâtă în gură erau cât se poate de concludente.

Mercenarul se ridică şi-şi frecă pleoapa. Ar fi vrut să creadă că era un coşmar, să-i ceară lui Margaret să-l ciupească ca să se trezească. Dar o auzi plângând uşurel în prima încăpere.

— Am căzut într-o cursă, zise el întorcându-se la ea. Dincolo e o fetiţă violată şi cu gâtul tăiat. Am găsit în bucătărie un brici lung cu mâner de corn. Arma crimei, asta e sigur.

Margaret nu răspunse. Nu mai putea decât să plângă.

— Scuturã-te, Maggie! murmură Frost cu un ton insistent. Dacă-ţi cedează nervii, suntem terminaţi.

Tânăra femeie îşi ridică spre el ochii umezi.

— Ce te face să crezi că e o cursă? întrebă ea cu o voce ezitantă.

— Faptul că o parte dintre îngerii noştri păzitori au dispărut în mod misterios când am ajuns la Kohat. Sunt convins că au fost aici înaintea noastră şi că au comis aceste atrocităţi doar pentru a ni le pune în cârcă nouă. Pentru mine ăsta e un cadou din partea amicilor mei *tavarişcii*, şi au nimerit în plin. O dublă crimă şi violarea unei puştoaice abia ajunsă la pubertate — asta nu se iartă, mai ales într-o ţara musulmană.

Contrar oricărei aşteptări, avalanşa de veşti proaste părea să fi avut un efect stimulator asupra tinerei femei. Se ridică, scoase o batistă de hârtie din buzunar şi-şi şterse ochii.

— Bine, Hank, dar o să le explicăm că nu avem nici un amestec! exclamă ea. Va fi destul să cerem o autopsie şi medicul legist va stabili ca ora morţii e anterioară sosirii noastre.

— Vise, Maggie. Ar trebui să reuşim să ajungem la

postul de poliție ca să povestim toate astea. Numai că în acest moment, sunt gata să pun prinsoare că autorii acestui masacru asmut populația spunând că un american și complicea lui l-au asasinat pe Muhamad Zulfikar și că masculul i-a mai și violat fata înainte de a-i tăia beregata.

— Doar n-or să ne linșeze! murmură Margaret înspăimântată.

— Există toate șansele. Aici, oamenii au regretabilul obicei de a-și regla mai întâi conturile și după aceea să cheme autoritățile. Sper ca ăsta să ne poată ajuta. L-am găsit alături, sub o pernă.

Frost îi arătă un Colt 45 vechi, datând din vremea ultimului război mondial.

Mercenarul încărcă arma.

— Ce ai de gând să faci?

— Să ies și să încerc să ajung la postul de poliție cât mai repede posibil.

— Până acolo e mai mult de un kilometru!

— Știu. Dar e singura salvare posibilă.

CAPITOLUL IV

De parca ar fi vrut să sublinieze efectul dramatic al acestor ultime cuvinte, un bubuit de tunet făcu să tremure zidurile casei. În timp ce Frost dădea ultimile instrucțiuni tinerei femei, pe acoperiș începură să răpăie picături mari de ploaie.

— Descalță-te, îi zise el.

— Poftim?

— Cu siguranța ca va trebui să alergăm. Nu vei ajunge departe cu tocurile astea.

Margaret se descălță ca un automat.

— Dacă avem puțin noroc, poate că ploaia îi va face pe oameni să se întoarcă la casele lor, zise Frost. Dă-mi mâna stângă și să nu-mi dai drumul decât atunci când îți spun eu. Ai înțeles?

— Am înțeles, răspunse Margaret.

Mercenarul strecură arma la centură şi-şi încheie giaca.

— Încearcă să-mi dai voie să mă mişc liber, adăugă el trăgând-o pe tânăra femeie spre ieşire. Ia un aer degajat. Voi încerca să parlamentez în măsura posibilului. Poate că asta mă va scuti să trec la argumente mai convingătoare...

— Vorbeşti *urdu* [1]?

Mercenarul strânse semnificativ din buze.

— Nici un cuvinţel, răspunse Frost. Dar pakistanezii înţeleg engleza. O mică amintire dinaintea lui taica Gandhi.

Frost puse lanterna în buzunar şi deschise uşa. O ploaie torenţială cădea pe esplanada de pământ bătătorit, stropind de noroi pantalonii bufanţi ai pakistanezilor. Nu se vedea nici o femeie. Nici un copil. Doar un grup de vreo douăzeci de bărbaţi.

Frost îl zări pe unul dintre tipii care îi urmăriseră de la Mardan, un bărbat solid în costum de culoare închisă, cu părul tuns perie. Mirosea de la o poştă a KGB. Mercenarul credea că ceilaţi — cei care îi filaseră de la Islamabad — erau de la CIA. Dar unde dispăruseră?

Bărbatul cu costum închis stătea de vorbă cu doi pakistanezi. Unul tânăr, cu turban şi barbă neagră. Celălalt, mai mic de statură, avea părul cărunt. Bărbosul spuse cu voce tare o frază pe care Frost nu o înţelese.

Margaret Jenks avu o ezitare în prag. Mercenarul simţi mâna tinerei femei crispându-se ca o gheară. Era înspăimântată. Oricât de stupid ar fi putut să pară, Frost îşi zise că nu era deloc încântată s-o ia la fugă cu picioarele goale şi fără nimic pe cap prin ploaia torenţială.

1) Limba indo-ariană vorbită în India de Nord şi în Pakistan unde este limbă oficială (n.t.).

Ieşi şi o trase dupa el. În câteva secunde, violenţa ploii le lipi hainele de piele. Un fulger brazdă cerul aruncând o lumină albăstruie peste feţele ameninţătoare ale celor care veneau spre ei.

O stradă în scară dădea spre piaţă. Frost o trase pe Margaret în acea direcţie. Era drumul cel mai scurt pentru a ajunge la postul de poliţie.

Ştia că nu avea mult timp la dispoziţie. Nimeni nu va interveni până când asasinarea lui Zulfikar şi a fiicei sale nu va fi constatată. Poate că era bine să câştige timp.

— Vorbeşte cineva engleza? strigă el.

— Eu, răspunse tânărul cu barbă. Nu mişcaţi!

— Ce aveţi cu noi? întrebă Mercenarul.

— Mi se spune că l-aţi ucis pe Zulfikar şi pe fiica lui şi că ai violat copila, zise celălalt cu un ton ameninţător. Nu veţi scăpa chiar aşa uşor!

— Cine v-a spus asta şi de unde a ştiut?

Bărbosul se întoarse o fracţiune de secundă, căutându-şi cu privirea informatorul. Tipul dispăruse.

— Nu mai e aici.

— Ascultă, reluă Frost continuând să înainteze discret spre scară. E cumplit, dar Muhammad Zulfikar şi fiica lui au fost într-adevăr asasinaţi. Iar fata pare să fi fost violată. Înainte sau după ce a murit, nu ştiu, pentru că toate astea se întâmplaseră deja când am intrat în casă. Sunt cetăţean american şi cer...

— Tăcere şi nici un gest! îl întrerupse bărbosul scoţând un pumnal.

Se întoarse spre mulţime asmuţind-o în *urdu*.

Frost auzi strigătele de mânie care acopereau vacarmul

ploii. Alți bărbați scoaseră la iveală cuțitele. Nu mai era timp de discuții.

— Fugim, Maggie! strigă el repezindu-se spre scară.

Treptele de piatră erau pline de noroi și alunecoase.

După ce trecu clipa de stupoare, pakistanezii se năpustiră după ei. Frost știa că avansul lor era destul de mic și o simțea pe Margaret poticnindu-se la fiecare pas. Fusta strâmtă a taiorului bej probabil constituia un handicap serios, chiar și pentru o femeie cu o înfățișare atât de sportivă.

— Dacă aș fi știut, te-aș fi pus să te îmbraci în pantaloni, zise Frost.

Își dădu seama imediat cât de stupidă era această remarcă și tăcu, aruncând o privire în spate. Primii pakistanezi ajungeau în capătul de sus al scării.

— La dracu! mormăi ei. Tipii ăștia ar putea să concureze la jocurile olimpice!

— Nu e fusta de vină, murmură Margaret gâfâind. Ci colanții... Alunecă pe treptele ude. Lasă-mă, Hank. Nu... nu mai pot...

— Curaj, Maggie! Uite strada aia în formă de pâlnie de la capătul de jos al scării. Dacă ajungem la ea, nu vor putea să ne atace mai mult de doi-trei din față. Voi reuși să-i țin pe loc până va sosi poliția.

— Nu... Nu voi putea...

Margaret Jenks nu-și termină fraza. Își pierdu echilibrul. Frost trebui să-i dea drumul la mână ca să nu-l tragă și pe el după ea. Neputincios, Mercenarul o privi rostogolindu-se până la baza scării și oprindu-se într-o băltoacă negricioasă.

Libertatea de mișcare îi permise lui Frost să alerge mai repede și ajunse la ea în câteva secunde.

Pakistanezii ajunseseră pe la jumătatea scării şi veneau în urma lor urlând.

Taiorul tinerei femei semăna cu o otreapă plină de noroi. Mâinile şi genunchii sângerau şi avea o vânătaie mare la umărul obrazului drept. Frost se lăsă pe vine lângă ea şi mulţumi cerului căci, în aceeaşi clipă, un cuţit şuieră la câţiva centimetri de părul său. Arma îşi continuă traiectoria şi se lovi de un zid.

Frost voia să evite cu orice preţ folosirea pistolului. Hoarda aceea de pakistanezi furioşi era şi ea victima unei înscenări machiavelice. O înscenare pusă la cale de KGB, acum era sigur de asta.

Dar farsa durase destul. Margaret Jenks leşinase. O săltă pe umăr, alergă până acolo unde străduţa se îngusta de tot, o aşeză jos cu spatele sprijinit de un zid şi se întoarse scoţând de la centură Coltul găsit acasă la Mahmmud Zulfikar.

Când văzu pistolul, trupa se opri brusc. Pentru a-i convinge de hotărârea lui, cât şi pentru a grăbi intervenţia trupelor de ordine, Mercenarul trase două focuri în jos. Stropi de apă mocirloasă stârniţi de gloanţe îl împroşcară pe barbos. Pakistanezul se dădu un pas înapoi ştergându-şi obrajii. Avea ochii holbaţi de furie.

— Nu te apropia! îl avertiză Frost. Data viitoare o să încasezi o boabă!

— Violatorule! Asasinule! răcni celălalt.

Ce făceau poliţiştii, fir-ar să fie?

Frost ştia că fiind cu Margaret nu va reuşi să reziste multă vreme. Pakistanezii spumegau de furie. Dacă se mai înfuriau puţin, pistolul nu mai avea nici un efect descurajant în faţa turbării lor. Îi văzu pe câţiva lăsându-se să ia pietre de pe

jos. Nu putea totuşi să tragă în acei oameni a căror singură vină era că se lăsaseră traşi pe sfoară şi că erau cam iuţi la mânie. Dar nici să se lase masacrat nu putea.

Frost era convins că banda aceea de indivizi vor dori s-o răzbune pe micuţa Zulfikar aplicându-i acelaşi tratament lui Margaret. Oricum, n-ar fi servit la nimic dacă ar fi tras în grămadă. După golirea încărcătorului se putea considera ca şi mort.

Se întrebă o clipă dacă în Pakistan exista vreo lege despre legitima apărare.

Prima piatră îşi luă zborul. Frost se lăsă în jos şi reuşi s-o evite. A doua îl lovi în umăr. În clipa aceea auzi zgomote în spatele grupului de pakistanezi furioşi. Vociferări, tânguiri înăbuşite. Apărură şase căşti coloniale. Grupul de poliţişti îi dădu la o parte pe oameni lovindu-i cu nişte vergele flexibile.

Mercenarul răsuflă uşurat. Pauza fu de scurtă durată. Tânărul bărbos făcu câţiva paşi înainte şi scoase un revolver de la centură.

Ce să facă? Să-l împuşte pe pakistanez sub nasul poliţiştilor din propria lui ţară? Nu era prea înţelept.

Apoi îi veni o inspiraţie şi trase. Sus şi spre stânga. Lovit în umărul drept, bărbosul scoase un strigăt prelung, se răsuci în loc ca un titirez şi se prăbuşi în noroi fără să fi avut timp să folosească revolverul.

Mercenarul lăsă arma în jos. Trei poliţişti se apropiară în grabă. Unul dintre ei se aplecă asupra rănitului care continua să ţipe răsucindu-se de durere. Ceilalţi doi înaintară spre Frost cu pistolul în mână.

Primul reflex al Mercenarului a fost să dea drumul la armă şi să ridice mâinile în sus. Gestul acesta îi salvă probabil

viața. În schimb, Frost avu ocazia să constate că, în ciuda aspectului lor inofensiv, vergelele polițiștilor erau foarte eficace când erau mânuite de o mâna eficace.

Era clar că cineva din mulțime avusese timp să strecoare două vorbe polițiștilor din Kohat. Aceștia erau convinși că îl au în față pe omul vinovat de un viol și două asasinate. Împiedicau linșajul dar îi aplicară criminalului bătaia pe care credeau ca o merită.

Prima lovitură îi plesni pielea de la baza gâtului. A doua lovitură o primi fără să știe exact unde. Peste ceafă poate, dar nu era în stare să stabilească cu precizie originea durerii. Tot corpul îl durea cumplit. Se prăbuși pe pământul ud, vâscos al străduței și se făcu ghem ca să-și protejeze ochiul și să ofere o suprafață cât mai mică loviturilor care se abăteau asupra lui mai rău decât ploaia.

Nu putea să vadă decât un pantof și o șosetă bej, un genunchi maroniu și un șort lung de culoare kaki. Își zise că polițiștii din Kohat aveau o ținută foarte britanică. Apoi în dreptul ochiului avu apa unei băltoace.

Și Margaret? Ce făcuseră cu Margaret?

Mercenarul își adună toată energia, ridică capul și încercă să-l întoarcă spre locul unde o lăsase pe tânăra femeie. Nu avu timp. O ultimă lovitură, dată de data asta cu măciuca, îl lăsă lat.

*

* *

Frost nu se simțea bine deloc. Îl dureau picioarele. Îl dureau brațele. Îl durea capul. Îl dureau șalele. Îl durea burta.

Poate că avea coaste rupte. Nu știa. Hainele, pe jumătate sfâșiate, erau încă umede și-i iritau pielea. Pe mâini se formaseră coji de sânge amestecat cu noroi. Vomase.

Stătea cu picioarele depărtate pe un strat de paie jilave care puteau a stătut. Într-un colț al celulei, un șobolan ronțăia ceva fără să-l bage în seamă. Animalul era probabil obișnuit cu pușcăriașii.

Frost se ridică să-și pipăi corpul. Abia în momentul acela observă că avea cătușe la mâini.

— Ticăloșii! mârâi el.

Apoi se întrebă unde era Margaret. Probabil că zăcea în altă celulă. În ce stare? Nu putea s-o lase așa ! Cu siguranță că avea nevoie de îngrijiri. Își drese glasul, scuipă în paie și strigă cu o voce răgușită:

— Hei! E cineva aici?

Nu reuși decât să-l sperie pe șobolan care se refugie în gaura lui dintre doi moloni.

„Altul care mă abandonează" își zise Mercenarul înainte de a-și examina mai departe corpul.

Durerea era încă destul de puternică dar, după toate aparențele, nu existau stricăciuni serioase. Va scăpa doar cu câteva contuzii. Fizic, mai mergea. Dar în rest? Cum să se explice cu niște indivizi care mai întâi te loveau și pe urmă discutau? Dacă mai discutau. Frost se cam îndoia.

În momentul acela o cheie se roti în broască. Ușa se deschise și apăru un polițist pe care Frost îl recunoscu imediat. Era unul dintre cei care îl bătuseră măr.

— Sunt cetățean american! izbucni Frost. Cer să fiu pus imediat în legătură cu ambasada țării mele!

Polițistul se uită la el cu un aer năucit și intră în celulă

cu vergeaua în mână.

— Ce-ați făcut cu femeia care era cu mine? insistă Frost încăpățânat.

Nu primi nici un răspuns. Polițistul se apropia.

Mercenarul nu era deloc dispus să ia din nou bătaie. Îl lovi cu piciorul în testicule pe pakistanez, îndoindu-l de la mijloc. Apoi își împreună mâinile cu cătușe și-l izbi cu toată puterea peste ceafă. Polițistul gemu și se prăbuși cu nasul în paie.

— Felicitările mele, căpitane Frost! zise o voce de la ușă.

CAPITOLUL V

În locul acela, contraforţii de nord ai munţilor Hindukuş se terminau cu două gradene succesive, asemănătoare cu două trepte colosale.

Baza sovietică, situată pe treapta de jos, era imposibil de cucerit precum o fortăreaţă. Dacă voiai să ajungi la ea fără să foloseşti singurul drum existent, trebuia să escaladezi un perete aproape vertical de două sute de metri. Matthew Jenks începea să cunoască bine locurile. De o lună şi jumătate de când se afla acolo, era lăsat să se plimbe de două ori pe zi, însoţit de un paznic. Reperase amplasamentul şi destinaţia diferitelor construcţii, pistele de decolare ale avioanelor Mig şi ale elicopterelor, garajele tancurilor.

În zilele frumoase, Jenks putea să vadă, în fundul văii, apele fluviului Amu-Daria, curgând nepăsătoare în faţa nebuniei oamenilor.

Sovieticii îi propuseseră un târg şi Jenks ceruse timp de gândire. Iată de ce era lăsat relativ liniştit.

Colonelul Vasili Pratkin, comandantul bazei, şi un anume căpitan Fiodor Smirlianov — imediat identificat ca făcând parte din KGB — îi propuneau să simuleze o evadare, să se întoarcă în rândurile luptătorilor din rezistenţă şi să fie informatorul lor. Clasica deturnare de spion...

Era o propunere „cinstită" şi Jenks se ferise să se arate şocat. Aşa cum se ferise să devină suspect acceptând prea repede. Pe de altă parte, îi părea bine că se afla acolo ca să poată afla câte ceva despre arma cu laser.

În ultima vreme se gândise mult la Maggie şi la Bart care probabil că erau îngrijoraţi văzând că nu mai primeau nici o veste de la el.

De vreo patru zile, căpitanul Smirlianov nu-şi mai arătase tunsoarea scurtă de ofiţer prusac. Matt Jenks presimţea că foarte curând va afla noutăţi. Spera din toată inima ca aceste noutăţi să fie în favoarea lui...

*
* *

Un bărbat îmbrăcat cu un pardesiu de gabardină şi cu pălărie pe cap intră în celulă urmat de un alt poliţist pakistanez.

— Poate că am făcut o prostie, murmură Frost întorcându-se spre uşă.

— Cu siguranţă că tot aşa zice şi el, răspunse noul venit arătând spre poliţistul care zăcea fără cunoştinţă. Dar, având în vedere tratamentul pe care ţi l-au aplicat, n-ar fi frumos

din partea lor să se supere. Cu atât mai mult cu cât au fost prinși autorii asasinatelor. Doi *sikhi*. Au mărturisit și au declarat că au primit două mii de dolari de la un necunoscut pentru a comite această crimă josnică.

Cum putea cineva să violeze o fetiță și să ucidă două persoane pentru bani? Mai ales pentru o sumă atât de neînsemnată. Mercenarul își simți stomacul cuprins de spasme dureroase. Dar nu mai avea ce să vomeze.

— Cine ești? întrebă el.

— Jack Collins, de la ambasada Statelor Unite. Am venit să te eliberez.

De la ambasada Statelor Unite... Așa. Fără precizarea rangului sau a funcției. Cu alte cuvinte de la CIA.

— Dumneata ne urmărești de la Islamabad?

Collins zâmbi.

— Nu chiar eu. Să spunem că e vorba de niște... colaboratori.

— Înțeleg, mormăi Mercenarul. Unde e doamna Jenks?

— În drum spre Rawalpindi. Acolo va primi toate îngrijirile necesare. Nu e grav, poți să fii liniștit. Vom avea noi grijă de toate, inclusiv de trimiterea ei acasă.

— M-ar mira să fie de acord...

— Nu a mai avut nici o obiecție din momentul în care i-am vorbit de propunerea pe care am de gând să ți-o fac. E convinsă că o vei accepta.

— Ia s'auzim!

— Ce-ar fi să mergem să stăm de vorbă într-un loc mai potrivit? propuse Collins.

— Îți stau la dispoziție. În fine... de îndată ce acești domni vor avea amabilitatea să mă debaraseze de aceste brățări

încântătoare. Şi, dacă n-ai nimic împotrivă, m-aş duce să fac un duş şi să-mi iau valiza.

*
* *

Ştergătoarele Roverului se mişcau cu un „clic-clac" regulat.

Frost făcuse un duş şi-şi îngrijise zgârieturile. Îmbrăcase o pereche de blugi curaţi, un pulover peste tricou şi o giacă de piele maronie. Scoase din buzunar un pachet de Camel puţin cam mototolit, vârî o ţigară între buze şi o aprinse cu vechea lui brichetă Zippo. Collins fuma un trabuc mic care îl îngreţoşa.

— Deci? zise Mercenarul dând fumul afară pe nări.

Jack Collins răsuci brusc volanul spre stânga ca să depăşească o ricşă care trăgea din greu pe drumul plin de gropi.

— La dracu! exclamă el. Am tras o spaimă! Nu vezi nici la cinci metri.

— Nu sunt sănătoşi dacă merg pe o vreme ca asta fără lumină, zise Frost trăgând din nou din ţigară.

Jack Collins nu răspunse. Îşi şterse fruntea. Cotise în extremis ca să evite ciocnirea cu un autobuz arhiplin care venea îh viteză din sens invers.

— Spune-mi, Collins, crezi că vom ajunge întregi? întrebă Mercenarul zâmbind pe sub mustaţă.

— M-am obişnuit de trei ani de când sunt aici, dar mărturisesc că încă mi se mai întâmplă să fiu surprins, răspunse omul de la CIA rotind din nou volanul spre stânga

pentru a evita un smochin mare ale cărui rădăcini adventive atârnau practic pe drum.

Frost profită de ocazie.

— Eşti aici trimis de CIA?

Collins îşi întoarse spre el ochii de un albastru spălăcit.

— N-am considerat necesar să fac această precizare, zise el suflând pe gură fumul aromat pe care parbrizul îl trimise în nasul Mercenarului. Bănuiam că ai ghicit.

Frost se servi de mână ca de un eventai ca să depărteze de el fumul trabucului.

— Hai să n-o mai luăm pe ocolite. Vorbeai de o propunere.

— OK, zise Collins. Mai întâi, câteva precizări. Matt, contrar a ceea ce crede nevasta lui, nu a plecat în Afganistan ca mercenar. Lucrează pentru noi.

— Mersi, zise Frost rânjind. Bănuiam şi asta.

Collins continuă:

— Matt avea drept misiune să observe mişcările sovieticilor pe teren şi să ne semnaleze orice fapt interesant. Asta, evident, nu-i interzicea să dea o mână de ajutor luptătorilor din rezistenţă.

Collins făcu o scurtă pauză apoi continuă:

— În urmă cu o lună şi jumătate ne-a trimis un raport, în care spunea că *tavarişcii* experimentează acolo o armă nouă şi deosebit de eficace. După toate aparenţele ar fi vorba de o mitralieră laser. Nu cunoaştem alte amănunte. De atunci n-am mai primit nimic.

— Crezi că mai e în viaţă?

— E posibil şi asta. A dispărut în nordul munţilor Hindukuş, la vreo douăzeci de kilometri de tabăra luptătorilor

de gherilă comandați de un anume Subhan. Fie e prizonier, fie a fost omorât.

— Și presupun că-mi ceri să mă duc acolo să văd ce s-a întâmplat?

— Printre altele, răspunse Collins stingându-și chiștocul infect, spre marea ușurare a lui Frost. Vei primi o sută de mii de dolari dacă vei reuși să șterpelești acea armă despre care vorbește Matt. Și încă o sută de mii dacă îl vei aduce pe Matt viu.

— Văd că nu vă tremură mâna când dați, remarcă Mercenarul.

— Cunoaștem prețul lucrurilor, zise cu calm Collins.

— Și pe cel al oamenilor, completă Frost. Apreciez în mod deosebit valorea pe care i-o acorzi vechiului meu camarad Matt Jenks.

— Acceptați?

— Încă o întrebare.

— Te ascult, zise omul de la CIA simțind că-l avea pe Frost în buzunar.

— De ce eu?

— Din două motive, răspunse Collins. Voi fi sincer cu tine. Mai întâi m-am informat asupra activității tale.

Mercenarul zâmbi.

— Probabil că nu ți-a fost prea greu.

— Recunosc că nu. Faci parte dintre cetățenii americani încă în viață despre care deținem cel mai mare teanc de documente.

— Și celălalt motiv? întrebă Frost ca să-l aducă la subiect.

— E legat puțin de primul. Am pierdut deja doi oameni în afacerea asta. Primul a căzut de la trei sute de metri

încercând să străbată trecătoarea Khaybar. Celălalt a fost împuşcat de rusnaci când reuşise să ia legătura cu Zulfikar.

— Aşa au aflat adresa omului de legătură al lui Matt la Kohat?

— Cred că da. Ăsta era motivul pentru care mi-am pus oamenii să te urmărească. În realitate, am supravegheat-o discret pe Margaret Jenks din momentul în care ne-a fost cât se poate de clar că Matt fusese scos din circuit.

— Îl bănuieşti pe Matt de trădare! E ridicol!

Vocea lui Collins deveni tăioasă.

— Nu e vorba de a bănui ceva, ci de a lua precauţiile de rutină.

— Mda, admise Mercenarul trăgând din ţigară şi apoi strivind chiştocul în mica scrumieră a maşinii.

Îşi ridică şuviţa neagră care îi cădea pe frunte şi adăugă cu un ton gânditor:

— Dacă înţeleg bine, aţi pus şi voi puţin umărul la primirea atât de încântătoare de care am avut parte acasă la Muhammad Zulfikar...

— Îmi pare rău, dar oamenii mei s-au lăsat păcăliţi pe ultimii metri. Niciodată nu şi-ar fi putut închipui o înscenare atât de sordidă, chiar şi din partea unui ticălos ca Smirlianov.

— Smirlianov?

— Fiodor Sergheievici Smirlianov, pronunţă Jack Collins cu tonul funcţionarului de la Starea Civilă. Un tip de la KGB care se ocupă de tot ce are legătură cu Matt.

Frost aprinse altă ţigară.

— De unde se poate trage concluzia că Matt e în viaţă şi că sovieticii au nevoie de el într-un scop oarecare, zise el după un moment de gândire.

— Şi eu cred la fel, spuse Collins. Eşti omul nostru?

— V-aţi fi gândit la mine dacă nu m-ar fi contactat Margaret Jenks?

— Bineînţeles, îl asigură Collins. Figurai pe o listă cu mai multe nume. Alegerea doamnei Jenks a orientat-o pe a noastră.

Frost rămase pe gânduri. Se aplecă înainte, scutură scrumul în scrumieră şi apoi se întoarse spre Collins punându-şi amândouă coatele pe genunchi.

— Vrei să-ţi spun chestie, Collins?

— Da, spune-mi totul, glumi omul de la CIA, ştiind ce va urma.

— Mă bag în combinaţia ta zăpăcită. Dar cu o condiţie.

— Care? întrebă Collins neliniştit.

— Sunt gata să fac totul fără nici o para. Dacă Matt mai e încă în viaţă, o să ţi-l aduc. Sunt sigur că şi el ar face acelaşi lucru pentru mine. Şi am să-ţi aduc şi drăcia aia de armă. Nu cer decât să-mi achiţi cheltuielile. Restul lovelelor trimite-l lui Maggie. Are un copil şi o afacere în Alaska care trebuie să meargă. Eu am destui bani. Chiar prea mulţi. N-am să trăiesc destul ca să-i fac praf pe toţi. Cred că Maggie îi meritä. A suferit destul. Crezi că poţi să-i treci într-un cont discret?

— Nici o problemă, mă descurc eu.

Apoi, mulţumit, îl bătu prietenește pe umăr şi adăugă:

— Mulţumesc, Frost. Eram sigur că pot conta pe tine. Eşti la fel de ţăcănit cum scrie în rapoarte.

— La naiba, Collins! Las-o mai uşurel cu elanurile astea afective! protestă Mercenarul.

Fumă un moment în tăcere, apoi murmură:

— Ce-am să-i spun lui Bess?

— Poftim? întrebă Collins.

— Nimic, nimic... Mă gândeam la materialul pe care îl voi lua cu mine.

— Dacă preferi să pleci cu arsenalul personal, n-ai decât să-i dai un telefon domnişoarei Bess Stallman. Cineva îl va lua de la domiciliul tău şi-l va expedia prin valiza diplomatică.

Mercenarul mârâi aproape nemulţumit.

— Văd că te-ai informat. Mersi pentru sugestie.

*

* *

Înainte de a urca în avion, Margaret Jenks îl sărută pe Frost pe amândoi obrajii şi apoi îl strânse în braţe murmurând:

— Adu-mi-l înapoi, Hank. Contez pe tine. Şi Bart la fel.

Făcu un semn cu mâna lui Jack Collins, întoarse spatele şi se îndreptă spre avion.

— Am impresia că nu prea mă simpatizează, zise omul de la CIA cu un ton dezolat. Dar nu i-am făcut nimic.

Mercenarul se grăbi să-l liniştească:

— Nu, nu... Nu suportă mirosul trabucurilor tale.

— Crezi?

Cei doi bărbaţi părăsiră aeroportul din Islamabad şi se îndreptară spre Chevroletul cenuşiu al ambasadei.

— Echipamentul tău soseşte mâine, îl anunţă Collins instalându-se pe bancheta din spate. Ţi-ai găsit un camarad?

Hotărâse să evite expediţiile bătătoare la ochi şi stabiliseră că Frost nu va fi însoţit decât de un singur om. Împreună cu ghidul, ar fi fost trei, ceea ce era prea destul. Dacă va avea nevoie de întăriri, Frost putea să negocieze

acest lucru cu Subhan.

— De ieri încerc să-l prind la telefon pe John Michael Guntze, un amic de-al meu. Doctor şi războinic de primă clasă. Înţelegi care e avantajul? A mai fost de două ori în Afganistan pentru organizaţia Medicilor fără Frontiere.

— Da, îmi dau seama. Dar dacă nu dai de el repede, va trebui să găseşti altul.

— Trebuie să înţeleg că ai găsit ghid? întrebă Mercenarul resemnat.

— Exact, răspunse Collins, după ce-i ceru şoferului să-i ducă la ambasadă. Ai avut noroc, am putut să punem mâna pe unul dintre cei mai buni. E un bengali...

— Poftim?

— E un bengali din Bangladeş. După sciziune, tipul a venit să se instaleze la Peshawar din motive pe care nu le cunoaştem.

— Poate religioase?

— Posibil. Trebuie să ştii că a îndeplinit până acum la perfecţie câteva misiuni pentru noi, că după invazie îşi petrece trei sferturi din timp de cealaltă parte a frontierei afgane şi că suferă de o maladie pe care unii o numesc anticomunism primar. În concluzie, lichidează bucuros un sovietic când are unul în bătaia puştii.

— Sper că nu-mi dai unul îndrăgostit de trăgaci?

— Fii liniştit, Raboşci e omul cel mai cumpătat pe care-l cunosc.

— Raboşci şi mai cum?

— Raboşci Djinandur.

— Aoleu! Şi trebuie să-l ţin minte!

*
* *

Frost reuşi în sfârşit după-amiază să-l găsească pe Guntze care tocmai se întorsese din Africa şi care zicea că e pe brânci. Dar natura misiunii şi cei cincizeci de mii de dolari oferiţi de Collins îi învinseră reticenţele.

Guntze promise că va sosi a doua zi, la puţin timp după armele lui Frost. Plecarea spre Afganistan era prevăzută peste două zile. Totul se potrivea.

Spre seară, Mercenarul lămuri câteva detalii cu Collins, apoi se întoarse la hotel să se odihnească. Ceva îi spunea că va trebui să fie în mare formă ca să poată străbate celebra şi redutabila trecătoare Khaybar.

*
* *

De când se întorsese, căpitanul Smirlianov era mai puţin amabil. Matthew Jenks era foarte atent. Urletele sfâşietoare care se auzeau zi şi noapte indicau ca torturile fuseseră reluate în celelalte celule. Se întreba dacă Smirlianov chiar încerca să obţină informaţii de la nenorociţii pe care îi mutila metodic până la moarte, sau se răzbuna pur şi simplu pe ei din cauza ultimului eşec.

Jenks era convins că omul KGB-ului acusese un insucces. Poate Collins reuşise să i-o ia înainte. Matthew Jenks dorea cu fervoare acest lucru.

Acum avea informaţii foarte precise asupra funcţionarii şi performanţelor faimoasei mitraliere cu laser. Câteva

indiscreţii culese de ici de colo îi permiseseră să înţeleagă că era vorba într-adevăr de un prototip în curs de experimentare pe teren. Deci nu era prea târziu ca să se pună mâna pe el şi să se încerce oprirea proliferării sale. Dar trebuia acţionat repede.

Se afla acolo de o lună şi trei săptămâni şi se aştepta ca sovieticii să-l forţeze să ia o hotărâre.

Or Matthew Jenks ştia prea bine ce însemna „a forţa" în limbajul Armatei Roşii din Afganistan.

*
* *

— Odihna s-a terminat, murmură Raboşci.

— Deja? mormăi Frost ghemuindu-se pe cornişa îngustă.

— Poţi să tragi mai departe la aghioase, zise Guntze cu jumătate de glas. Dacă ai de gând să sfârşeşti sub formă de carne congelată, te priveşte.

— Hei, doctore, să ştii că uneori spui nişte chestii nostime de tot!

— Ssst! zise Raboşci. La drum, repede.

Americanii porniră după ei. În afara rucsacului, John Michael Guntze mai ducea şi o puşcă de asalt. Frost îşi lăsase revolverul în teaca de umăr sub scurta de munte. Din cauza împrejurărilor, Mercenarul preferase un KG-99, mai uşor de folosit cu mănuşile. Arma semiautomată, asemănătoare cu un pistol-mitralieră mare, era fixată cu o curea peste piept.

Raboşci avea la şoldul drept o teacă închisă al cărei conţinut Frost încă nu reuşise să-l identifice. Cealaltă armă, era o sabie cu lamă curbă şi lungă cât braţul unui om.

Cornișa era destul de îngustă. Din loc în loc, mai ales la cotituri, ea era lățită cu șipci de lemn putrede. Totul era cenușiu, stânca și aparența de pământ care o acoperea păreau să facă corp comun. Lemnul era și el tot cenușiu, dar ceva mai închis.

Abordară ultima porțiune a defileului și, de patru ore de când plecaseră, ghidul lor avea același chiștoc stins în colțul gurii.

În depărtare, Afganistanul se întindea sub o pătură de ceață de un albastru de desen animat. Frost, care nu suferea de amețeală, ezita totuși să întoarcă capul spre stânga pentru a se uita în jos. Până în vale probabil că erau cel puțin cinci sute de metri.

Porniseră din nou de aproximativ un sfert de oră când Raboșci le făcu semn să se ascundă într-un intrând stâncos prin fața căruia ar fi trecut fără să remarce nimic. Ghidul lor cunoștea terenul ca pe propriul său buzunar.

— Semn rău, zise el după ce toți trei se înghesuiră în mica grotă.

— Ce? întrebară Frost și Guntze într-un glas.

— Pe aici ar fi trebuit să fie ruși și nu sunt. Mă tem de o surpriză neplăcută.

— Cred că o căutăm cu lumânarea mergând pe poteca asta, zise Frost.

— Nu poți să treci munții dacă nu mergi pe poteca asta, cel puțin în acest loc. O vom părăsi după trei ore. Poate chiar patru, depinde.

Raboșci nu preciză de ce anume depindea. Cei doi americani, care nu prea stăteau bine cu moralul, se abținură să-l întrebe, de teamă să nu se expună unor dezvăluiri alarmante.

— Avem timp să fumăm o ţigară? întrebă Mercenarul.

— Da, dar repede, răspunse Raboşci.

Frost îşi aprinse ţigara cu vechea lui brichetă Zippo. Flacăra tremurătoare făcu să danseze umbre agitate pe pereţii stâncoşi. Apoi întinse bricheta lui Raboşci. Dar ghidul dădu din cap făcându-l să înţeleagă că nu voia foc şi se mulţumi să-şi treacă chiştocul din colţul stâng în colţul drept al gurii.

— Bun, zise deodată Guntze, pentru că eu sunt singurul care poate să destindă atmosfera, o să vă spun bancul cu...

— La dracu! îl întrerupse Frost. Îţi promit că data viitoare când vom merge să halim un hamburger împreună, vei putea să-mi povesteşti tot ce-ţi trece prin minte. Dar deocamdată, lasă gura!

Raboşci crezu că e mai prudent să pună capăt ciorovăielilor.

— Am remarcat că te uiţi la sabia mea cu un aer intrigat, căpitane Frost.

— Într-adevăr, răspunse Mercenarul trăgând cu sete din ţigară. Mărturisesc că rareori am văzut oamenii luptându-se cu o astfel de armă.

— Ei bine, aşteaptă să mă vezi pe mine, zise cu mândrie ghidul. Rapid, eficace, discret!

— Te cred, Raboşci, îl asigură Frost cu sinceritate.

— Când nu e necesar să fiu discret, mai am şi asta, adăugă ghidul desfăcându-şi teaca de la şold. Era un revolver Smith & Wesson de mare calibru. Pe alocuri, culoarea albastră a oţelului era decolorată din cauza timpului dar, în afară de acest detaliu, revolverul era în perfectă stare.

Mercenarul strivi ţigara. La urma urmelor, nu avea nici un chef să fumeze. Altitudinea îl vlăguise şi i se părea că şi

John Michael Guntze era în aceeaşi stare. Raboşci însă părea în plină formă. Imediat ce stinse chiştocul, ghidul se ridică iar cei doi americani îl urmară afară.

Frost auzi zgomotul în acelaşi timp cu Raboşci. Guntze se mai afla încă în grotă. Cei doi bărbaţi se lipiră cu spatele de stâncă. Sabia apăru fulgerător în poziţie de apărare în mâinile lui Raboşci. Se uită la Frost. Cei doi bărbaţi nu schimbară nici un cuvânt. Ştiau. Sovieticii. Frost întoarse capul la stânga. Guntze tocmai ieşise pe cornişă. Şi el înţelesese.

CAPITOLUL VI

Raboşci înainta până la cotitura potecii şi se opri. Trase cu urechea apoi le făcu semn americanilor să-şi scoată cuţitele şi să se lipească de peretele de stâncă care domina cornişa. Frost şi Guntze făcură întocmai.

Raboşci era pe terenul lui şi nu aveau nici un motiv să nu-i lase lui iniţiativa. Până acum nu avuseseră nici cea mai mică ocazie să-i pună la îndoială capacităţile de ghid.

Auziră deasupra lor un foşnet abia prceptibil. Când ridicară capul, Raboşci escalada peretele, cu sabia în mână, cu abilitatea unui muflon. Stupefiaţi, Frost şi Guntze aşteptară ţinându-şi răsuflarea.

Câteva clipe mai târziu, americanii auziră zgomote ceva mai distincte dinspre cornişă. Cineva care îşi dregea glasul. O cizmă care scârţâia călcând pe pietre. Plesnetul caracteristic al unei curele de patul unei puşti. Sovieticii se aflau într-o

țară cucerită și nu erau deloc precauți. Frost le aprecie numărul la cinci sau șase.

Primul rus apăru după cotitură, apoi al doilea. Încă nu-i puteau vedea pe americani. Raboșci nu fusese reperat.

Mercenarul se trase încet înapoi, fără zgomot, și făcu semn lui Guntze să facă și el la fel. Înainte de a trece la atac era mai bine să aștepte până când vor trece de cotitură cât mai mulți oameni.

Frost vedea acum trei sovietici. Un vânt uscat îl făcea să lăcrimeze. Nici un semn de la Raboșci. Acum erau patru oameni la vedere. În sfârșit, primul îl zări și deschise gura să strige. Dar nu avu timp. Cuțitul Germer MK-1 șuieră prin aerul rece ca gheața și se înfipse în gâtul omului. Sovieticul căzu pe burtă cu un horcăit gâlgâitor.

Frost și Guntze se repeziră la ceilalți.

Celui de al doilea soldat nu i-a trecut prin minte să dea alarma. Vru să ridice arma dar se încurcă în curea. Mercenarul ajunse la el. Își sprijini un genunchi în pământ și vârî lama în burta adversarului, apoi se ridică trăgând cu o mișcare scurtă cuțitul în sus. Frost simți mirosul dezgustător de materie care se revărsau peste pietre.

În momentul acela văzu două capete zburând prin aer unul după altul, apoi căzând practic la picioarele lui pe pământul cenușiu.

Raboșci atacase patrula pe la spate cu discreția unei feline plecate pe urma pradei. Singurele semne ale prezenței sale fuseseră șuierăturile sabiei în aer și scânteierea palidă a lamei în bătaia soarelui albicios.

— Atenție! șopti ghidul.

Uluit de spactacolul celor două găuri secționate care

aruncau afară gheizere de sânge, Frost nu văzuse ultimul sovietic care ataca cu un pumnal în mână.

În ultima secundă, Mercenarul se lasă să cadă pe spate şi-l proiectă pe soldat cu picioarele în spatele lui, sperând ca Guntze să-l primească aşa cum se cuvine.

Frost se întoarse să vadă scena şi-l zări pe Guntze dezarmându-l pe inamic apoi apucându-l de guler şi pregătindu-se să-l arunce în gol.

— Nu, JM! exclamă el cu o voce joasă.

Guntze înţelese imediat. Fără ţipete. Doctorul îl izbi cu muchia palmei peste ceafă înainte de a-l arunca de la cinci sute de metri.

Frost se ridică în picioare.

Raboşci se întorcea spre cei doi americani şi Mercenarul remarcă că îşi pierduse trabucul. Fu gata să zâmbească dar se mulţumi să spună:

— Frumoasă treabă, Raboşci!

— Şi voi aţi lucrat bine, raspunse ghidul.

Aprecieri laconice, dar care spuneau mult. Între cei trei bărbaţi exista acum o legătură pecetluită cu sânge.

— Nu e timp de stat, zise imediat Raboşci. Asta nu a fost decât avangarda patrulei. Dacă nu şi-au schimbat obiceiurile, peste zece minute trebuie să apară vreo douăzeci de oameni.

— Ce facem? întreba John Michael.

— Ascunde urmele, răspunse Raboşci.

— Crezi că n-au auzit nimic? întrebă medicul.

— Nu. Vântul bate într-o direcţie bună pentru noi.

Cei trei bărbaţi se grăbiră să-i uşureze pe sovietici de arme, ca sa nu-i trădeze cu pocnetul lor metalic, şi le

împinseră cadavrele în vale. Apoi, imitat de ceilalți doi, Raboşci luă un burduf de piele şi stropi stâncile şi şipcile de lemn ca să spele urmele de sânge.

În timp ce Frost şi Raboşci terminau cu operaţiunea de camuflare presărând ţărână cenuşie peste locul unde se dăduse lupta, Guntze îşi sfârşi de stropit sectorul uşurându-şi vezica.

— Scârbosule! bombăni Frost.

— Cum? zise medicul mirat. Nu ţi s-a spus niciodată că trebuie să-ţi pui la lucru rinichii după o emoţie puternică? Să îmbinăm igiena cu utilul. Nu?

Mercenarul îl văzu pe Raboşci zâmbind, de parcă ar fi vrut să spună că americanii ăştia sunt nişte copii mari.

După cinci minute, cei trei bărbaţi îngrămădeau armele în mica grotă.

— Aici nu le vor găsi, îi asigură Raboşci. Imediat ce vom ajunge în sat, le voi spune oamenilor unde e ascunzătoarea. Vor veni să le recupereze. O mică rezervă de arme e totdeauna binevenită în astfel de timpuri.

Frost şi Guntze aprobară clătinând din cap.

Apoi îşi curăţară propriile arme.

— Acum va trebui să ne grăbim, zise Raboşci. Cam la trei sute de metri de-aici există o cărăruie care urcă spre vârf. Vom apuca pe-acolo şi ne vom depărta cât mai mult de cornişa principală ca să lăsăm să treacă grosul patrulei.

După un minut ajungeau la o cărăruie foarte abruptă.

Raboşci o porni în sus invitându-şi însoţitorii să facă la fel, când auziră primul zvon de voci.

— La dracu! şopti Guntze.

— Ssst! făcu Raboşci. Din clipa asta să nu mai scoateţi nici o vorbă.

Străbătu încet vreo cincizeci de metri şi se lungi pe cărăruie. Frost se culcă şi el strângând arma la piept. Văzu mâna lui Raboşci alunecând încetişor spre teaca pistolului. Ştia că, în spatele lui, John Michael Guntze se lăsase şi el la pământ.

Patrula trecea la mai puţin de douăzeci de metri sub ei.

Mercenarul remarcă lucirea plină de ură din ochii lui Raboşci în timp ce soldaţii cu căciuli de blană treceau unii după alţii pe cornişă. Speră din tot sufletul ca ghidul lor să-şi poată stăpâni dorinţa de a trage care îl chinuia în mod vizibil.

Cărăruia aceea nu oferea nici un adăpost. Dacă şi-ar fi trădat prezenţa, sovieticii i-ar fi exterminat în mai puţin de un minut.

Frost simţea sângele bătându-i la tâmple.

Patrula era formată în cea mai mare parte din soldaţi tineri care discutau liniştiţi între ei, cu armele agăţate de umăr. Ţigările pe care le fumau erau prelungite de tuburi lungi de carton care le permiteau să le ţină în mâinile protejate de mănuşi. Nu se grăbeau şi cei trei aveau impresia că trecerea lor se prelungea la infinit.

În sfârşit, ultimul grup dispăru la cotitura potecii.

Guntze se aşeză în fund şi începu să-şi lovească mâinile una de alta pentru a se încălzi. Cu un gest mut dar foarte expresiv, Raboşci îi ordonă să nu facă gălăgie.

Se aşeză şi el în fund şi lăsă să treacă un sfert de oră înainte de a vorbi.

— Acum putem să mergem mai departe, zise el. Dar trebuie să fim foarte atenţi. Vântul nu mai e acum de partea noastră.

*

* *

Trecuse deja de ora prânzului când micul grup ajunse în satul indicat de Raboşci. Firește, nu puteau întârzia acolo.

Ghidul prevăzuse o masă caldă, procurarea unor cai şi imediat abordarea celei de a doua etape, spre un alt sat aflat la sud de Sairobi. Aveau de gând să treacă la o distanță frumuşică de Kabul şi de celelalte localități. O oprire mai lungă era prevăzută înainte de abordarea celei mai primejdioase parți a traseului — trecerea masivului Hindukuş.

Femei cu voal pe față se dădeau la o parte din calea lor şi Frost îşi spuse că şi acolo condiția femeii mai avea mult de progresat. Apoi gândul îi zbură la Bess...

Raboşci se îndreptă spre o casă aflată aproximativ la mijlocul satului.

— O să vi-l prezint pe Haiub, îi anunță el. El ne va da caii. Veți vedea, e un adevărat fenomen. Se crede că ar avea o sută patru ani. Dar nu există nici un document doveditor.

Frost şi Guntze schimbară priviri sceptice.

În fundul încăperii mici stătea turceşte un bărbat slab cu o barbă lungă şi albă. Era înfăşurat într-un fel de burnuz negru foarte larg.

Raboşci îl salută înclinându-se respectuos, imitat de însoțitorii lui, apoi pronunță o frază în care Frost recunoscu numele lui şi pe cel al lui Guntze.

Bătrânul înclină capul chel şi Raboşci continuă, de data asta în engleză:

— Domnilor, sunteți bineveniți în locuința lui Haiub

Hadji, fost campion la *buzz kaşi* şi încă foarte bun călăreţ în ciuda vârstei.

— Ce e *buzz kaşi*? întrebă Frost după ce înclină capul aşa cum se cuvenea.

— Un fel de meci în cursul căruia două echipe de bărbaţi călare îşi dispută o capră, răspunse Guntze.

— Cam ca fotbalul nostru, zise Mercenarul. Doar că noi facem asta pe jos şi ne batem pentru o minge.

Bătrânul, care părea ca înţelege puţintel engleza, întrebă ce era aceea o minge. Frost îi răspunse, după care continuă să-i dea explicaţii pasionate despre regulile fotbalului american.

Haiub îl ascultă, apoi zise:

— Şi învingătorii iau mingea?

— Ăăă..., se bâlbâi Mercenarul descumpănit. Nu, la drept vorbind, asta nu are prea mare importanţă.

— În acest caz, nu prea văd ce interes aveţi să jucaţi acest joc, declară bătrânul.

Frost nu zise nimic, neştiind ce să răspundă. Îi văzu pe Raboşci şi pe Guntze zâmbind amuzaţi.

În timp ce ghidul negocia preţul celor patru cai cu Haiub, o femeie aduse ceai foarte negru şi foarte tare, aproape amar. Părea mult mai tânără decât stăpânul casei. Poate că era fiica lui. Dar, văzând că nimeni nu o prezintă, nu găsi de cuviinţă să întrebe.

Târgul se încheie destul de repede, pentru o sumă pe care Mercenarul o consideră de-a dreptul indecentă. Dar bătrânul Haiub era încântat că va fi plătit în dolari.

Haiub dădu un ordin şi femeia cu voal reapăru în curând cu o tavă cu mâncare. Frost, Guntze şi Raboşci mâncară

plăcinte din cereale şi ceva dulce de culoare portocalie.

— E pepene murat, le spuse Raboşci americanilor. Specialitatea regiunii.

Mâncarea nu era prea grozavă dar era oferită cu dragă inimă tuturor celor care veneau să lupte împotriva invadatorului sovietic.

*
* *

— Aştept decizia dumitale, domnule Jenks.

Fiodor Smirlianov se plimba prin faţa americanului cu mâinile la spate. După întoarcerea lui, Matthew Jenks auzise nişte zvonuri. Nici chiar o bază sovietică nu e scutită de scurgerea unor informaţii!

Se spunea că Smirlianov avusese necazuri cu CIA. Se vorbea despre o femeie înaltă şi brunetă şi despre un bărbat cu ochiul stâng acoperit de o panglică din piele neagră.

Şi Matthew înţelesese că nu era vorba de nişte simple zvonuri ci de adevărul-adevărat. Văzând că nu mai primeşte nici o veste, Maggie intrase probabil în contact cu Hank Frost, aşa cum o sfătuise chiar el. Inima i se umplu de speranţă. Ştia că Hank va veni.

— Accepţi sau nu să te întorci în tabăra lui Subhan şi să ne informezi în mod regulat despre mişcările oamenilor săi? insistă vocea metalică a lui Smirlianov.

Americanul se uită la bărbatul acela musculos cu capul aproape ras.

— Asta înseamnă un risc foarte mare, răspunse el. Mă ţineţi aici de prea multă vreme. Subhan nu e un copil. O să

banuiască ceva. N-ar fi mai bine să fiu trimis în altă tabără a celor din rezistență?

— Eu hotărăsc ce e mai bine sau nu! răcni sovieticul sfredelindu-l cu privirea. Iar eu pe Subhan vreau să-l supraveghez. Ştiu că gherila — Smirlinov evita cu grijă cuvântul „rezistență" — are spioni chiar în interiorul acestei baze. Cunosc şi faptul că unul din planurile lor este să pună mâna pe noua noastră armă şi sunt în stare de orice ca să-i împiedic!

Matthew se înfioră fără să vrea. Era cât se poate de clar că se terminase cu tergiversarea.

— Îţi mai dau încă patruzeci şi opt de ore, continuă omul de la KGB. E ultima ta şansă. După trecerea acestui răgaz, îi voi cere lui Baian să treacă la metode mai persuasive. Presupun că ai auzit de talentele lui.

Smirlianov se uită la Jenks cu un zâmbet sardonic.

Da. Matthew Jenks auzise de talentele lui Baian. Era vorba de micul sergent-major mongol care îl făcuse prizonier lângă Ogura. Tortura era pentru el o adevărată plăcere.

Cu o zi în urmă, la plimbarea prin curtea bazei, gardianul care îl însoţea pe american îi povestise că Baian scotea ochii victimelor sale băgându-le arătătorul în orbite.

CAPITOLUL VII

Călăritul nu fusese niciodată punctul forte al lui Hank Frost. Bătrânul îi conduse spre un țarc situat în spatele ultimelor case din sat.

Mercenarul se întreba cu oarecare anxietate daca bidiviii afgani erau la fel de impetuoși ca cei arabi. Haiub, care părea că îl simpatizează, îi povestea nebuniile lui din tinerețe.

— Într-o zi, în timpul unui *buzz kaşi*, am vrut să mă feresc de cuțitul unui rival și m-am pomenit aruncat într-un perete.

Frost deschise gura mirat la culme.

— Te atacase cu cuțitul?

— Bineînțeles. De ce?

— Nimic, așa..., răspunse Frost înțelegând că probabil asta făcea parte din joc.

— M-am ales cu încheietura de la mâini ruptă.

Afganul îşi suflecă mânecile largi şi îi arătă lui Frost.

— Dar asta nu m-a împiedicat să joc mai departe, continuă bătrânul cu mândrie. Altădată, în plină iarnă, am zărit un şacal fugind peste câmp. Toţi călăreţii şi-au îndreptat imediat caii spre el, abandonând ţapul, pornind în urmărirea şacalului. Fratele meu l-a ajuns primul. Odihneasca-se în pace în grădina lui Allah!

Bătrânul tăcu.

— A murit urmărind şacalul? întrebă Frost.

— Nici vorbă, răspunse Haiub cu un zâmbet maliţios. A murit anul trecut. Ce să facem, nimeni nu trăieşte la infinit! Avea cu zece ani mai mult decât mine...

— Îmi pare rău, zise Mercenarul.

— Să nu-ţi pară rău. Mir a dus o viaţă bună. Singurul lui regret a fost că închide ochii într-o ţară supusă legilor invadatorului.

Afganul făcu o scurtă pauză apoi continuă.

— Dar să revenim la *buzz kaşi*. Mir a reuşit să prindă şacalul. Şi să ştii că în plin galop nu e deloc o treabă simplă. Animalul aleargă repede şi muşcă. Îl ţinea de coadă. Ne-am repezit imediat toţi asupra lui ca să i-l smulgem din mână. Cât ai clipi, şacalul a ajuns bucăţele...

Haiub se uită la faţa stupefiată a Mercenarului şi izbucni în râs împingând într-o parte bariera de lemn care închidea ţarcul cailor.

Animalele aveau picioare scurte şi o crupă lată.

Calul lui Frost era nervos. Îl încăleca cu stângăcie sub privirile amuzate ale lui Haiub şi încercă să dea dovadă de diplomaţie mângâindu-i coama.

Raboşci şi Guntze se ocupau cu încărcatul materialului

pe spatele unui animal fără şa, apoi grupul se îndepărtă salutându-l cu mâna pe bătrânul Haiub Hadji.

Kabulul se afla la răspântia tuturor drumurilor, dar nici nu putea fi vorba să se hazardeze prin preajma capitalei, plină atât de soldaţii Armatei Roşii cât şi de trupele afgane ale lui Babrak Karmal.

Raboşci stabilise un itinerar periculos, cuprinzând drumuri vechi necarosabile folosite altădată de caravane. Frost nu era deloc încântat de această plimbare, dar era obligat să aibă încredere în ghidul lor.

— Nu vom putea urca până la Salang cu caii, zise Guntze care mai făcuse deja traseul acela cu ocazia unei misiuni sanitare.

— Ştiu, răspunse Raboşci. Vom lăsa caii cu mult înainte şi vom străbate trecătoarea pe jos.

Mercenarul se aplecă destul de greu pe calul său, scoase dintr-un buzunar de pe cracul pantalonilor o sticluţă şi trase un gât de whisky de care avea mare nevoie.

— Cum arată trecătoarea asta? întrebă el urâcios.

— Ca o staţiune de sporturi de vară situată la o altitudine de peste patru mii de metri, zise Guntze rânjind. Numai că schiorii sunt vânători de munte sovietici deosebit de bine antrenaţi.

— Promiţător! bombăni Mercenarul trăgând încă un gât de whisky.

— O să fii şi mai fericit când ai să afli ca e mai bine pazită decât Fort Knox şi mai inaccesibilă decât bucile reginei Angliei daca nu eşti prinţul consort.

— Văd ca nu ţi-ai pierdut simţul umorului, zise Frost punând la loc sticluţa în buzunar.

Raboşci, care mergea înainte, îşi drese glasul cât se poate de semnificativ.

— Oh, îmi cer scuze! murmură Guntze vesel nevoie mare.

*

* *

În mintea lui Matt Jenks încolţise un nou plan.

Nu avea cum să fure arma sovieticilor. Pe de altă parte, cu cât se gândea mai mult cu atât mai îndoielnică i se părea prima idee. Subtilizarea armei şi copierea ei nu era cel mai bun mijloc de a-i împiedica pe sovietici s-o producă pe scară largă. Dimpotrivă. Ştiind că americanii aveau şi ei mitralieră cu laser, Moscova nu avea să se împiedice de faptul că ar fi fost nevoită să cheltuiască foarte mulţi bani. S-ar fi putut ca sovieticii să poată să fabrice mult mai repede alte arme pentru a-şi asigura puterea de ripostă. Şi în sensul ăsta mergea noua idee a lui Matt.

Trebuia să lovească la nivelul planurilor mitralierei şi nu să se îndârjească asupra prototipului. Falsificând planurile, i-ar putea face pe sovietici să fabrice o serie de arme defectuoase. Ce victorie!

Jenks îşi amintea că astfel de operaţiuni avuseseră loc cu succes şi în trecut. Singura problemă rămânea aflarea locului unde se făceau aceste planuri. Cu siguranţă că nu în Afganistan...

Asta nu schimba nimic pentru Matthew Jenks. Prioritatea nu mai era subtilizarea armei. Va cere intervenţia altor oameni pe teritoriul sovietic. Asta nu-l mai privea pe el. Numai că pentru a lansa ideea acestei operaţiuni trebuie să fie liber. Şi

pentru a fi liber, nu vedea decât un singur mijloc. Acceptarea condiţiilor lui Smirlianov.

*
* *

La început, omul de la KGB jubilă. Mărinimos în faţa acestei victorii, el îl pofti pe Jenks să stea jos, scoase o sticlă de votcă dintr-un sertar al biroului şi-i întinse un pahar unsuros americanului.

Matthew Jenks trase un fum din ţigara rusească. Tutunul avea un gust infect dar era totuşi plăcut să poţi fuma. Votca în schimb era excelentă şi începea să se simtă uşor ameţit după două luni de regim drastic.

Smirlianov luă o riglă de fier şi lovi brusc cu ea în birou. Văzându-l pe american că tresare, rusul zâmbi arătându-şi dinţii mici şi ascuţiţi.

— Eşti nervos, domnule Jenks? întrebă el ironic înainte de a sorbi dintr-o înghiţitură paharul cu vodcă. Aş vrea să ştiu de ce ţii atât de mult să-l iei cu dumneata pe acest Kherfat.

Era clar că începea să aibă îndoieli. Această nouă atitudine a americanului avea toate motivele să fie surprinzătoare. Doar dacă nu cumva fusese convins de ameninţările cu tortura...

— Mi se pare cât se poate de clar, căpitane Smirlianov. Subhan nu e un copil. Va fi foarte bănuitor văzându-mă apărând brusc, în plină formă. Dacă Kherfat va fi cu mine, bănuielile lui vor fi mult mai vagi. Iar dacă îi vei lăsa să scape şi pe cei doi oameni care ne însoţeau, ideea unei trădări nici măcar nu-i va trece prin minte.

— Ceilalți doi oameni! Ha, ha, ha!

Rânjetul lui sinistru era mai graitor decât orice formă de explicație. Avuseseră de-a face cu Baian. Era de așteptat. Cei mai mici o încasau totdeauna primii.

Americanul se înfiora fără să vrea, trase din țigară și bău o gură de alcool.

Smirlianov părea că reflectează.

Ofițerul își umplu din nou paharul, îl goli dintr-o înghițitură, își șterse buzele cu mâneca și luă iar în mână linia metalică. De data asta Matt Jenks nu-i mai făcu plăcerea să tresară când lovi cu ea brusc în birou.

— Raționamentul tău stă în picioare, Jenks. Voi discuta cu colonelul Pratkin și vom organiza această evadare.

Matthew Jenks stinse țigara și se ridică, considerând că întrevederea se terminase.

— Dar atenție, domnule american, zise Smirlianov lovind din nou cu rigla în birou. Să nu-ți treacă prin minte să mă înșeli. Dacă mă trădezi, nu vei avea de-a face cu un căpitan al KGB-ului, ci cu Fiodor Sergheevici Smirlianov. Voi face din asta un caz personal. Și poți să fii sigur că te voi găsi și te voi face să plătești oriunde te vei afla!

De data asta discuția se încheiase. Jenks ieși din birou. Gardianul îl aștepta pe culoar fumând.

*

* *

Lăsaseră caii într-un sat și o porniseră din nou la drum, încărcați cu proviziile dăruite de țărani. Nu puteau fi refuzați.

Totuși Frost știa că nu vor ajunge prea departe cu atâta

greutate. Făcuseră trei kilometri şi abandonaseră trei sferturi din încărcătură. O adevărată mană cerească pentru animalele din partea locului.

Trecerea pasului Salang îi dăduse Mercenarului sudori reci. Nici el şi nici Guntze nu aveau talentul de alpinist al lui Raboşci. Soldaţii sovietici mişunau peste tot şi nici nu putea fi vorba să-i înfrunte. Pentru a evita orice întâlnire neplăcută, cei trei apucaseră pe cele mai înguste potecuţe.

După trecerea pasului, Frost constatase cu amărăciune că, în acea regiune abruptă, coborârea nu era deloc mai comodă decât urcuşul. Era indiscutabil mai obositoare şi, deseori, mai periculoasă.

— Acum o ţinem aşa într-o coborâre până la stepă, anunţă Raboşci.

— Ce plăcere! zise John Michael cu un ton ironic desfăcându-şi sacul de dormit.

Frost îşi trecu mâna peste faţa aspră din cauza bărbii şi-şi aprinse o ţigară.

— Cât mai avem până în tabăra lui Subhan? întrebă el.

Raboşci stătea pe vine lângă reşoul cu alcool. Îşi luă ochii de la mâncarea cu carne de miel, care clocotea la foc domol şi degaja un miros atrăgător în grotă, şi se întoarse spre Frost.

— Depinde, zise el.

Frost nu mai rezista. Mersul pe jos peste pietrele reci era cu siguranţă un exerciţiu foarte igienic, dar existau nişte limite. Pe de altă parte, cu cât întârzia intervenţia, cu atât mai puţine deveneau şansele de a-l găsi pe Matt Jenks în viaţă.

— Depinde de ce? întrebă el cu un ton aproape agresiv.

— De drum, răspunse Raboşci mestecând în cratiţă cu lingura de lemn. Dacă vor fi manevre, atunci va trebui să trecem prin munţi. Dacă nu vor fi, vom putea să urmăm drumul până în apropiere de Barhalam, ceea ce ne va permite să câştigăm mult timp.

— Cum putem şti dacă rusnacii sunt acolo sau nu?

— Va trebui să ne informăm prin sate.

— Crezi că putem avea încredere în oamenii din sate?

— În principiu, da. Oricum, nu avem de ales, conchise ghidul pe un ton filozofic.

Duse lingura la gură, gustă din mâncare, plesni cu deliciu din limbă şi zise:

— E gata. E o specialitate din ţinutul meu. Gustaţi să-mi spuneţi cum e!

— Mai târziu puţin, acum crăp de foame! zise Guntze.

Mâncarea lui Raboşci a fost o adevărată desfătare culinară. După cină, cei trei îşi curăţiră armele, după care americanii făcură de petrecanie unei sticle de whisky sub privirile dezaprobatoare ale ghidului lor musulman.

Frost se uită la cadranul negru al ceasului său Omega Seweamaster. Era aproape unsprezece. Se întinse, căscă zgomotos apoi declară:

— E timpul să sunăm stingerea. Eşti sigur că nu trebuie să ne aşteptăm la nici o surpriză neplăcută din partea sovieticilor?

— Sigur, răspunse ghidul. Pe-aici nu e nici drum şi nici vreun cuib de rezistenţă. Nu vin niciodată în zona asta pentru că pur şi simplu n-au ce să facă aici. Puteţi dormi liniştiţi.

Frost avea încredere în el. Se strecură în sacul lui de

dormit şi aprinse o ultimă ţigară contemplând plafonul zgrunţuros al grotei luminate de lampa lor cu petrol.

Se uită la fumul care urca leneş în aerul nemişcat şi rece, apoi se lovea de bolta stâncoasă şi se împrăştia într-un strat albăstrui.

Gândul îi zbură la altă grotă. Cea în care făcuse pentru prima dată dragoste cu Bess[1]. Zâmbetul îi lumină faţa bronzată. Ce făcea Bess în momentul acela? La fiecare misiune îl ameninţa că îl va părăsi. Iar uneori o şi făcea. Dar până acum se întorsese.

Bess se întorsese totdeauna, dar poate că într-o zi se va sătura şi asta va fi mult mai tare decât toate sentimentele.

Mercenarul se înfioră, şi nu numai din cauza frigului. Prefera să nu-şi lase gândul să-i zboare spre Bess. Era insuportabil. Stinse ţigara şi încercă să se gândească la misiune.

— Hei, băieţi! zise Guntze. Ştiţi bancul cu leprosul şi vampirul?

— Gura! bombăni Frost întorcându-se pe burtă. Lasă-ne să dormim.

Dar alcoolul îi dezlegase limba.

— Un lepros stătea tot timpul la el în casă, reluă Guntze. Dar într-o zi s-a hotărât să se ducă la restaurant. Şi-a zis că, la urma urmelor, faptul că era lepros nu era un motiv să nu trăiască şi el ca toată lumea.

Văzând că nu avea încotro, Frost se ghemui şi se resemnă să asculte bancul cu leprosul şi vampirul.

— ... şi tipul se prăpădea de râs, continuă Guntze.

1) Vezi nr. 1 din colecţia MERCENAR, *Ochi pentru ochi* (n. ed.).

Deodată, leprosul se ridică furios și se îndreptă spre masa lui. „Hei, e frumos să râzi de un lepros? Vrei să-ți rup gura?" iar celălalt îi răspunde: „Dar nu dumnevoastră mă faceți să râd, domnule. Ci acel tip cu dinți ascuțiți din spate care își înmoaie pâinea în părul dumnevoastră".

Frost adormi mai înainte de a fi auzit sfârșitul banculuí.

*

* *

Mercenarul deschise pleoapa și duse mâna la pumnalul de luptă. Simți că Rabosci se trezise și el. În interiorul grotei era întuneric beznă. Zgomotele de pași se apropiau. Frost nu vedea decât fragmentul de cer limitat de deschizatura grotei. Pe cerul senin sclipeau stele de un alb strălucitor.

Rabosci ieși încet din sacul de culcare. Frost îl imită și se lăsă pe vine, cu spatele sprijinit de peretele stâncos. Guntze nu se trezise și sforăia ușurel. Frost ar fi vrut să-l scuture dar era prea departe. Acum auzi murmure de voci. Dupa câteva secunde, o umbră întunecă intrarea grotei. Un barbat intră fără nici cea mai mică discreție. Apoi un altul. Mercenarul îi vedea clar, profilându-se pe cerul senin.

Soldați sovietici.

Soldații înaintară spre centrul grotei. Atunci, deranjat de zgomot, Guntze se întoarse pe o parte și mârâi.

—*Stoi!* zise unul dintre soldați.

CAPITOLUL VIII

Vederea lui Frost se obișnuise cu întunericul. Era un avantaj față de sovietici, cărora le distingea cu claritate siluetele, aflate la o distanță de aproximativ un metru și jumătate una de alta.

Raboșci stătea ghemuit pe vine, strângând mânerul sabiei cu amândouă mâinile.

Primul soldat își duse mâna la lanterna fixată de un inel la centura care îi strângea talia peste mantaua groasă. Păru că ezită, apoi făcu un pas înainte și aprinse lanterna.

— Ce mai e și porcăria asta? întrebă Guntze trezindu-se.

Nu apucă sa mai zică și altceva. Sovieticul se prăbuși peste el, practic tăiat în două de arma ghidului.

Mercenarul se năpusti și el.

Îl apucă de guler pe celălalt soldat și-l expedie la pământ secerându-i picioarele.

Omul duse instinctiv mâna la pușcă. Dar Frost știa că, într-o luptă corp la corp, ea nu-i va fi de nici un folos. Apucă pumnalul între dinți și lovi puternic cu pumnul în maxilarul adversarului, care scoase un geamat de durere.

În momentul acela, la extremitatea câmpului său vizual, zări lucirea albăstruie a sabiei lui Raboșci. Îl lovi pe sovietic cu muchia palmei peste carotidă, trimițându-l în lumea viselor, apoi se ridică lac de sudoare în ciuda frigului. Raboșci se apropie și ridică arma ca să-i dea lovitura de grație soldatului inconștient.

— Nu! strigă Mercenarul. Îl vreau viu.

— Ți-e milă de un câine roșu?

— Îți spun că-l vreau viu!

Frost îl văzu pe ghid răsucindu-se imperceptibil în loc, gata să lovească. O fracțiune de secundă, în ciuda cuțitului vârât între dinți, avu impresia că e un vițel la abator. Lama curbă se afla la cincizeci de centimetri deasupra capului său, în mâna lui Raboșci care tremura de furie.

Mercenarul înțelese că dacă făcea un gest spre cuțit se putea considera un om mort. După un moment Raboșci schimba direcția armei și o lăsă ușor în jos.

Frost nu spuse nimic. Își puse cuțitul la loc în teacă și se aplecă peste soldatul leșinat.

Pentru prima dată în viața lui, Frost nu știa cum să reacționeze. Trebuia să-l pedepsească pe ghid pentru nesupunerea lui? Să se dispenseze de serviciile lui? Să-i tragă o săpuneală? Să-i tragă una în barbă?

Raboșci nu era un soldat american și nu putea fi tratat ca atare. Mercenarul era totuși hotărât ca cele întâmplate să nu treacă fără nici o urmare. Dar cum să facă?

Ghidul se hotărî să salveze situaţia.

— Scuză-mă, căpitane Frost, zise el. Mi-am pierdut controlul. Ti... ticăloşii ăştia mi-au omorât un fiu anul trecut. Un băiat de douăzeci de ani pe care îl adusesem aici ca să-l învăţ meserie.

Un fiu de douăzeci de ani?

— Câţi ani ai, Raboşci?

— Patruzeci şi noua. De ce?

— Aşa, răspunse Frost.

El i-ar fi dat cel mult treizeci de ani.

— Nu înţelesesem că vrei să-l interoghezi, insistă ghidul.

— Bun, să nu mai vorbim despre asta, zise Mercenarul. Dar să nu mai faci aşa ceva!

Raboşci nu răspunse.

Lampa se aprinse şi Guntze ieşi din sacul său de dormit înjurând ca un apucat.

— Ah, jos pălăria, băieţi! Nu puteaţi să ochiţi şi voi mai bine?

Era plin de sânge şi de rămăşiţe de creier. Mercenarul nu se putu împiedica să nu râdă.

Guntze se întoarse spre ghid.

— Şi ţie ţi se pare hazlie chestia asta?

Raboşci făcea un efort supraomenesc să nu izbucnească în râs, dar Frost îi vedea prea bine spasmele care îi scuturau abdomenul.

Sacul de dormit al lui Guntze era inutilizabil. Înfăşurară cadavrul în el şi-l traseră în fundul grotei. Apoi făcură puţină curăţenie. După ce terminară, Guntze ieşi după zăpadă pentru a-şi face toaleta. Frost se aşeză lângă soldatul leşinat şi aprinse o ţigară.

— Mi-ai spus că sovieticii nu se aventurează niciodată până aici, zise el dând fumul afară pe nări.

— Exact, confirmă Raboşci.

— Deci ştii la ce m-am gândit?

— Da. La nişte dezertori. Ai de gând să-l interoghezi pe loc? întrebă ghidul arătând spre sovietic.

— Întocmai. El e cel mai în măsură să ne spună dacă ruşii sunt pe drum sau nu.

— Pe urmă ce-ai să faci cu el?

— Încă nu ştiu, dar mi-e teamă că hotărârea mea nu va fi decât pe placul meu şi a lui John Michael.

— Ce-am mai făcut? întrebă Guntze revenind în grotă cu plosca plină de zăpadă.

— Nimic, răspunse Frost încruntându-se.

*

* *

Jenks se temuse de neîncrederea lui Subhan, dar prima reacţie pe care a trebuit s-o înfrunte a fost cea a lui Kherfat.

Mergeau repede pe potecă, îmbrăcaţi cu costumele de pânză grosolană în care îşi îmbrăcau sovieticii prizonierii. Americanul era tăcut. Reflecta. Misiunile de spionaj industrial la care participase îl familiarizaseră cu multe noţiuni de tehnică.

Fără să fie un specialist al laserului, Jenks ştia că o modificare a oscilatorului electronic care furniza fasciculul luminos monocromatic putea sa provoace o divergenţă a radiaţiilor şi să facă arma total inoperantă. Numai că trebuiau sustrase planurile şi falsificate în mod discret. Matthew Jenks

se orienta deja spre punerea la punct a unei strategii.

Vocea lui Kherfat îi întrerupse brusc gândurile.

— Ne oprim un moment, *captain.*

— La zece kilometri de bază? Dacă au trimis o patrulă pe urmele noastre?

—*Porcii* n-au trimis nici o patrulă, *captain.* Nici măcar n-am auzit sirena. Iar la ora asta ar fi trebuit să descopere evadarea noastră. Nu ţi se pare ciudat?

Kherfat înţelesese. Era cât se poate de evident. Afganul nu era un idiot. Jenks hotărî să fie sincer. Îi dezvălui înţelegerea făcută cu Smirlianov precum şi planurile lui în privinţa mitralierei cu laser.

Kherfat dădu din cap gânditor sub cerul plin de stele. Abia dacă ezită câteva secunde.

— Eşti un om drept, *captain.* Am încredere în tine. Dar cred că nu trebuie să-i spunem lui Subhan. Acum să ne grăbim să ajungem în tabără. În curând se va face ziua.

*

* *

Soldatul sovietic deschise pleoapele. Era un băiat de vreo douăzeci de ani. Se vedea bine că e terorizat şi, o clipă, Mercenarului îi fu milă de el. Apoi îi trecură prin minte câteva imagini. Muhammad Zulfikar zăcând într-o baltă de sânge. O fetiţă violată şi cu gâtul tăiat. Faţa lui Matthew Jenks care poate că murise schingiuit. Se gândi şi la fiul lui Raboşci, de aceeaşi vârstă cu soldatul sovietic, care fusese ucis de sovietici. Se puse în locul lui Raboşci, constrâns să abandoneze trupul fiului său pe pământ străin, fără să-i poată

dărui un mormânt.

Guntze tocmai își terminase toaleta. Privirea lui Frost deveni dură atunci când îi ceru să se apropie și să-l interogheze pe soldat.

La început, tânărul se prefăcu a nu înțelege. Nu era nevoie să cunoști limba ca să-ți dai seama că rusa lui John Michael Guntze era foarte rudimentară.

Apoi Raboșci le dădu și el o mână de ajutor. Nici el nu vorbea foarte bine rușește dar lama sabiei, așezată sub nasul soldatului, îi facu imediat să se înțeleagă. Cei doi făceau cu rândul pentru a traduce întrebările lui Frost și raspunsurile sovieticului.

Mercenarul nu se înșelase. Cei doi soldați erau niște dezertori în căutarea unui loc unde să se odihnească. Tânărul le spuse ca conduseseră fără oprire de la Barhalam unde aveau garnizoana. Prin urmare aveau un vehicul. Frost întrebă unde se află. Îl ascunseseră într-o carieră dezafectată, nu departe de drumul Tcharikar-Barhalam.

— Drumul e liber? întrebă Mercenarul;.

Guntze transmise întrebarea apoi răspunse:

— Spune că nu au avut probleme pâna aici. Dupa știința lui, în urmatoarele zile nu e prevăzută nici o mișcare de trupe. Dar, firește, nu poate sa bage mâna în foc.

— Cred că trebuie să riscam. Ţi se pare sincer?

— Uită-te și tu, zise Guntze. E gata să facă pe el de frică. Părerea mea e ca nu e în stare sa ne fraiereasca.

— Asta e și părerea mea, spuse Mercenarul.

În privința carburantului, dezertorii se aprovizionasera foarte bine. Umpluseră rezervorul și furaseră patru bidoane de douazeci de litri. Destul ca sa traversezi de două ori țara.

După ce le dadu toate amănuntele necesare asupra locului unde ascunsesera Volga, tânărul îi întinse cheile lui Guntze, care le puse în buzunar şi se întoarse spre Frost.

— Acum ce facem cu el? Mă imploră întruna să-l cruţăm şi îţi mărturisesc că nu-mi vine să-i fac nici un rău. Uită-te la el. Pariez că în urmă cu şase luni încă mai sugea la ţâţa măsii!

— E o problemă şi pentru mine. E clar că nu-l putem lua ca mascotă. Vom încerca sa găsim un loc unde să-l lăsăm şi pe urmă cum i-o fi norocul. Vom vedea mai târziu. Acum sa dormim. Vom pleca în zori. Nu vreau să merg noaptea. E prea riscant. Leagă-l pe omul ăsta, Raboşci!

Ghidul nu se lăsă rugat. Se duse să ia o sfoară din rucsac în timp ce Guntze desfăcea singurul sac de dormit pe care îl aveau în plus.

Raboşci îl legă pe rus mai strâns decât era nevoie şi, după ce termină treaba, Mercenarul îl auzi murmurând cu o voce plină de ură:

— *Izmenik!* (1)

Pe la zece fără un sfert, zorii albicioşi începura să se ivească deasupra piscurilor acoperite de zăpadă. Frost facu câteva mişcări pentru a-şi dezmorţi membrele şi dădu deşteptarea.

Raboşci şi Guntze se sculară cu ochii umflaţi de somn. Sovieticul nu mişca. Frost îl prinse de umar ca să-l scuture. Dar când îl atinse înţelese imediat şi se întoarse încruntat spre Raboşci.

— Tu i-ai pus căluş la gura?

1) Tradatorule! (n.a.)

— Da, am crezut ca e mai prudent.

— A murit.

— Așa, zise ghidul indiferent. Probabil că s-a sufocat cu șoseta pe care i-am vârât-o în gură.

Frost nu răspunse. Rareori văzuse un om sufocat murind cu ochii închiși. Iar soldatul avea pleoapele lăsate. Urmele albăstrii de pe gât dovedeau că Raboșci îi dăduse o mână de ajutor energică pentru a-l face să treacă în lumea celor drepți.

Frost se miră ca nu auzise nimic. Ghidul știa să fie discret.

Mercenarul dădu din umeri resemnat. Un mort în plus însemna o problemă în minus. Prea era obișnuit cu războiul ca să se înduioșeze. Îi ordonă ghidului sa ia uniforma cadavrului și să târască cadavrul în fundul grotei lângă cel al colegului său.

După o toaletă mai mult decât sumară, cei trei se încălziră cu o cafea fierbinte, după care își luară armele, bagajele și ieșiră din grotă.

John Michael Guntze era puțin cam bosumflat, dar Frost îl asigură că arăta foarte bine în uniforma pe care îi ceruse s-o îmbrace.

— E ultima oară când mai plec în misiune cu tine, Hank, zise el. Să vin și să-mi pun pielea în saramură pentru alții, foarte bine! Dar să mă forțezi să joc un rusnac de carnaval, asta nu! Nu face parte din contract. Și mai e și o uniformă de tot căcatul...

Frost evită comentariile. Raboșci nu putu să-și rețină la timp chicoteala și John Michael se uită la el cu o privire ucigașă. Găsiră Volga la locul indicat. Era o mașină mare de culoare neagră, cu o înfățișare foarte oficială.

— Un adevărat dric, bombăni Guntze așezându-se la

volan. Pariez că la ora asta numărul a fost difuzat în toată țara.

— Cine nu riscă nimic, n-are nimic, zise Frost așezându-se în spate alături de Raboșci care își dăduse jos turbanul și îmbrăcase giaca lui Guntze ca să arate ceva mai discret.

Guntze bombănea nemulțumit.

— Hai, dă bice, birjar! Direcția Barhalam! zise Mercenarul. Cu trăsura asta o să facem doar câteva ore.

— Acum lasă gura! izbucni Guntze pornind mașina. Altfel intru cu dricul ăsta în primul platan!

— Ce e ăla platan? întrebă Raboșci.

*

* *

Jenks și Kherfat discutaseră îndelung pentru a pune la punct povestea evadării lor. Subhan îi ascultase cu cea mai mare atenție.

— Sunt bucuros că vă văd, zise șeful luptătorilor de gherilă mângâind țeava vechii sale puști Springfield. Din păcate, nu pot să fac nimic pentru a pune mâna pe aceste planuri, nici pentru a afla unde se găsesc. Dar știu ca Babrak ul-Raq are informatori în interiorul bazei sovietice. Poate că vom obține ceva informații prin intermediul lor. Îi voi trimite imediat un mesaj cu un porumbel voiajor.

„Au! Au! Au! își zise Matthew. Sper ca spionii lui ul-Raq sa nu fie colaboratorii lui Smirlianov, altfel sunt terminat."

Subhan își chemă unul dintre oameni și-i ordonă să trimită imediat mesajul. Apoi aprinse o țigară rusească lungă

și se întoarse spre Matthew Jenks.

— Să trimit un mesaj la Islamabad? întrebă el.

Jenks se gândi câteva clipe apoi răspunse:

— Da, am să scriu acest mesaj. Dar după cele auzite la bază, cred că în curând vom primi vizita câtorva de la CIA.

— Bine că mi-ai spus, zise Subhan. Prietenii dumitale ar fi putut să fie prost primiți.

Matthew Jenks zâmbi.

— Dacă zvonurile pe care le-am auzit sunt adevărate, unul dintre ei e foarte ușor de recunoscut. Are ochiul stâng acoperit cu o panglică din piele neagră.

*
* *

Proasta dispoziție a lui John Michael Guntze se risipise după câțiva kilometri.

Volga mergea destul de bine, înăuntru era cald și cei trei bărbați apreciau foarte mult acest lux după încercările prin care trecuseră de la plecarea din Peshawar.

Guntze își descleștase dinții după vreo douăzeci de kilometri și, treptat, începuse să-i bombardeze pe tovarășii lui de călătorie cu bancuri de prost gust și calambururi îndoielnice. Ca să nu-l decepționeze, Frost și Raboșci râdeau pe rând. Nu exagerat, doar atât cât să fie credibili.

John Michael Guntze făcea parte dintre oamenii care nu puteau să trăiască fără să dea din gură. După ce termină cu bancurile, începu să filozofeze.

— Când mă gândesc că sovieticii au asfaltat acest drum în perioada în care aveau bune relații economice cu

Afganistanul şi că azi îl distrug cu şenilele tancurilor...

Frost căuta un comentariu potrivit, când Guntze exclamă:

— La dracu! Când vorbeşti de lup...

Frost se ridică pe scaun şi aruncă o privire pe drum. O maşină militară venea spre ei cu farurile aprinse deşi se făcuse ziuă de două ore.

— Cu siguranţă că ne-au vazut, zise Guntze. Ce fac?

— Mergi mai departe ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, răspunse Frost. Dacă vor să ne oprească, vor face un semn. În momentul acela mergi drept peste ei şi noi profităm de efectul surpriză ca să-i ciuruim.

Mercenarul scosese deja revolverul. Raboşci avea pistolul pe genunchi. Guntze scoase şi el Coltul şi-l aşeză pe scaunul de alături.

Maşina ajunsese la două sute de metri de ei.

—Intru peste ei? întrebă Guntze cu o voce nervoasă.

— Lasă-i să se apropie, să vedem ce vor.

O sută de metri. Şoferul maşinii militare scoase braţul pe fereastră şi le făcu semn să reducă viteza.

Mercenarul văzu falangele camaradului său albindu-se în momentul crispării degetelor pe volan. Guntze se aştepta să rotească volanul spre stânga pentru a provoca ciocnirea cu cealaltă maşină.

— Stai! striga Frost. Uite ce face.

Încetinisera considerabil şi ajungeau în dreptul maşinii militare. Şoferul le adresă un mic salut amical şi le arătă printr-un gest ceva în spatele lui.

Frost auzi zgomotul metalic al unor şenile chiar mai înainte de a vedea ce se întâmpla.

Tancuri! Trei tancuri T-55 care ocupau practic toată

lățimea șoselei. Prioritate convoaielor militare! Asta le indica șoferul mașinii.

Cei trei răsuflară ușurați.

Guntze opri mașina pe marginea drumului, acoperită cu puțină iarbă în locul acela, și lăsă să treacă blindatele.

— La dracu! exclamă el în timp ce zgomotul șenilelor își micșora treptat intensitatea. Am tras o spaimă!

La fel și ceilalți doi, numai că ei nu erau oameni care să mărturisească așa ceva.

Guntze își puse la loc Coltul și semnalizâ instinctiv pornirea de pe loc.

— Ți-e teama să nu dea peste tine un autobuz? întrebă ironic Mercenarul.

La vreo douăzeci de kilometri de Barhalam, Raboșci le zise:

— Acum trebuie s-o luăm spre vest și să trecem râul. Podul e păzit. Trebuie să părăsim mașina.

— La naiba! protestă Guntze. Tocmai începusem să mă obișnuiesc cu dricul ăsta socialist.

— Ești sigur ca nu se poate altfel? întrebă Frost care și el aprecia comoditatea transportului auto.

— Absolut sigur, răspunse ghidul. De altfel, nu mai există drum spre vest. Va trebui să ne continuăm înaintarea pe potecile de pe platourile înalte. Cunosc un loc unde se poate coborî cu o mașină până la malul apei și apoi se trece prin vad.

După cinci minute, Raboșci îi spunea lui Guntze să oprească. Coborî din mașină și dispăru într-un pâlc de plopi de pe marginea drumului.

Era unsprezece dimineața. Soarele strălucea pe un cer turcoaz iar temperatura era mult mai blândă decât pe înălțimile munților Hindukuș. Mercenarul aprinse o țigară și zise:

— Nu-mi place chestia asta. Închipuie-ți ce s-ar întâmpla dacă ar trece acum rusnacii.

— Te-ai preface ca te duci să urinezi. Daca ma întreabă ceva, le răspund că nu poate fi deranjata o înaltă personalitate a partidului în timp ce-și ușureaza băsica.

Raboșci se întoarse fără ca nimeni sa fi trecut între timp și îi anunța ca drumul era liber. Ramase afara și-l ghida pe Guntze până când coborî la râu.

La câțiva metri de afluentul fluviului Amu-Daria, cei trei bărbați împinseră mașina pe un teren mocirlos în care se înfundă până la șasiu. Apoi reveniră spre drum ridicând ierburile ca să ascundă cât de cât urmele roților. Guntze scoase uniforma și îmbrăcă un pantalon de camuflaj și o scurta îmblanită. Apoi toți trei trecură prin vad.

*
* *

După un nou urcuș agitat pentru a ajunge la platourile înalte, Frost avu impresia că devenise regele escaladării stâncilor.

După-amiaza se apropia de sfârșit. Cei trei bărbați erau obosiți. Frost nu fumase de aproape trei ore. O adevărată faptă de vitejie. Dar ca să meargă mai departe trebui să-și tragă sufletul.

Inepuizabilul John Michael Guntze nu mai avea ce

povesti. Înainta uitându-se în jos. Chiar şi solidul Raboşci părea aproape de capătul puterilor.

— Mai avem încă o noapte de petrecut afară, zise el. Mâine vom sosi la tabăra lui Subhan.

— Cum ai de gând s-o găseşti dacă-şi schimbă mereu locul? întrebă Mercenarul.

— O voi găsi, răspunse Raboşci cu un aer misterios.

— Câţi kilometri mai avem?

— Între cincisprezece şi douăzeci.

— De ce nu mergem imediat acolo? Dacă tot suntem atât de aproape, mai bine să sfârşim odată!

— Nu se poate ajunge acolo după căderea nopţii. Am fi împuşcaţi mai înainte de a avea timp să pronunţăm un cuvânt. Veniţi după mine. Peste vreo zece minute vom ajunge la o grotă. Vom putea mânca şi dormi.

*
* *

Raboşci se opri şi-şi desfăcu rucsacul. Scoase din el o cutie de carton şi un pistol pentru lansarea rachetelor. Încărcă arma, o îndreptă spre cer şi-l apucă pe Frost de mână pentru a vedea cât e ceasul. Apoi trase.

După câteva secunde, o mică rachetă albă făcu explozie deasupra înălţimilor. Fără să-şi ia ochii de la ceas, Raboşci reîncărca pistolul şi, după treizeci de secunde, trase altă rachetă.

Aşteptară mai puţin de un minut cu ochii ţintiţi spre culmea platoului înalt, apoi apăru o rachetă identică cu cea trasă de Raboşci.

— Nu e un sistem prea discret, comentă Mercenarul. Dacă îl descoperă sovieticii, tabăra lui Subhan va avea serios de pătimit.

— Mai întâi că sovieticii nu vin niciodată aici decât cu avionul. Al doilea, dacă le-ar trece prin minte să apară pe platouri, Subhan ar fi imediat anunţat de munteni. Şi în al treilea rând, aceste rachete sunt fabricate chiar de oamenii lui Subhan. Nu le furnizează oricui şi ştiu prea bine să le recunoască.

Tabăra lui Subhan era destul de mică. Frost estimă că nu avea mai mult de douăzeci şi cinci-treizeci de oameni. Era o bijuterie în materie de camuflaj. Prelate cenuşii, având o culoare identică cu cea a stâncilor, acopereau nişele în care se ascundeau iurtele şi corturile din piele de cămilă şi de capră.

În ciuda rachetelor de identificare, două santinele îşi îndreptară armele spre ei. Una avea o puşcă de asalt AK-47, luată de la sovietici, cealaltă era înarmată cu o puşcă Springfield lungă, fabricată cu mult înainte de naşterea lui Frost.

Una din santinele îl recunoscu pe Raboşci şi lăsă arma în jos. Se salutară şi schimbară câteva cuvinte. Oamenii lui Subhan clătinară din cap şi învitară grupul să vină după ei.

— Unde mergem? întrebă Frost care nu înţelegea ce se vorbeşte.

— La Subhan, răspunse Guntze.

— Întreabă-i despre Matt.

— Nu, nenişorule. Se vede că n-ai fost niciodată prin coclaurii âştia. Aici se respectă calea ierarhică. Dacă se ştie

ceva despre Matt, atunci Subhan este cel care ne va spune.

Cei doi soldați afgani se angajară pe o cornișa și se oprira în fața unui cort mare din piele. Unul dintre ei ciocăni de câteva ori într-o ramă și, fără să aștepte răspuns, dadu la o parte bucățile de piele care acopereau intrarea. Apoi se trase într-o parte pentru a-i lăsa să treacă pe noii sosiți. Frost îi urmă pe Guntze și pe Raboșci înăuntru, mirat de această lipsă de protocol.

Frost avu nevoie de câteva clipe pentru a se obișnui cu penumbra din interior. Apoi descoperi covoare afgane la care dominau roșul, întinse direct pe pământ, și nu se putu împiedica să nu admire arta cu care fuseseră țesute. Pe covoare erau așezate perne de mătase și de bumbac brodate. Ceva mai departe, pe o masă joasă, Mercenerul zări un ceainic, cești și o narghilea stinsă.

Afganii se luptau cu invadatorul dar nu neglijau placerile existenței. Frost nu avea nimic de zis. Considera că cele doua lucruri erau perfect compatibile.

Doi bărbați stăteau întinși pe burtă și se înfruntau cu înverșunare, vrând să vadă care avea brațul mai voinic. Deranjat de venirea lor, unul dintre ei ridică capul. Adversarul său profită de această clipă de neatenție ca să-i lipească mâna de covor scoțând un strigăt victorios. Cel care pierduse se ridică, își răsfrânse buzele ca un câine gata să muște și răcni:

— *Rabardar, kasmanadar!* (1)

Frost nu înțelese sensul cuvintelor dar, văzându-l pe cel de al doilea barbat retragându-se imediat spre ieșire, trase concluzia ca celălalt era Subhan și că nu-i placuse că fusese

1) Cară-te, pui de câțea! (n.a.).

învins în fața unor necunoscuți.

Raboșci părea stingherit. Era prima oară când îl vedea astfel de când plecaseră împreună la drum. În cele din urmă își luă inima în dinți, îi prezentă pe însoțitorii lui apoi se întoarse spre american.

— Domnilor, iată-l pe Nadir Subhan, un Pașțun. El comanda această tabără.

Subhan scoase un mârâit. Era un bărbat înalt, bine făcut, cu o alură ușor insolentă. Nimic asemănător cu imaginea afganului așa cum și-o imaginase Frost. În mintea lui, afganul era un om mic de statură, apropiat morfologic de mongol. Încă un clișeu de aruncat la coșul de gunoi.

Subhan își întărise aspectul de războinic insolent cu ajutorul unei ținute potrivite. Purta o cămașă lungă care îi cădea peste o pereche de pantaloni de culoare albă și o vestă brodată din piele întoarsă de capră. Pe cap avea un turban tipic.

Turbanul era format din șase metri de muselină înfășurați în jurul unei mici calote. Barba mică și ascuțită și mustața, foarte îngrijite, îi dădeau aerul unui mușchetar. Dar lucrul cel mai frapant la Nadis Subhan era privirea. Avea niște ochi imenși, negri și strălucitori dați de jur împrejur cu *surmă*[1].

Subhan îl măsură din cap până în picioare pe Frost apoi, arătând spre panglica de piele, ordonă:

— Scoate-o.

Engleza lui era foarte aproximativă și Frost nu era sigur că auzise bine.

— Scoate-o, repetă pașțunul.

---

1) Praf de antimoniu de un alb albăstrui (n.a.).

— Cum? Ceva nu e în regulă?

— Matt mi-a anunţat venirea unui prieten fără ochiul stâng. Vreau să mă conving că nu eşti un impostor.

Frost se revoltă.

— Asta-i acum! Dar e ridicol! Am sosit aici împreună cu Raboşci şi am tras cu rachete. Cum poţi să crezi că...

Subhan insistă cu un ton mult mai tăios:

— Dacă n-ai nimic de ascuns, atunci scoate-o!

— Fă ce-ţi spune, fir-ar să fie! şopti Guntze lovindu-l pe Frost cu cotul în coaste.

Dupa tonul imperios al prietenului său, Mercenarul înţelese că trebuia să se supună. Strânse din dinţi şi un muşchi mic zvâcni la nivelul maxilarului când desfăcu şiretul panglicii.

— Uite! Acum îţi place? întrebă el dezvelindu-şi cicatricea.

Subhan se apropie şi examină de aproape pleoapa lipită pentru totdeauna peste ochiul mort. Apoi dădu din cap şi declară.

— Cred că eşti omul pe care mi l-a descris Matt. Un om curajos.

Frost îi simţi pe Raboşci şi pe John Michael destinzându-se. Schiţă un zâmbet crispat.

Subhan se aşeza pe un pat de perne şi-şi invită oaspeţii să facă la fel. După ce Frost îşi legă panglica la ochi şi li se alătură, paştun începuse deja să răspundă la întrebările lui Guntze.

— Matt îl aştepta pe bărbatul cu panglică neagră la ochi dar, neştiind când va sosi, a plecat în dimineaţa asta spre tabăra lui Babrak ul-Raq.

— Nu e în mâna sovieticilor? întreba Mercenarul.

Subhan îi răspunse cu un ton deosebit de respectuos.

— A evadat împreună cu unul dintre oamenii mei. Dar e o poveste lungă. Vreți să serviți ceva în timp ce vă povestesc? Ceai? Vin de Pamir?

— Eu aș bea puțin vin, zise Guntze. Tu nu?

— Atunci vin de Pamir, zise Mercenarul.

Raboșci ceru ceai.

Subhan se ridică, merse până la ușa cortului, scoase capul afară și pronunță o frază guturală. După un moment intra un bărbat îmbrăcat într-un burnuz, aducând o plosca din piele de capră și un ceainic care scotea aburi. Așeză totul pe măsuța joasă, luă ceainicul care se afla deja acolo și ieși fără să spună o vorbă.

Subhan luă plosca și bău, apoi le-o întinse americanilor, în timp ce Raboșci se servea cu ceai. Afganul le expuse în detaliu planurile lui Matthew Jenks și ajutorul pe care îl aștepta de la Babrak ul-Raq.

— Unde se află tabăra lui? întrebă Frost după ce termină.

— Spre sud-vest, către Bamian, răspunse Nadir Subhan.

— Câte ore de mers?

— Aproximativ o zi.

— Trebuie să ajungem la Matt și să vedem ce putem face, hotarî Mercenarul.

— Trimit imediat un porumbel voiajor la Babrak ca să-i anunț venirea voastră. Putem ridica tabăra mâine dimineața dupa o noapte bună de somn.

— Vrei să vii cu noi? întrebă Frost.

— Da, răspunse Subhan. În masura în care cunosc planurile lui Matt, cred ca va avea nevoie de cât mai mulți

oameni. Acum, dacă vreți să vă odihniți, veți fi conduși la cortul vostru.

Subhan se ridică, se duse la ușă și strigă:

— Anwarzai!

Un tânăr cu ochi alungiți, înarmat cu o pușcă Kalașnikov, intră în cort. Subhan îi dadu câteva ordine și se despărți de invitații lui.

Imediat ce ieșiră în urma lui Anwarzai, Frost se întoarse spre Guntze și îl întrebă:

— Ce l-a apucat să mă pună să-mi scot panglica? E bolnav la cap?

— Bietul meu Hank, încă mai ai multe de învățat despre obiceiurile și psihologia paștunilor. Avea nevoie de o revanșă.

— Pentru ce?

— Pentru că apariția noastră neașteptată l-a făcut să piardă o partidă. Onoarea lui fusese zdruncinată. Nu știu dacă îți dai seama, dar am văzut tipi înfruntându-se astfel zeci de ore în șir. O cam feștelisem când am văzut că nu voiai să-i arăți cicatricea.

— Ciudat specimen, zise Mercenarul.

— Nu trebuie uitat că strămoșii acestor oameni erau în majoritate contrabandiști, ba chiar bandiți de drumul mare. Sunt niște soldățoi, dar pentru ei conteaza foarte mult simțul onoarei și al curajului. Ai văzut pe urmă ce respectuos a devenit?

— N-ai să mă poți convinge ca tipii aștia nu sunt puțin sariți după fix dacă consideră ca e în joc onoarea într-o astfel de partida.

Guntze râse ironic.

— Oh, eu am vazut și alte cazuri! Nu ți s-a întâmplat

niciodată să-i tragi un pumn în gură unuia pentru ca a pus mâna pe fundul tipei tale?

Frost se gândi la Bess. Evocarea acestei eventualităţi aproape că-l împingea să-şi pocnească camaradul. Dar se înfrână şi, după un mic moment de tăcere, începu să priceapă ce voia să spună John Michael Guntze.

Ajunseră în faţa unui cort, aproape identic cu cel al lui Subhan, remarcabil de bine adăpostit sub un ieşind stâncos. Anwarzai, căruia încă nu-i cunoşteau glasul, îi porunci să intre, fără să spună nimic, le zâmbi şi plecă.

Frost, Guntze şi Raboşci se descălţară şi se lungiră pe cele trei *şarpoi* [1], aşezate acolo pentru ei.

Pe platourile înalte se făcea noapte foarte devreme şi era întuneric când cei trei se treziră din cauza sosirii lui Subhan şi a unuia dintre soldaţii lui. Soldatul aprinse o lampă cu ulei agăţată de acoperişul cortului şi veni lângă Subhan.

— Am primit adineauri răspunsul de la Babrak, anunţă şeful taberei. Şi, având în vedere ceea ce conţine, am crezut că n-o să vă supăraţi dacă am să vă deranjez odihna.

— Ce spune? întrebă Frost ridicându-se în capul oaselor şi scărpinându-se în cap.

Subhan se apropie de lumina şi desfăcu un mesaj codificat pe care începu să-l descifreze.

— Veşti excelente pentru voi, zise el drept introducere. Informatorii lui Babrak din baza sovietică Qala-i-Baba au aflat că inginerul care o conceput arma cea nouă trebuie să vină peste trei zile pentru a asista la încercarea ei pe teren.

— Nu inginerul ne interesează, obiectă Frost întinzându-se, ci planurile.

---

1) Pat din frânghii împletite (n.a.).

— Tocmai. Intenționează să facă unele reglări și va aduce cu el și planurile. Se crede că arma prezintă unele probleme tehnice... Evident, cu această ocazie se va organiza un sistem de securitate deosebit.

— La dracu! exclamă Mercenarul trezit de-a binelea. Și ul-Raq e de acord să ne ajute?

— Da, dar cu o condiție.

— Care? întrebă Mercenarul.

— Ca Matt și tu să te angajezi că-i vei expedia material după ce vă veți întoarce în Pakistan.

— Nici o problemă. Dacă are lista pregătită, o voi încredința lui Raboșci. Nici nu va fi nevoie să aștepte întoarcerea noastră.

— Tocmai aveam de gând să plec mâine dimineață, zise ghidul.

— Însoțește-ne până la tabăra lui Babrak ul-Raq, îi ceru Mercenarul. Îți voi plăti eu deplasarea.

Ghidul își îndreptă brusc spatele.

— N-ai să-mi plătești nimic, căpitane Frost. Mai întâi, e o onoare pentru mine să duc mesajele prietenilor mei afgani care luptă pentru libertatea lor. Și pe urmă, considera ca am obligația să-ți fac o favoare personala.

— De ce? întrebă Frost mirat.

Raboșci zâmbi stingherit.

— Pentru că... În sfârșit, în grotă... nu-ți amintești?

Mercenarul dădu din umeri.

— Uitasem cu desavârșire. Nu te mai gândi la povestea aia idioată și află, Raboșci, că te consider un tip formidabil.

Declarația păru ca îl stingherește și mai mult pe ghid.

— Ăăă... bine, se bâlbâi el. Oricum, eu nu pot să mi-o

iert. Şi nici nu mă gândesc să primesc vreun bănuţ pentru a-i duce un mesaj lui Jack Collins.

Frost se ridică şi-i trase o palmă amicală care fu gată să-i rupă vertebrele.

Sudhan se ridică urmat de soldatul lui.

— Voi da ordin să vă aduca de mâncare, îi anunţă el înainte de a pleca. Odihniţi-vă bine pentru că mâine va trebui să fim în formă. S-ar părea că vom călători prin ninsoare.

Cei trei bărbaţi mâncara *aşaks* [1], o brânză de oaie excelentă şi fructe. Americanii băură vin de Pamir iar Raboşci ceai negru. După ce terminară, un soldat strânse resturile şi umplu un brasero. Frost puse apă la încălzit pe reşoul cu alcool, scoase oglinda şi se rase prima dată după o săptămână.

— Dacă ai de gând să te duci la agăţat, zise Guntze rânjind, dă-mi voie să-ţi spun din experienţa că nu e locul potrivit. S-ar putea să fie ceva gagici în tabăra lui Babrak ul-Raq, dar *Achtung, Achtung*, vânarea interzisă.

— Ce-ai păţit, JM? Eşti ros de pofte obscene?

— Ei da, ce să-i faci? Sunt un opozant sălbatic al regimului fără fese!

— În alte daţi cum te-ai descurcat? întrebă Mercenarul. Presupun că nici atunci n-aveai de unde sa faci rost de gagici. În fine...

Şterse lama pe prosop, se întoarse spre Guntze şi zări imediat strălucirea din privirea lui.

— Glumeşti! zise el. Acum opt luni, când m-am dus la Herat, era acolo o infirmieră... Babette... ce temperament,

1) Pateu de ficat cu bucaţele de carne (n.a.).

batrâne! Merita sa te deplasezi numai pentru ea!

— De data asta va trebui să te resemnezi, bătrâne.

— Nu se ştie niciodată, murmură Guntze cu o mică speranţă în ton.

Frost îşi spălă faţa, se şterse şi se duse să arunce apa afară. Apoi mai fumă o ultimă ţigară şi se culcă.

*

* *

Subhan mergea în frunte împreună cu Anwarzai şi Raboşci. Şeful făcea pe cercetaşul. De ce nu? Încă nu ningea dar cerul plumburiu anunţa ninsoarea iminenta. Soldaţii înaintau în şir indian.

Guntze şi Frost primiseră turbane de bumbac alb pe care le purtau cu stângăcie dar care îi protejau foarte bine de vântul biciuitor.

Mercenarul fusese stupefiat de rapiditatea cu care oamenii lui Subhan împachetaseră tabăra. Dar se întreba cum vor reuşi să ajungă la Babrak ul-Raq cu încărcăturile imense pe care le transportau. Simţea colţii frigului.

Sudhan ordonă o oprire şi pleca mai înainte să recunoască terenul împreună cu cei doi bărbaţi care îl însoţeau. Frost se aşeză în spatele rucsacului pentru a se proteja de vânt.

— Veselă excursie, nu-i aşa? îi zise el lui Guntze. Cred că asta e partea cea mai dură a călătoriei.

— Mda, raspunse medicul. Şi când mă gândesc ca în tinereţea mea faceam asta de plăcere...

— Ei da, îmbătrânim...

Frost aprinse o țigară, trase două fumuri și o aruncă strâmbându-se dezgustat. Fumul îl înțepa pe gât.

Subhan, Raboșci și Anwarzai reapărură la orizont în momentul în care începură să cadă primii fulgi de zăpadă. Frost se grabi să scoată ultima sticlă de whisky din rucsac, trase un gât zdravăn apoi i-o întinse lui Guntze, care accepta fără să se lase rugat.

— În fundul văii e un convoi de sovietici, anunță Subhan, dar nu ne-au reperat. Iar zapada care cade ne face să fim liniștiți. Peste jumătate de oră vom ajunge la satul Seffiv unde ne așteaptă caii.

Excelentă veste, murmură Mercenarul. Cred că o să înceapă să-mi placă aceasta calatorie.

— *Turel!* zise un om în momentul în care Subhan dădea ordinul de pornire.

— Ce-a spus? întrebă Mercenarul.

— Curaj! răspunse Guntze. Un cuvânt pe care va trebui să-l treci în repetoriul tău, pentu că am impresia că vom avea nevoie de așa ceva.

— *Turel*, repetă Frost privindu-și cizmele înfundându-se în zapadă. *Turel!* Unu, doi, unu, doi...

Afganii nu foloseau busola și Frost se întreba cum puteau să se orienteze în mijlocul acelui peisaj lunar plin de crevase și de cratere pline de apă înghețată. „Lunar" nu era chiar cuvântul potrivit. În privința topografiei, da. Dar culorile erau cu totul altele. În ciuda cerului de un cenușiu de oțel, lacurile își păstrau o strălucire uimitoare. Împrăștiate astfel în mijlocul zapezii, ele semănau cu niște mici piese de argint așezate pe un strat de vată imaculată.

Ajunseră la Seffiv în puterea vijeliei și Frost văzu pentru prima dată femei afgane care nu purtau voal. Mercenarul îl întrebă mirat pe Guntze ce se întâmpla.

— Sunt peste douăzeci și cinci de ani de când voalul a încetat de a mai fi obligatoriu, raspunse medicul.

— Dar cele pe care le-am văzut până acum?

— Pură cochetarie, dragul meu Hank. Numai bătrânele și cele care suferă de snobism mai poarta voal în zilele noastre. Țărăncile au altceva mai bun de facut decât sa se înfofolească în chestia asta. În realitate, în orașe întâlnești mult mai multe femei cu voal. Mai ales micile burgheze și studentele. E destul de comod ca să-ți vizitezi amantul sau iubitul fără ca tata sau bărbatul să afle de la gurile rele.

— Înțeleg..., zise Mercenarul.

Pe buzele lui crăpate apăru un zâmbet palid.

Luptătorii din rezistență aveau un succes indiscutabil în regiune. De la intrarea în sat, copiii au dat fuga pentru a le aduce fructe și carne uscată. Îi asaltau cu întrebări, îi atingeau, le strigau cuvinte de încurajare.

Câteva femei se repeziră spre unii dintre oamenii lui Subhan. Erau soțiile lor lasate în sat împreună cu bătrânii și copiii. Dar Subhan dădu câteva ordine energice care puseră capăt acestor efuziuni.

Pe la unsprezece dimineața, cei douăzeci de luptători, americanii și Raboșci părăsiră satul, fiecare pe câte un cal. În urma lor veneau patru dromaderi încărcați cu bagaje. Era prima dată când Frost vedea dromaderi pe zăpada. Animalele păreau ca se acomodează destul de bine.

Guntze avusese parte de o iapă alba. Calul lui Frost era

și el tot alb dar cu pete negre. Mercenarul îl gasi imediat simpatic și, avantaj deloc neglijabil, mult mai puțin nervos decât cel primit mai înainte de la Haiub Hadji.

Subhan îi părăsi pe Raboșci și pe Anwarzai pentru a sta de vorbă un moment cu americanii.

— Urmați-mă, le zise el. Vreau sa va arat ceea ce probabil ca ne e rezervat pentru meniul de mâine.

Mercenarul dădu pinteni calului. Începuse să se obișnuiască și chiar să-i placă.

Subhan îi duse până la marginea unui perete vertical. Valea, cu pereți foarte abrupți, se deschidea ca o cicatrice între platourile înalte. În fund de tot, printre vârfurile de zăpadă, Frost zărea pâlcurile de copaci și o dâră sinuoasă mai puțin albă decât restul. Probabil un drum.

— Fascinant, zise el.

Văzu ochii surâzători ai lui Subhan. Restul feței era în totalitate ascuns de turban.

— Nu-i așa? răspunse paștunul. Dar dacă vreți să vedeți meniul despre care vă vorbeam, veți avea nevoie de asta.

Mercenarul luă binoclul din mâna lui și reglă claritatea. Apoi descoperi meniul la care se referea șeful luptătorilor, format din aproximativ o suta cincizeci de infanteriști sovietici care mărșaluiau pe fundul văii în spatele a patru camioane militare.

Înapoie binoclul lui Subhan și îl întrebă:

— Vrei să-i ataci mâine?

— Eu nu, îi răspunse afganul. Nu am destui oameni. Dar dacă Babrak se hotărăște s-o facă, voi lua și eu parte negresit. Totul depinde de destinația acestei coloane.

— Crezi că vom câștiga o zi fața de ei?

— Cel puțin, răspunse Subhan. Noi tăiem peste platouri iar ei sunt obligați să urmeze drumul.

Frost dădu din cap și Guntze duse și el binoclul la ochi.

— Să știi că soldățoii nu par mai bătrâni decât cei care ne-au vizitat în grotă zilele trecute, observă medicul.

— Într-adevăr, confirmă paștunul. În general îi trimit pe teren pe cei mai tineri. Botezul focului. Ceilalți rămân la căldurică în baze să-i tortureze pe partizanii rezistenței. Nu sar în sus de bucurie, dar nu-i putem cruța pe motiv că sunt tineri. Sunt invadatorii țării noastre.

Aproape ca se alăturaseră grosului trupei când Subhan își opri brusc calul. Le ceru celor doi oameni cu un semn să facă tăcere, ascultă apoi ridică un deget spre cer.

— Un elicopter.

Șeful luptatorilor de gherilă scoase un strigat în limba lui. Oamenii dadură pinteni cailor și porniră în galop. Pe întinderea aceea plată și acoperită de zăpadă nu era nici un adăpost. Frost profitase de poziția lui dominantă observându-i pe cei care se deplasau în vale, pe drum, și-și zise că trupa afganilor semăna probabil cu un șir de furnici pe un cearceaf alb.

Întoarse capul în direcția indicată de Subhan. Nu auzea nimic dar zări un punct mic pe cer și-și îndemnă calul.

În momentul acela, Anwarzai sosi în galop și, în treacat, trase o lovitură peste crupa calului lui Frost. Mercenarul simți smucitura unui accelerații brutale. Acum calul său părea că zboară pe deasupra zapezii. Se culcă pe grumazul calului și simți răsuflarea animalului. Turbanul lui era plin de spumă

albă ieșită din gura calului. I se păru, fără să fie foarte sigur, că nu mai ningea.

Anwarzai îl depășise de multă vreme. Omul avea un gabarit mic și era un călăreț excelent. Ajunse în dreptul lui Guntze și stimulă calul medicului așa cum făcuse și cu cel al lui Frost. Mercenarul nu-l vedea pe Rabosci. Ghidul probabil că rămăsese în fruntea coloanei.

Din spate se auzeau strigăte guturale.

Frost întoarse capul o secundă. Erau doi afgani care îndemnau dromaderii pentru a-i face să alerge. Mercenarul nu putu să nu admire îndemânarea uluitoare a călăreților, dar și cea a cailor. Animalele, fără potcoave, galopau prin zăpadă cu o siguranță incredibilă. Nici unul nu căzu și nici nu făcu vreun pas greșit.

Frost avea o armă agățată de umăr, alta peste piept și revolverul în tocul lui. Ridică din nou privirea spre cer. Punctul se făcuse mai mare. Putea să fie un elicopter. Nu auzea motorul din cauza vântului care îi șuiera în urechi și a tropotului cailor.

Subhan își desprinse pușca lunga prinsă cu curea în partea laterală a șeii și-și fixa patul armei în scobitura șoldului, cu țeava spre cer.

Dacă ar fi fost pe jos, Frost ar fi ales un CAR-16. Prin echilibru și precizie, această armă era cea mai potrivită pentru a riposta unui atac aerian. Dar călare era cu totul altceva. CAR-16, cu luneta ei, era mult prea grea și stingheritoare pentru a putea fi folosita cu o singură mâna.

Mercenarul slăbi cureaua armei KG-99 Interdynamics, acționând chiulasa pentru a introduce un glonț pe țeavă. Apoi

apucă revolverul de asalt, sperând ca bidiviul lui să nu se sperie de zgomotul împuşcaturilor. Înfăşură cureaua armei KG-99 în jurul mâinii stângi, cu care ţinea frâul şi ridică din nou capul. Era într-adevăr un elicopter. Un aparat mic de reperare, dar probabil că avea un aparat radio la bord şi ceruse deja întăriri.

Aparatul îi ajunse foarte repede. Frost îl vedea acum foarte bine. Nu era un elicopter de asalt, dar cu siguranţă că echipajul lui era înarmat.

Aparatul se lăsă spre sol, drept spre unul dintre lacuri. Mercenarul înţelesese. Sovieticii voiau să-i oblige pe oamenii lui Subhan să rămână la distanţă. Pe măsură ce elicopterul se apropia de lacul îngheţat, fulgii de zăpadă în vârtejuri se transformară într-o adevărată furtună de zăpadă.

Frost văzu calul lui Subhan efectuând o alunecare spectaculoasă când călăreţul îl obligă să se întoarcă pentru a reveni spre lac. După câteva secunde, toţi afganii îl imitară şi se năpustiră spre aparatul sovietic care se ivea treptat din ceaţa fulgilor.

O uşă culisă pe una din părţile laterale ale elicopterului şi apăru ţeava unei mitraliere. Frost, Guntze şi Anwarzai se aflau cel mai aproape de lac.

Trăgătorul potrivi poziţia armei şi la bordul elicopterului răsună prima rafală.

Primele gloanţe făcură zapada să sară până la copitele calului. Animalul se cabră şi Frost fu nevoit să dea drumul armei KG-99 pentru a-şi stăpâni calul. În acelaşi timp auzi o serie de şuierături şi întoarse capul. Unul dintre dromaderi căzu, lovit în abdomen. Animalul se rostogoli pe spate şi

începu să bată aerul cu picioarele lui lungi.

Sovieticul regla tirul și reîncepu să tragă.

Frost își recuperă revolverul de asalt și trase câteva gloanțe care izbiră cabina de plexiglas a elicopterului și capul soldatului dispăru în interiorul aparatului. Mercenarul profită ca să dea pinteni calului și să câștige teren. Dar acalmia fu de scurtă durată.

Anwarzai rămăsese prea aproape de lacul înghețat. Frost îi văzu calul negru prăbușindu-se, secerat în plin galop. Afganul dădu drumul la pușcă și-și sfârși rostogolirea cu o alunecare lungă pe zăpadă.

Mercenarul își mână calul în direcția lui trăgând în elicopter câteva rafale scurte. Știa că va fi greu să-și reîncarce arma și prefera să-și economisească proiectilele.

Anwarzai se ridică, scuipă zăpada care îi intrase în gură și o lua la fuga. Frost ajunsese în dreptul lui. Dadu drumul la armă să atârne de curea, rugând cerul ca țeava fierbinte a armei să nu atingă pielea calului, și întinse brațul spre afgan. Anwarzai înțelese imediat. Îl prinse de mână și sări pe crupa calului cu ușurința unui călăreț de circ.

Calul se lăsă puțin pe picioarele din spate din cauza șocului, dar își continuă cursa. Frost îl lasă să galopeze încă vreo sută de metri, apoi îl opri încetișor și îl făcu să se întoarcă.

Subhan și oamenii lui veneau în galop. Împușcăturile răsunau din toate părțile. Câteva gloanțe găuriră carlinga elicopterului. Frost apucă din nou revolverul de asalt care, din fericire, nu-l arsese pe cal. Reîncepu să tragă și-i făcu semn lui Anwarzai să ia pușca CAR-16 prinsă la spate.

Câteva secunde mai târziu, afganul trăgea din plin.

Un glonț ricoșa de pe una din palele rotorului. Pilotul considera mai prudent sa ia altitudine.

Împușcăturile încetara instantaneu. Afganii știau sa-și economisească munițiile. Frost, care nu avusese timp să-și numere cartușele, schimba rapid încărcatorul. Dromaderul se agita întruna în zapada plina de sânge. Unul dintre oameni galopă până la animalul rănit. Răsună o împușcătura și strigătele animalului încetara. În tăcerea apăsătoare care se abătu asupra platoului, nu se mai auzea decât zgomotul elicei și răsuflarea nervoasa a cailor.

Elicopterul tocmai vira. Sovieticii schimbaseră tactica. Prins solid cu mai multe curele ca să nu cada, tragatorul își apleca jumătatea de sus a corpului în exterior ținându-și mitraliera cu ambele mâini. Frost îi vedea prea bine capul, acoperit cu o glugă maronie și o căciula cu urechi.

Elicopterul se întorcea încet, zburând aproape de firul ierbii. Mișcarea elicei făcea să zboare zăpada în jurul aparatului și trasa o dâră rectilinie pe culmea platoului, în timp ce omul cu mitraliera mătura metodic terenul de la dreapta la stânga apoi de la stânga la dreapta. Proiectilele de mare calibru ciuruiau zăpada. Aparatul înainta implacabil, cu viteză redusă, precedat de un val spumegând.

Călăreții așteptau netulburați.

Mercenarul ridică brațul pentru a elibera cureaua armei CAR-16. Nu zărea decât țeava puștii, în dreapta sa și și-l închipuia pe afgan încordat, cu ochiul lipit de lunetă. Se aplecă peste gâtul animalului pentru a-i lăsa lui Anwarzai o margine de manevră mult mai mare.

Mercenarul întinse brațul drept în care avea revolverul de asalt.

Valul de zăpadă ajunsese acum la o sută de metri.

Nici o retragere nu mai era posibilă și toți oamenii știau asta. Trebuia să doboare elicopterul sovietic sau să moară ciopârțiți înroșind zăpada cu sângele lor.

CAPITOLUL IX

Babrak ul-Raq avea cincizeci şi doi de ani. Luciditatea deciziilor sale şi curajul în faţa duşmanului îi adusesera stima de netăgăduit a oamenilor săi. Respectul şi încrederea lui Kherfat faţă de el erau fără margini.

Matthew Jenks puse jos strachina. Nu mâncase decât o mână de orez şi o bucată mică de carne. Aşezat în faţa lui, Kherfat nu spunea nimic. Nici el nu avea pofta de mâncare. Aproape că nu se atinsese de nimic.

Americanul aprinse o ţigară, îşi contemplă o clipă picioarele, apoi ridică ochii spre Kherfat.

— Dacă trece prea multă vreme fără să primească veşti, Smirlianov va intra la banuieli. Or, pentru a putea falsifica planurile, voi avea nevoie de toată încrederea lui. Trebuie să mă întorc la el.

Jenks nu se putea destăinui decât lui Kherfat, căruia îi

adusese la cunoştinţă planurile lui.

— Ştiu, *captain.* Dar dacă dispari fără nici o explicaţie, atunci va deveni bănuitor Babrak.

— Pe de altă parte, nu le pot servi ruşilor informaţii false. Aş fi imediat dat de gol.

— Nu ai ce face, *captain*, trebuie să-i spui totul lui Babrak. E un om cu o mare înţelepciune. Va înţelege. Şi pe urmă ai noştri sunt decimaţi de arma *porcilor.* Suntem la fel de interesaţi ca şi tine ca ea să fie sabotă.

— Ai dreptate, Kherfat. Am hotărât să-i vorbesc lui ul-Raq.

— Când? întreba afganul.

Americanul trase din nou din ţigară şi o aruncă.

— Imediat. Vreau sa fac asta înaintea sosirii prietenului meu Hank Frost. Dacă, din întâmplare, ul-Raq nu m-ar crede, n-aş vrea ca bănuielile lui să se îndrepte şi spre Frost.

— Sunt la fel de implicat ca şi tine. Te însoţesc. Şi cred că Babrak ţine la mine. Asta ar putea să ne fie de folos.

*

* *

— *Turel! Turel!* strigau afganii.

Gloanţele zburau cu nemiluita în jurul lui Hank Frost. Trei dintre oamenii lui Subhan zăceau deja în zăpadă, unul dintre ei strivit sub cadavrul calului. Un alt cal, speriat şi fără călareţ, galopa spre lacul îngheţat.

În faţa ripostei susţinute a luptătorilor din rezistenţă, elicopterul fu nevoit să ia din nou altitudine.

— O şterge! strigă Guntze cu un ton victorios.

— Visezi? replică Mercenarul schimbând din nou încărcătorul armei. Privește!

Elicopterul vira deasupra unui lac argintiu și revenea spre ei. Armele afganilor reîncepură să tragă. Cu revolverul lui Smith & Wesson, Raboșci nu putea sa faca mare lucru. Şi totuși trăgea cu înverșunare, ținând arma cu amândouă mâinile îndreptată spre cer.

Frost zâmbi. Își zise că dacă nu ar fi avut pistol, ghidul ar fi atacat elicopterul cu sabia. Păi era un elicopter care transporta câini roșii...

Zâmbetul dispăru de pe buzele Mercenarului. Un urlet de agonie răsună în vacarmul bătăliei. Al patrulea om căzu la pământ, tăiat în două în dreptul abdomenului. Apoi al cincilea se prăbuși cu calota craniană smulsă de un proiectil.

Subhan era înfuriat la culme. Nu-și mai ținea pușca ca un apaș. Dadu drumul frâului și duse arma la umăr ochind cu grija. Mercenarul apasă pe trăgaciul armei sale semi-automate în momentul în care șeful afgan trăgea și el. Proiectilul nimeri în agrenaj și elicopterul avu un rateu.

Aparatul păru că ezită, ca una dintre acele semințe pufoase purtate de adieri atunci când întâlnește un vânt contrar. Apoi porni în picaj spre pământ unde exploda provocând un gheizer de flăcări.

Frost simți căldura flăcărilor pe pielea obrazului. În aer se ridică o jerba de fragmente de tot felul și calul se cabra din nou, gata sa-l rastoarne pe Anwarzai.

În zăpadă și peste lacul înghețat zăceau împrăștiate bucăți de harnașament, fâșii de carne umană și fiare răsucite. O bucata din blocul motor sparse gheața și dispăru la fundul apei. Frost tresari instinctiv când o bucata mare de metal

încălzită până la alb căzu la câțiva metri de el, formând o gaură neagră în zăpadă, dupa care se stinse sfârâind într-un nor de abur.

Subhan se apropie.

— Bravo, căpitane Frost. Ești un trăgător excelent.

Mercenarul zâmbi cu modestie.

— Dar dumneata l-ai lovit. Am văzut foarte bine.

Ochii negri ai lui Subhan stralucira de mândrie.

— Eu? Ești sigur?

— Foarte sigur, răspunse Mercenarul dând din cap cu convingere.

Subhan îl bătu amical pe spate.

Frost se întoarse spre Anwarzai, care coborâse de pe cal, și zise:

— Nu-i așă că am trecut prin clipe grele? Afganul zâmbi fără să spună nimic.

— Nu înțelege limba engleză? îl întrebă Frost pe Subhan.

— Ba da. Dar nu asta e problema.

Șeful spuse câteva cuvinte în limba lui. Anwarzai își desfăcu turbanul, apoi descheie gulerul și ridică capul spre Frost. O cicatrice mare îi traversa gâtul dintr-o parte în alta.

Guntze se alăturase și el grupului. Doctorul se aplecă peste cal și privi cu ochiul specialistului.

— La naiba! exclamă el. A scăpat ca prin urechile acului.

Era vorba de câțiva milimetri. Subhan explica:

— Îl trimisesem în misiune în timp ce sovieticii își construiau baza la Qala-i-Baba. Grupul a fost surprins în plină noapte de un comando. Toți oamenii s-au ales cu beregata tăiată. Allah a vrut însa ca Anwarzai sa scape. A găsit forța să se târască până la tabăra noastră. Pierduse mult sânge și

multe zile a fost între viață și moarte. N-am știut ce se întâmplase decât la mult timp după aceea, când a fost în stare să povestească în scris. Caci de atunci n-a mai putut vorbi.

— I-au fost atinse coardele vocale, zise Guntze.

Tânarul afgan zâmbi din nou.

— Afurisit război! bombăni Guntze.

Avea nevoie de un întăritor. Scoase sticla de whisky din buzunar și o duse la gură.

Subhan dădu ordinul de adunare și coloana porni mai departe.

Doi afgani desfăcuseră o sanie din lemn ușor și piele de țap pe care încărcaseră cadavrele pe care aveau de gând sa le încredințeze locuitorilor din primul sat. Musulmanilor nu le plăcea să-și lase morții fără mormânt.

Anwarzai luă calul unui om căzut în lupta. Un altul fu înhămat la sanie. Cadavrele dromaderilor și cailor nu aveau să zacă multă vreme acolo. Lupii și șacalii le vor face să dispară în curând.

*

* *

Matthew Jenks termină tot ce avusese de spus. Babrak ul-Raq îl ascultase fără să-l întrerupă. Acum dădea din cap gânditor.

— Aveam eu o bănuială, zise el. Nu uita că am informatorii mei în interiorul bazei Qala-i-Baba. Unii au auzit de evadarea voastră și au considerat-o cam suspectă. Apreciez foarte mult încrederea pe care mi-o arăți dezvăluindu-mi adevărul, domnule Jenks.

Matthew Jenks și Abdullahi Kherfat respirară ușurați foarte, foarte discret.

— Mie mi-ai dat dovezi suficiente, continuă ul-Raq. Și știu că Abdullahi te apreciază mult. Nu pun la îndoială ceea ce mi-ai spus. Avem interese comune și trebuie să ne ajutăm pentru a ni le apăra.

Jenks se ridică ușurat și aprinse o țigară.

— Va trebui să mă întorc la Qala-i-Baba, zise el suflând în flacăra chibritului.

— Am înțeles, răspunse ul-Raq. Și ai nevoie de informații concrete pentru drăguțul de Fiodor Smirlianov.

Americanul se așeză din nou, își frecă pleoapele apoi îl privi în față pe șeful mujahedinilor.

— Exact. Asta e problema mea cea mai grea. După cum ai spus, am nevoie de informații concrete. Concrete și autentice. Altfel nu voi reuși să-mi duc planul la bun sfârșit.

Ul-Raq își masă un moment vârful barbiei cu două degete.

— Am o idee, zise el. Am putea doborî doi iepuri dintr-o lovitură.

— Ce vrei să spui? întrebă nerăbdător Matthew Jenks.

— Că ai putea să faci pe agentul dublu, răspunse ul-Raq cu un zâmbet viclean. Dar revelațiile cele mai importante să-mi fie rezervate mie. Un mijloc bun de a-i atrage pe sovietici într-o cursă.

„Vulpe bătrână!" își zise americanul. Trase iar din țigară și întrebă:

— Nu e prea riscant?

— Mă decepționezi, domnule Jenks, răspunse ul-Raq fără să-și ascundă ironia. Viața nu e decât un imens risc.

Jenks zâmbi şi el.

— Adevărat. Mai ales pe timp de razboi. Ce propui?

— O ofensivă asupra Bamianului.

— Numai atât! Şi populaţia civilă?

Maxilarele şefului afgan se crispară.

— Populaţia civilă a fost fie exterminată, fie împinsă spre sate. La ora actuală nu sunt decât ruşi în oraş. Ideea mea este să trimit un mesaj cu un porumbel lui Mussa Iaganboi, care controlează rezistenţa pe înălţimile din sudul oraşului.

— Vei efectua o operaţiune concertată cu Iaganboi! exclamă americanul stupefiat.

— Am luat deja unele măsuri în acest sens, domnule Jenks. Cea mai bună dovadă este că am stabilit o legătură cu porumbei voiajori. Am înţeles că, pentru a fi eficace, trebuie să faci front comun în faţa invadatorului.

— Înţeleg, zise Jenks. Un agresor străin e în stare să şteargă certurile ancestrale dintre etnii.

Kherfat interveni şi el.

— Chiar şi un vânturat de paştun ca Subhan ia sub ordinele lui azeri, uzbeci, turkmeni.

— Adevărat, zise Jenks, am remarcat printre apropiaţii lui un om mic de statură, taciturn şi cu ochii alungiţi.

— E Anwarzai, un turkmen, îi spuse Kherfat.

Matthew Jenks stinse ţigara şi se întoarse spre Babrak ul-Raq.

— Unde vrei să ajungi? întrebă el. Dacă îi ceri lui Mussa Iaganboi să lanseze o ofensiva împotriva oraşului Bamian şi eu îi spun asta lui Smirlianov, fără îndoială că cei de la Qala-i Baba vor trimite întăriri garnizoanei din oraş. Am

impresia că te gândeşti la altceva.

Babrak ul-Raq îşi răsuci un moment mustaţa caruntă.

— Nimic nu ne împiedică să punem la cale o ambuscadă destinată acestor întăriri, răspunse afganul.

— Dar Smirlianov mă va bănui imediat de joc dublu, obiectă Matthew Jenks.

Ul-Raq îşi depărtă braţele ca un predicator.

— În privinţa asta, depinde numai de tine ca să te faci credibil. Smirlianov ştie că am spioni în interiorul bazei. Fa în aşa fel încât să creadă că de la ei am primit informaţiile.

Jenks încuviinţă clătinând din cap.

— Voi face cum e mai bine, zise el. Când intenţionezi să porneşti operaţiunea?

— Mai întâi trebuie lămurită povestea cu Iaganboi, răspunse şeful mudjahedinilor. Îl cunosc bine pe bătrânul nemernic, împotriva căruia am luptat multă vreme. Daca e de acord, nu mai e nevoie să mai aşteptăm alt răspuns.

*

* *

Elicopterul trimisese un mesaj la baza Qala-i-Baba. Subhan bănuia asta. Devie coloana spre piscuri mai înalte.

Vreme de trei zile, trupa se ascunse în grote împreuna cu caii şi dromaderii. Elicopterele sovietice se învârteau în permanenţă prin zonă. Frost zări chiar şi o escadrilă de avioane Mig. Din când în când se auzea o rafală de armă automată răsunând îndelung printre munţi.

Oamenii scrâşneau din dinţi. Ştiau că sovieticii, frustraţi pentru că nu dădeau de urma lor, se răzbunau

trăgând asupra satelor.

După ce căutările încetară, luptătorii se aflau la capătul răbdărilor, mai vlăguiți de tensiunea așteptării decât de marșul care o precedase.

Subhan dădu ordinele necesare și coloana se puse în mișcare spre tabăra lui Brabak ul-Raq.

*

* *

Fiodorov Sergheievici Smirlianov își umfla pieptul. Avea sentimentul că obținuse o mare victorie. Nu mai izbea în birou cu rigla metalică și se arăta deosebit de politicos.

Sticla de votcă de pe birou, desfăcută la sosirea lui Matthew Jenks, era acum pe jumătate goală. Ochii, nasul și pometii celor doi începeau să se înroșească.

— Se poate? întrebă americanul scoțând din buzunar un pachet de Lucky Strike.

— Cum să nu, ba chiar poți să mă servești și pe mine cu una, răspunse omul KGB-ului râzând. Îmi place la nebunie tutunul american dar pe-aici nu se prea găsește chiar așa ușor.

— Păstrează-l, zise Jenks întinzându-i pachetul.

Era al treilea din ultimul lui cartuș, dar misiunea lui merita un mic sacrificiu.

Cei doi bărbați își aprinseră țigările, iar Smirlianov umplu paharele cu votcă, râgâi și trase cu sete din țigară, aspirând fumul până în străfundul alveolelor pulmonare.

— Și ești sigur că vulpea aia bătrână de ul-Raq a înghițit ce i-ai spus? întrebă rusul.

Jenks se întrebă de ce purta parul atât de scurt. Poate ca

să nu facă păduchi.

— Cât se poate de sigur, răspunse el cu convingere bând o gură de votcă. E convins că te spionez ca să obţin informaţii despre acea armă faimoasă pe care o experimentaţi aici de la o vreme.

Râsul puternic al rusului făcu să se cutremure pereţii biroului.

— Rareori am auzit un lucru atât de hazliu! Chiar dacă ar pune mâna pe planuri, păduchioşii ăştia ar fi incapabili să construiască mitraliera cu laser.

— Uiţi că alţii ar putea să o construiască în locul lor, zise americanul.

Smirlianov se încruntă imediat. Matthew Jenks avea impresia că joacă strâns, dar nu putea să lase nimic la întâmplare. Mai bine să-l înfurie pe rus decât să-i stârnească neîncrederea.

— Voi, nu-i aşa? mârâi omul de la KGB.

Jenks dădu din umeri fatalist.

— Păi cine? Chinezii?

Smirlianov întinse mâna spre rigla apoi se răzgândi. Apuca paharul de votcă şi-l goli dintr-o rasuflare. Acest american părea să-i fi luat în serios ameninţările. Trecuse de partea lor. Tocmai îi adusese la cunoştinţă că peste trei zile, Mussa Iaganboi şi oamenii lui vor lansa o ofensivă împotriva garnizoanei din Bamian.

Ofiţerul sovietic îşi umplu paharul, trase din ţigară şi zâmbetul reapăru pe buzele lui groase.

— Foarte bine, îţi voi da informaţii, zise el. False, se înţelege. Dar până să-şi dea ei seama de asta, o să treacă destul timp. De fapt, cred...

— Da?

— Ar fi la fel de simplu daca i-aş cere asta lui Kotin. E omul cel mai calificat pentru construirea unei minciuni veridice.

— Cine e Kotin? întrebă omul de la CIA.

— Inginerul care a conceput această armă revoluţionară. A venit aici pentru cincisprezece zile ca să asiste la efectuarea unor probe pe teren.

Mattherw Jenks fu gata să se sufoce de stupefacţie şi-şi puse tulburarea pe seama alcoolului. N-ar fi crezut că îl va putea întâlni pe inginer atât de uşor.

— Scuză-mă, m-am înecat, zise el.

Sovieticul îi umplu din nou paharul.

— Bea să-ţi treacă!

Matthew Jenks îşi simţea obrajii fierbinţi.

— Mulţumesc, zise el muindu-şi cu timiditate buzele în alcoolul din pahar. Când pot să stau de vorbă cu acest om?

— Voi cere să fie chemat imediat. Dar mai întâi am de rezolvat o problemă.

Smirlianov se ridică, deschise uşa şi strigă:

— *Starşii sarşant* Baian!

Ordinul fu transmis pe culoar din gură în gură şi sergentul major Baian intra peste câteva minute în birou.

Mongolul îl recunoscu imediat pe omul pe care îl facuse prizonier. O luminiţa plina de rautate se aprinse în ochii lui alungiţi. Era convins că Smirlianov îl chemase pentru o şedinţă de tortură deosebit de rafinată. Dar începu imediat să se îndoiască cand văzu pachetul de Lucky Strike şi chiştoacele din scrumieră. Şi aproape ca orice iluzie i se spulberă când zări şi paharele de votca.

— Baian! racni omul de la KGB.

— Da, tovarăşe căpitan.

— Ce noutăţi ai despre mişcările luptătorilor din gherilă?

— Tabăra lui Subhan a fost evacuată. Oamenii lui au plecat să sporească forţele lui Babrak ul-Raq, raspunse mongolul luând poziţie de drepţi.

— Asta ştie toată lumea, idiotule! răcni Smirlianov spumegând de furie. Ne-au doborât un elicopter şi Pratkin a survolat platourile timp de trei zile fără să-i găsească.

Informaţia era bine venită pentru Jenks. Asta explica întârzierea lui Subhan şi a lui Frost. Dacă încetaseră cercetările, Mercenarul şi trupa de afgani aveau să sosească în curând.

Matthew Jenks trebui să facă un mare efort pentru a nu-şi arăta bucuria. Dar cei doi sovietici nu se ocupau deloc de el.

— Ai ceva informaţii despre planurile lui Mussa Iaganboi? întrebă Smirlianov cu un ton care îl făcu pe mongol să se înfioare.

— Nu. Nimic deosebit.

— Cei trei oameni ai lui Iaganboi prinşi săptămâna trecută lângă Seffiv au fost daţi pe mâna ta? zise omul de la KGB.

— Ăaă... da, tovarăşe capitan, se bâlbâi sergentul-major Baian.

— Şi n-ai aflat nimic de la ei?

— Nimic.

Fiodor Serghevici Smirlianov îl fulgeră cu privirea pe mongol şi vorbi cu un ton primejdios de calm:

— Tortura e o mare plăcere pentru tine, Baian. Puţin îmi

pasă că-ți place să-i faci pe oameni să sufere, că îi mutilezi înainte de a-i suprima. Dar există un lucru de care îmi pasă foarte mult. REZULTATELE, Baian!

— Dar, tovarășe căp..., începu sergentul-major.

— Taci, îi ordonă Smirlianov, la fel de calm. Domnul Jenks mi-a adus la cunoștința că Iaganboi va lansa poimâine un atac surpriza împotriva orașului Bamian. Ai torturat trei dintre oamenii lui fără să reușești să scoți informații nici măcar de la unul singur. Ești un incapabil, Baian. E inadmisibil ca un militar sa acorde mai multă importanță plăcerii decât datoriei.

— Dar, tovarășe căpitan, vă asigur ca...

— Tăcere, am spus, îi tăie vorba Smirlianov. Ai comis o greșeala gravă. Trebuie să fii pedepsit. Înainte de a fi mutat aici ai fost la tancuri?

— Da, tovarășe căpitan. Am fost la Varșovia.

— Ei bine, zise Smirlianov, te vei întoarce la vechea ta specialitate, Baian. Doar dacă nu cumva vrei să te plângi colonelului Pratkin...

Jenks văzu mâinile sergentului-șef Baian agitate de o mișcare de spaimă.

— Oh... Oh nu, tovarașe căpitan! Prefer tancurile!

— La asta mă gândeam și eu, zise Smirlianov.

Se așeza la birou, luă un stilou, hârtie și scrise o notă cu litere chirilice pe care i-o întinse lui Baian.

— Ia-o, zise el. Prezintă-te imediat cu asta locotenentului Anatoli Pierviurok. Îi ordon în mod expres să-ți încredințeze comanda unuia dintre tancurile care pleaca mâine spre Bamian.

O a doua informație interesantă. Sovieticii trimiteau

blindate la Bamian. Trebuia anunțat ul-Raq. Partida nu era câștigata dinainte.

Baian lua hârtia, saluta și o șterse fără să mai zică nimic, temându-se să nu i se întâmple ceva și mai rau.

*
* *

Tabara lui Babrak ul-Raq era ridicată după același model ca cea a lui Nadir Subhan. Cu doua deosebiri. Era de două ori mai mare și aici puteai întâlni câteva femei. Toate cu voal.

Ca și în Pakistan, Frost își zise că semănau cu niște fantome. Voalul lor era în realitate o cagulă mare cu o sumedenie de cute, care învaluia tot capul și cădea peste umeri, doar cu o „fereastră" mică prin care să se poată vedea. Aceste femei puteau să vadă fără să fie văzute. Nu le puteai zări nici măcar ochii.

Matt Jenks sosise aproape în același timp cu ei, întorcându-se de la baza Qala-i-Baba. Frost, Guntze și Rabоșci abia apucară sa-și ducă lucrurile în cortul repartizat lor. Kherfat apăru aproape imediat să-i cheme la un consiliu de razboi în cortul lui Babrak ul-Raq.

Frost și Jenks se îmbrățișară transmițându-și veștile.

— Îți mulțumesc că ai venit, Hank. Ce face Maggie?

— Ai o nevastă nemaipomenită, Matt. Am părăsit-o în formă și plină de speranță la Rawalpindi. Dar unde ți-e burtica?

— Regimul rusnacilor nu e tocmai ideal ca să faci șunci.

— Am adus cu mine o veche cunoștință, zise Mercenarul arătând spre Guntze.

— JM! exclama Matt Jenks. Tot mai otrăvești lumea, doctore? Și când nu are otrava, omoară lumea cu bancurile lui!

— Da, hazliu, ce sa zic! mormăi Guntze. Tocmai inventam unul pentru întâlnirea noastră și mi-ai tăiat șirul.

— Sunt încântat, zise Jenks.

— Știi de ce e obligat sa creeze? relua Frost. Pentru ca și-a epuizat stocul pe drum până aici. Cred că singurii care nu l-au insultat sunt afganii care nu înțeleg engleza.

— Eroare, interveni Guntze. L-ai uitat pe Anwarzai.

Toată lumea izbucni în râs.

Subhan era singurul care cunoștea pe toata lumea, așa că își luă el sarcina de a termina prezentările. Se aflau acolo cei trei americani, Abdullahi Kerfat, Raboșci Djinandur, Nadir Subhan și Babrak ul-Raq.

Ul-Raq era un om mic de statură cu o față bronzată și o mustață fina. Frost își zise că avea cu vreo douăzeci de ani mai mult decât Subhan. Șeful mujahedinilor era îmbracat după moda afgana, cămașă lungă peste pantaloni bufanți de culoare alba și vestă. Contrar celuilalt șef al luptătorilor de gherilă, el nu purta turban ci o tocă de astrahan. Părea mai calm și mai puțin arogant decât Subhan. Vârsta aduce după sine înțelepciunea...

Babrak ul-Raq nu avea nevoie să fie arogant. Făcea parte dintre acei oameni care se fac auziți fără sa ridice glasul și care comandă fără să fie nevoie să-și arate autoritatea. Mercenarul avea impresia instinctiv că se afla în fața unui șef capabil.

De când intrase în cort, Frost se întreba de cine îi amintea Babrak ul-Raq. Și găsi răspunsul la întrebare în momentul

în care se așează pe covor, în fața unei tăvi mari încarcate cu plăcinte și ceai. Ul-Raq îi amintea de președintele Sadat.

— Domnilor, sunt fericit și mândru totodată că vă pot primi printre noi, începu șeful afgan într-o engleză de literat.

Abdullahi Kherfat părea rătăcit. Matt Jenks se aplecă spre el și, cu voce joasă, îi traduse în afgană cuvintele lui Babrak ul-Raq. Frost înțelese că afganul nu cunoștea limba engleză.

— ... deoarece ne aflăm aici pentru a lupta împreună împotriva invaziei străine în Afganistan, continuă șeful mujahedinilor. Îmi pun o mare speranță în această solidaritate. Pe de altă parte, este o mare onoare pentru mine și pentru oamenii mei de a lua parte la o acțiune care depășește interesul regiunii noastre sau al țării noastre și care, o doresc din toată inima, va duce la instaurarea păcii în toata lumea.

— Trebuie cumva să aplaudăm? șopti Guntze la urechea lui Frost.

Frost îl împinse cu un gest agasat în timp ce Babrak ul-Raq îi dădea cuvântul lui Matt Jenks.

Americanul îi informă rapid pe noii sosiți despre ultimile evenimente apoi facu un rezumat în afgană pentru Kherfat.

Frost observă aerul supărat al lui Subhan. Nu aprecia faptul ca Jenks așteptase sa ajungă la ul-Raq ca sa dezvăluie înțelegerile cu Smirlianov. Dar era clar ca nu îndrăznea să facă nici o remarcă în prezența șefului său. Frost îl lăsă pe Matt să-și termine traducerea, apoi întrebă:

— Când trebuie să treaca pe-aici întăririle sovietice?

— Mâine, răspunse Jenks. Dar nu știu ora.

— Cum ai reușit sa te întorci atât de repede de la Qala-i-Baba?

— Dragul meu amic Fiodor mi-a pus cu generozitate la dispoziţie o Zastava aproape nouă. N-a făcut nici măcar două sute de mii de kilometri! Şi mai am şi o autorizaţie de a circula precum şi un permis permanent de intrare în bază.

Frost fluieră admirativ. Matt Jenks traduse pentru Kherfat.

— Şi asta nu e tot, reluă el. Am avut o întevedere cu Kotin.

— Ăsta cine mai e? întrebă Guntze.

— Kotin. Nicolai Kotin. Inginerul care a conceput mitraliera.

— Un nume predestinat să devină american, zise Guntze.

— De ce? zise Frost aşteptându-se la o glumă de prost gust.

— Pentru ca va deveni Nick Kotin!

Frost dădu din umeri.

— Cum se prezintă treaba? întrebă Mercenarul aprinzând o ţigară Camel.

— O să fie destul de dificil, răspunse Jenks. Kotin a primit ordin să nu se despartă de planul lui. Îl plimbă peste tot cu el într-o valijoară prinsă de mână cu o pereche de cătuşe. Nu poţi avea planul fără el.

Frost îşi ridică şuviţa de păr căzută pe frunte şi fumă un moment dus pe gânduri.

— Poate că există o soluţie, Matt. Dar vom avea nevoie de ceva material şi de viclenie. Mă mai gândesc şi vorbim din nou după-masă.

— OK, zise Matt Jenks. Toate sugestiile sunt binevenite.

Mercenarul zâmbi apoi se întoarse spre Babrak ul-Raq.

— Subhan mi-a spus că cereţi ceva în schimbul ajutorului dat.

Afganul îl întrerupse cu un gest al mâinii.

— Nu cer nimic, căpitane Frost. Ci pur şi simplu cred că o organizaţie atât de bogată precum este CIA ar putea să ne furnizeze anumite materiale pe care eu mi le procur cu foarte mare greutate. Daca Allah a vrut să colaborăm, m-am gândit că...

De data asta Mercenarul îl întrerupse.

— Ceea ce spuneţi este cât se poate de îndreptăţit, domnule ul-Raq. De aceea i-am cerut lui Raboşci să mă însoţească până aici înainte de a se reîntoarce în Pakistan.

Ghidul confirmă cele spuse înclinând uşor capul.

— Dacă ai pregatit o lista, relua Mercenarul, o voi trimite cât mai repede posibil lui Jack Collins. Dacă Raboşci este de acord, aş prefera ca tot el să organizeze expediţia în sens invers cu materialul solicitat.

Ghidul aprobă din nou cu o mişcare a capului.

Babrak ul-Raq se ridică şi deschise un cufăr de lemn. Scoase de acolo o scrisoare în engleza, scrisă remarcabil de frumos, şi i-o întinse lui Frost.

Mercenarul o citi rapid apoi îşi strivi ţigara în scrumieră zâmbind. Scrisoarea, admirabil de bine formulata, te ducea cu gândul la lista de jucării trimisă de un copil lui Moş Crăciun. Babrak ul-Raq era un om priceput. Nu cerea arme, ci aparate. Emiţătoare-receptoare, baterii speciale, instrumente de reperaj. Numai electronica.

Înainte de a încredinţa mesajul lui Raboşci, Frost îl citi cu voce tare pentru ceilalţi începând astfel:

— Dragă Moş Craciun, pentru că am fost foarte cuminte, aş vrea să-mi aduci...

Babrak ul-Raq şi Nadir Subhan izbucniră în râs, dovada

că amândoi cunoșteau mitologia occidentală.

După ce termină de citit, Frost întinse scrisoarea lui Raboșci și conchise:

— Matt și cu mine vom adăuga um mesaj pentru Collins. Fii liniștit, domnule ul-Raq, îți vei primi aparatele.

— Am încredere, îl asigura șeful mujahedinilor.

Apoi întrebă:

— Pot să-ți pun o întrebare personală, căpitane Frost?

Babrak ul-Raq și Nadir Subhan aveau moduri diferite de a-și exprima curiozitatea. Mercenarul zâmbi vag. Știa din experiență ce avea să urmeze.

— Te rog, răspunse el.

— Poate că ai să mă consideri indiscret dar... mă refer la ochi... Cum ți s-a întâmplat?

— Vei fi dezamăgit, începu Mercenarul. E o poveste foarte banală. Cred ca aveam vreo șaisprezece sau șaptesprezece ani, nu-mi mai amintesc exact. M-am hotărât să vizitez țara cu auto-stopul în timpul vacanței școlare. Nu trebuie să mai spun că punga mea era destul de modestă.

Mercenarul făcu o pauza, cât sa-și aprinda țigara. Ul-Raq, Subhan și Raboșci ardeau de nerăbdare.

— Și am plecat cu bocceluța la spate, continuă Frost. Oklahoma. La o fermă veche. Vad și acum bariera de lemn care închidea curtea. Era a treia la care încercam din zorii zilei, de la celelalte două fiind alungat cu șuturi în fund.

Frost trase din țigară și continuă:

— Fermierii erau un cuplu de batrâni adorabili. Îi întreb dacă au sa-mi dea de lucru pentru câteva zile. Aveau. Numai că trebuia sa ma culc sub cerul liber, lânga adăpătoare. Dar nu era nici o problemă, timpul fiind excelent. Și s-a întâmplat

a doua zi în zori.

— Un câine vagabond? întrebă Raboşci.

— Şi mai stupid, răspunse Mercenarul dând fumul afară pe nări. Cu o zi în urmă muncisem din greu la fân şi când fermiera a ieşit din casă, eu dormeam buştean. Am auzit-o pe bătrână strigând: „Gâri, gâri, gâri!" Dar era aşa ca într-un vis. Am simţit un fel de grindina cazându-mi peste faţă. Nu mi-am dat seama că erau boabe.

Guntze şi Jenks se abţineau din greu să nu izbucnească în râs.

— Durerea era cumplită, zise Mercenarul. Un curcan enorm cu un cioc de şase-şapte centimetri. M-am ridicat pe jumătate tresărind. Îmi amintesc şi acum urletul bătrânei fermiere. Mi-am dus mâna la ochiul stâng. Prea târziu.

— Ciugulit de un curcan! exclamă Subhan. Incredibil...

— ... dar adevărat, completă Frost.

Un rânjet scurt îl făcu să întoarcă capul spre Babrak ul-Raq.

— Nu fi naiv, Nadir, zise şeful mujahedinilor. Căpitanul Frost ne povesteşte scorneli hazlii. Probabil că pierderea ochiului este o amintire încă prea recentă şi prea dureroasă ca să vorbească despre ea. Aşa că preferă să facă haz. Nu-i aşa, căpitane?

— Exact, confirmă Mercenarul. Acum, daca vreţi să ne scuzaţi, cred ca ne-am spus totul şi am vrea să ne odihnim puţin. Cu atât mai mult cu cât vreau să pun la punct câteva lucruri cu Guntze şi Jenks iar ziua de mâine are toate şansele să fie agitată.

— Ne veţi însoţi în operaţiunea împotriva sovieticilor? întrebă Subhan.

— Bineînțeles, raspunsera într-un glas cei trei americani.

— Tu nu, Matt, zise Frost. Tu va trebui să fii la bază.

— Cum! se revolta omul de la CIA.

— Ar fi o prostie ca cineva să te recunoască și să fii dat de gol. Dar nu te necăji. Daca vrei să riști, o să riști. N-am de gând să încredințez planul pe care-l am în minte unui novice.

Babrak ul-Raq se ridică, arătând ca discuțiile se încheiaseră.

— Voi trimite vreo douăzeci de oameni să pună mine pe traseul coloanei, precizâ el înainte de a se despărți de oaspeții săi.

*
* *

Planul era pus la punct.

Matthew Jenks se îndrepta spre baza Qala-i-Baba evitând drumul principal pe care treceau întăririle cu destinația Bamian. Se ducea să-l anunțe pe Fiodor Smirlianov că oamenii lui ul-Raq pregăteau o ambuscadă. Dar avea să-l anunțe prea târziu, bineînțeles. Deplasându-se cu vechea Zastava, o pană de motor între tabăra mujahedină și baza sovietică era cât se poate de credibilă.

*
* *

Primii sovietici apărură, mici de tot, la intrarea în defileu. Lungit în zăpadă între Subhan și Guntze, Frost lipi ochiul de luneta armei CAR-16.

Avangarda era formată din doisprezece oameni pe jos care plimbau detectoare de mine pe deasupra zăpezii.

— Un gât de cocârț înainte de marele scandal? întreba Guntze scoțând sticla din buzunar. E tot ce mai am.

Frost acceptă o gură de whisky. Subhan refuză scuturând din cap. Guntze bău și el și puse sticla la loc în buzunar murmurând:

— Vom asista la un frumos foc de artificii! Înțeleg de ce Raboșci a insistat să vadă și el.

Fuseseră nevoiți să folosească toată diplomația pentru a-l convinge pe ghid să plece în zori.

— Ar fi fost o prostie să moară tocmai acum, zise Mercenarul.

Guntze se întoarse și se așeză în fund în spatele stâncii mari care le servea de adăpost.

— Dar dacă am da ortu' popii și noi? Îți dai seama?

— Știu, zise Frost, Matt va trebui să continue singur. Cu ajutorul prietenilor noștri afgani, adăugă el aruncând o privire spre Subhan. Dar trebuie să-ți spun că am de gând să nu pățesc nimic. Pe de altă parte, consideră că datorăm acest ajutor lui Nadir și Babrak după sprijinul pe care ni l-au acordat.

— Și eu la fel, fir-ar să fie, am de gând să scap întreg, zise Guntze bătând din mâini ca să se încălzească.

— Să știi, JM, că sosesc primii noștri invitați, îi semnală Mercenarul. Ai putea măcar să le acorzi atenția pe care o merită.

— Aiurea! După viteza cu care înaintează cu detectoarele lor de mine, nu vor ajunge aici mai devreme de un sfert de ora.

Guntze avea dreptate.

Frost lua totuşi poziţie şi prinse în lunetă unul din soldaţi.

Sovieticul avea o faţă foarte tânără cu un nas roşu ca cireaşa din cauza aerului rece ca gheaţa. Pomeţii, care ieşeau uşor din glugă, erau plini de coşi. Gâtul subţire al tânărului se înalţa ca o tijă deasupra mantalei care părea de două ori mai largă decât el. Frost îşi zise că poate soldatul slăbise. Astfel de lucruri se întâmplă totdeauna în razboi. Poate că el ştia mai bine ca oricine. Sau poate că furierii sovietici erau la fel de orbi ca furierii americani. Mercenarul zâmbi gândindu-se că ar fi putut să fie rege în regatul furierilor.

Coloana apăru în spatele micului grup al avangardei. Şase camioane de cincisprezece tone. Dacă erau douăzeci de oameni în fiecare camion, asta înseamna destulă lume. Fără a mai pune la socoteală tancurile, care vor sosi după explozia minelor, şi care vor trebui eliminate cu lansatorul de rachete sau cu grenada.

Oamenii lui Subhan aveau două lansatoare de rachete pe care le instalaseră de o parte şi de alta a drumului. Matt nu ştia câte tancuri vor trimite sovieticii. Probabil că puţine. Bamian nu era Kabul iar baza Qala-i-Baba probabil că nu deţinea o divizie întreagă de blindate. Oricum, vor afla foarte curând de la oamenii pe care Babrak ul-Raq îi trimisese ca cercetaşi.

Mercenarul îşi deplasă luneta spre partea din faţă a coloanei. Văzu un măr al lui Adam tresărind nervos şi ridică uşor arma. În lunetă apăru capul soldatului. Avea nişte ochi mari, larg deschişi, fixaţi asupra solului şi a instrumentului. Frost se înfiora fără să vrea. Ştia că în momentul atacului nu va putea să tragă în acel soldat tânăr

pe care îl privise prea mult.

Se blestemă pentru slabiciunea lui şi lăsă arma în jos hotărându-se să aleagă o ţintă la întâmplare când ul-Raq va da semnalul. O ţintă care să nu fie decât o ţintă, nu o fiinţă umană căreia îi inventase o mică poveste.

Babrak ul-Raq şi alţi treizeci de oameni erau instalaţi la vreo douăzeci de metri mai sus, printre ruinele unui sat situat pe coasta muntelui. Anwarzai, cel mai bun trăgător din grup, avea drept ţintă o mică cutie neagră plasată la baza unui copac de cealaltă parte a drumului.

Ştiind că sovieticii trimiteau înainte o grupă de detectori de mine, afganii îşi instalaseră încărcăturile pe marginea drumului. Proiectilul lui Anwarzai trebuia să provoace o reacţie în lanţ pornind de la cutia neagră şi să declanşeze explozia a vreo treizeci de mine, plasate la intervale regulate pe o distanţă de o sută cincizeci de metri.

Mercenarul examină versantul opus. Vreo şaizeci de afgani erau ascunşi în spatele stâncilor şi a pinilor cu trunghiurile răsucite de vânt. Frost nu reperă nici un mujahedin. Oamenii respirau în interiorul turbanului ca să nu se trădeze cu aburul răsuflării. Sovieticii n-ar fi putut să remarce nimic nici cu cel mai bun binoclu din lume.

Mai erau vreo zece minute până la sosirea lor. Frost se scutura ca să-şi mai încălzească puţin membrele amorţite, apoi îi ceru lui Guntze să-i mai dea sticla cu whisky.

— Face bine, murmură el trăgându-şi din nou turbanul peste buze.

Guntze goli sticla şi o aruncă peste umăr.

— Faci zgomot, fir-ar să fie! şopti Mercenarul. Acum ar putea să ne audă.

Lungit în stânga lui, Subhan aruncă o privire mustrătoare spre cei doi americani turbulenți.

În clipa aceea, un șacal schelălăi scurt de cinci ori și ecoul se repercută îndelung în defileu. Frost tresări fără să vrea.

— Cinci tancuri, șopti Subhan în stânga lui.

— Cercetașii?

Afganul răspunse cu o mișcare a capului.

Echipa de detecție aproape că ajunsese în dreptul lor. Babrak ul-Raq încă nu dădea nici un ordin. Frost știa că așteaptă camioanele.

Două dintre tancuri intrară în defileu. Frost le privi cum înaintează strivind zăpada, asemănătoare cu niște monștri preistorici. Subhan își sprijini pușca în umăr, de data asta o pușcă de asalt AK-47.

Apoi răsună ordinul, urmat imediat de focul de arma tras de Anwarzai. Soldații care erau pe jos depășiseră zona minelor. Cu toții se aruncară la pământ în momentul în care încărcăturile explodară aruncând spre cer zăpadă, pământ înghețat, pietre și scoarța de copac. Un pin înalt, scos din rădăcini, se prăbuși peste cel de al doilea camion și-l îndoi ca pe o bucată de tinichea. Soldații ieșiră de sub prelata ciopârțită, intrând imediat în bătaia armelor afganilor.

Frost fixă selectorul armei sale pe foc semi-automat și doborî o mână de sovietici care încercau să fugă escaladând versantul opus. Guntze și Subhan făcura și ei la fel. Soldații se prăbușiră în curând și recăzură la poalele pantei acoperită de zăpadă. Al treilea camion ardea ca un pai, lovit în plin de explozia unei mine. Cei mai mulți soldați din acest camion muriseră carbonizați sau ciuruiți de schije.

Primul camion era intact. Şoferul accelera fără să-i pese de detectorii de mine lungiţi în zăpadă în faţa lui. Frost întoarse arma şi ochi cauciucurile. Apoi apăsă pe trăgaci. Vehiculul făcu o deviere bruscă şi se opri de-a curmezişul drumului. Prin potopul de împuşcături, Mercenarul auzi zgomotul specific al lansatorului de rachete. În secunda următoare văzu racheta plecând ca o pasare care îşi ia elan. Camionul şi ocupanţii lui dispărura într-o sferă de foc.

Al patrulea camion se răsturnase pe o parte şi zăcea ca un animal mare rănit de moarte. Trecerea era barata şi celelalte două vehicule opriră. Frost le vedea descărcându-şi oamenii care alergau ca nişte apucaţi pe marginea drumului pentru a se ascunde în spatele tancurilor.

— *Turel!* răcni Subhan.

Aproape simultan, vreo sută treizeci de afgani ieşiră din adăposturi şi o pornira la vale trăgând în fugari. Frost şi Guntze se avântară în urma lor.

— Tipii ăştia au curaj nu glumă, zise Guntze.

— Te cred! Ba chiar sunt puţin ţăcăniţi. Ar fi trebuit sa lase tancurile să înainteze. O să-i facă harcea-parcea.

Prezicerea lui Frost se realiză.

Primul tanc aşteptă ca toţi soldaţii sovietici să iasă din camioane, se opri şi deschise focul. Mercenarul văzu turela rotindu-se, tunul lăsându-se uşor în jos şi trăgând un obuz. Cele două camioane explodară decimând duzina de afgani care ajunsese în dreptul lor.

Lansatorul din dreapta trase o rachetă care lovi stâncile. Tancurile erau încă prea departe.

Frost îl prinse din urmă pe Subhan, care alerga trăgând în tot ce purta uniformă sovietică, şi strigă:

— O să-ți omori oamenii! Trebuie să le ordoni să se retragă.

Subhan își dădu drumul să cadă într-o groapa de pe marginea drumului. Frost sări lângă el. Nu mai știa unde e Guntze.

— Ai drepate, zise afganul gâfâind. Am ieșit prea devreme.

— Cred că Babrak a rămas printre ruinele satului. Trebuie să mergem la el și să-i așteptăm acolo sus.

Subhan scoase capul din groapă și scoase un șir de strigate guturale. În secunda următoare, Mercenarul văzu o parte din oameni urcând spre sat. Cei mai avansați nu auziseră ordinele. Ei continuau să alerge.

Frost strânse din dinți văzând primul tanc îndepartându-se de drum și mergând razant cu panta acoperită de zăpadă. Al doilea tanc îl prinse din urmă și merse lângă el deplasându-se razant pe lângă celălalt versant. Mujahedinii fură striviți de șenile.

— Dumnezeii măsii! Ce porcărie! strigă Guntze care se alaturase celor doi.

O luară la fuga în momentul în care unul dintre tancuri tragea, curațind drumul de carcasele răsucite care îl blocau.

Cele două tancuri din fața continuau să mearga unul lângă altul. Cele doua lansatoare trasera fiecare câte o racheta. Frost, Guntze și Subhan vazura turelele de câteva tone ridicându-se în aer, rasucindu-se și cazând cu un zgomot asurzitor peste stâncile acoperite de zapadă. Un pâlc de pini luă foc în spatele lor.

Afganii pregatiseră ciorchini de grenade. Șase dintre ei se repeziră spre tancurile neutralizate și aruncara grenadele

în deschizaturi înainte de a o lua la sănătoasa.

O explozie gigantică zgudui defileul când carcasele metalice sărira în aer, rupând șenilele altor două blindate din spate.

Imobilizate, cele două mase enorme de oțel devenisera o pradă ușoară pentru lansatoare. Unul dintre tancuri avu timp să tragă un obuz.

Urmărind impactul produs, Frost înțelese că unul dintre lansatoare fusese atins. Dar celălalt acționă cu rapiditate, și trase, una după alta, două rachete care nimerira în plin. Alți soldați afgani se repeziră să desăvârșească opera cu ajutorul șiragurilor de grenade.

Ultimul tanc înțelese pericolul. Colosul dadu înapoi, strivind o duzină de infanteriști sovietici care nu avuseseră reflexul să se arunce pe marginea drumului. Voia să scape de exploziile celorlalte tancuri și să iasa din raza de acțiune a lansatorului de rachete.

Un alt grup de oameni alerga în zigzag pe zapada înghețată. Tancul îi prinse din urma.

— Trebuie să-l atacăm! striga Mercenarul auzind pârâitul oaselor și al armelor strivite de șenilele grele.

— Înainte! striga Subhan.

Cei trei bărbați coborâră din nou panta în fugă. Când ajunseră la drum, tancul se oprise.

Motorul huruia puternic, accelerat la maxim. Ai fi zis că tancul se pregătea să-și ia elan ca să sară.

În interior, în atmosfera urât mirositoare și unsuroasă a tancului, locotenentul Pierviurok își lipi fruntea de dreptunghiul cauciucat care înconjura deschizătura de observație.

— Turela la ora doua! ordona el.

La cel puţin trei sute de metri în faţa tancului, o mâna de oameni grupaţi se detaşau pe fondul alb al zapezii. Locotenentul Pierviurok zâmbi satisfăcut.

Patru dintre blindatele sale fusesera nimicite chiar sub ochii lui şi era hotarât sa se răzbune pe împuţiciunile acelea de afgani. Privea tot timpul prin luneta de observaţie. Înfrigurarea vânătorului pusese stăpânire pe el. Pereţii defileului erau verticali în locul unde mujahedinii se grupaseră. Nu puteau să fuga. Ţintele erau aşezate ideal. Ca la execuţie. Şi chiar era o execuţie!

Un mujahedin se culcă pe marginea drumului şi mitraliera lui începu sa clănţăne cu furie. Micile proiectile loviră inutil carapacea tancului sovietic. Ceilalţi începura şi ei să tragă cu armele pe care le aveau.

Pilotul tancului, sergentul-major Baian, izbucni în râs.

— Imbecilii ăştia îşi închipuie că ne sperie cu puşca-mitralieră! Lansatorul de rachete nu mai bate până la noi.

Tunarul, caporalul Raztva, rânji lugubru.

— O să-i fac să danseze după trompeta mea.

— Proiectil exploziv cu fragmentare! ordona cu raceala locotenentul Pierviurok.

Obuzul fu introdus şi culasa se închise cu un pocnet sec. Degetele locotenentului rămasera o clipă deasupra butonului roşu, de parca ar fi ezitat. Apoi apasă brusc. Tunul dudui. Gura lui scoase flama. Tancul tresări. Tubul fierbinte căzu zăngănind pe podeaua de oţel. Apoi urmă al doilea obuz.

Tunul trăgea întruna. Zăpada din faţa tancului devenise neagră de funingine. În spate, pe o lungime de vreo cincizeci de metri, zapada era roşie de sânge. Ai fi zis că un gigant se amuzase răsturnând nişte cazane mari cu dulceaţă.

Mercenarul își încetini deplasarea pe marginea drumului. Găsi în sfârșit ceea ce cauta. O mină care nu explodase. O apucă cu prudență, după ce secționă cablul, și rugă cerul ca mina să nu aibă nici un defect, iar faptul că ea nu explodase să se datoreze doar unei greșeli de montaj.

Cu spatele curbat și arma în mână, Frost o porni în pas alergător, mergând razant pe lângă panta plină de zăpadă. Când ataci un tanc, lucrul cel mai important este să te strecori în unghiul lui mort. În momentul în care atinsese acel punct, Mercenarul se repezi în mijlocul drumului. În spatele tancului se trăgea în draci. Supraviețuitorii din ambele tabere încă nu-și spuseseră ultimul cuvânt.

Servantul turelei zări o siluetă care venea în fuga spre tanc. Sovieticul începu s-o mitralieze fără să mai aștepte ordinul șefului. Hank Frost înțelese că se cam grăbise. Dar nu exista decât o singură soluție. Să-și continue cursa cu capul aplecat.

CAPITOLUL X

Furios la culme, locotenentul Anatoli Pierviurok urlă în microfon:

— Ce te-a apucat?

Nu auzi răspunsul servantului turelei. Simți un șoc violent în piept, se clătină și fu gata să cadă pe podeaua de oțel. Deodată milioane de stele începură să-i joace în fața ochilor.

Sergentul-major Baian se simți împins în spate de o forță irezistibilă. Servantul de la turelă se izbi cu capul de mitralieră și o crestatura roșie îi aparu în mijlocul frunții. Caporalul Raztva își simți plămânii expulzând tot aerul pe care-l conțineau și un moment își pierdu cunoștința

— La dracu! striga Mercenarul aruncându-se într-o parte ca să se ferească de șenile.

Mina pe care o aruncase nu era destul de puternică pentru

a strica carapacea de oțel a tancului sovietic.

Oamenii din interior se ridicara, conștienți că scăpaseră ca prin minune. Dacă mina ar fi fost destul de puternică, ar fi pierit carbonizați în cutia lor de conserve.

—*Bîstrei! Bîstrei!* [1] răcni locotenentul Pierviurok sergentului-major Baian care se zbătea între pedalele și instrumentele lui de bord.

Tancul o porni înainte ca să fugă de acel afgan sinucigaș care, cu siguranță, se pregătea să arunce o altă mină. Astfel de disperați erau imprevizibili și constituiau un pericol mortal pentru carele de asalt. Pentru a scăpa de ei nu existau decât două soluții: să-i nimicești sau să fugi.

Locotenentul Pierviurok ar fi optat pentru fugă, dar știa că în față tancul lui era așteptat să intre în bătaia lansatorului de rachete. Așa că trebuia să-l nimicească pe acel nebun periculos. Cu atât mai mult cu cât servanții lansatorului probabil că își deplasau arma mai aproape de tanc.

Anatoli Pierviurok nu-l vedea pe cel care aruncase mina. Ca să-i vină de hac, trebuia să se depărteze puțin, să întoarcă și să vină peste el.

— *Karbid!* [2] răcni el lovindu-l cu piciorul în spate pe sergentul-major Baian.

Mongolul apăsă pe accelerator înjurând de mama focului. Nu știa că se năpustea chiar spre primejdia pe care încerca s-o evite.

Prevăzând reacția tancului, Mercenarul sprintase nebunește spre interiorul defileului. Acolo se aruncă cu capul

1) Mai repede! Mai repede! (n.a.).

2) Viteză maximă! (în argoul blindatelor sovietice) (n.a.).

înainte într-o groapă plină de zăpadă unde Guntze şi Subhan confecţionau ciorchini de grenade.

— Ce masacru! exclamă Guntze scârbit.

— Păstrează-ţi comentariile pentru tine! strigă Mercenarul. Nu realizezi un reportaj televizat.

Tancul se apropia.

Frost apucă un şirag de grenade şi, urmat de camarazii lui, sări afara din groapă. Cu o sincronizare perfectă, cei trei bărbaţi îşi expediară încărcăturile explozive prin ghilotina din spate a tancului care trecea cu mare zgomot.

Apoi se aruncară imediat la pământ pentru a se pune la adăpost.

Lovit parcă de un ciocan enorm, capacul tambuchiului se înfundă în interiorul tancului. Înţepenit între panoul de fier deformat şi marginea tăioasa a deschizăturii, locotenentul Pierviurok începu să scoată urlete de bocitoare. Urlă aşa multă vreme în timp ce flăcările începeau să-i cuprindă corpul.

Tunarul fu aruncat prin celălalt tambuchi şi se rostogoli printr-o mare de flăcări care topea zăpada îngheţată în jurul lui. Din locul unde se ghemuisera, cei trei bărbaţi simţeau căldura focarului. Se ghemuiseră şi aşteptau cu încordare explozia rezervorului.

— *Padaerşa! Padaerşa!* [1] striga tunarul învârtindu-se pe loc ca un titirez.

O băltoacă de carburant continua să ardă în jurul lui şi nimeni nu risca să-i vină în ajutor, nici măcar să se apropie şi să-l împuşte pentru a-l cruţa de suferinţe. Se stafidea încet ca o bucată de slănină uitată pe sobă, apoi se prăbuşi

1) Ajutor! Ajutor! (n.a.)

transformându-se în mumie incandescentă.

În interiorul tancului, caporalul Raztva se îndemna singur mormăind:

— Afară, repede! Afară!

Încordându-şi toţi muşchii, sovieticul reuşi să ridice cu o lovitură de umăr capacul care bloca cadavrul lui Anatoli Pierviurok. Apoi, într-o fracţiune de secundă, sări afara pe drum. Imediat ce atinse solul, caporalul se îndepărtă alergând cu disperare. După vreo sută cincizeci de metri, unul din oamenii lui Babrak ul-Raq îl seceră cu o rafală scurta.

Flăcări stacojii şi vârtejuri groase de fum ieşeau prin toate deschizăturile tancului, în timp ce ultimul membru al echipajului încerca sa iasă din acel coşciug în flăcări.

Sergentul-major Baian nu avusese niciodată îndurare pentru aproapele lui. Şi nici măcar nu-i trecu prin minte ca cineva ar fi putut avea milă de el. Mongolul încerca cu disperare să iasă din turela blindată. Nu ţipa. Nu implora. Îşi folosea toată energia ca să iasă din acea cutie de oţel fierbinte. Faţa înnegrită era plină de coji şi de băşici. Ochii însă îşi păstraseră toată strălucirea.

Buzele lui nu mai erau decât nişte cărbuni crăpaţi. Pielea de pe cap era calcinată. Nasul devenise o zdreanţă de carne fără formă. Dar cel mai rău arătau mâinile, nişte cioturi de carne negricioase cu care încerca cu disperare să forţeze deschiderea capacului mobil.

Guntze, care îngrijise rani grave la viaţa lui, se chirci în groapă, încremenit de oroare.

— Dumnezeule mare! murmură el.

Apoi, mirosul de carne arsă îi întoarse stomacul pe dos

și vomă în zăpadă.

Din spatele unui tufiș pipernicit răpăi o rafală de armă. Gloanțele căzură în jurul gropii. Guntze lăsă repede capul în jos în timp ce Mercenarul arunca o grenadă spre tufiș.

Un soldat sovietic sări în aer. Din gură i se revărsa un torent de sânge. Un altul se ridică în picioare și făcu câțiva pași înainte cu pistolul-mitraliera la șold.

Subhan îl seceră cu o rafală.

În clipa aceea focul ajunse la rezervorul tancului. O explozie îngrozitoare îi proiectă pe cei trei bărbați în aer. Zburară printre pinii răsuciți și se rostogoliră într-o crevasă îngustă unde se loviră de stânci.

*

* *

Când Frost își recăpătă cunoștința, fața lui Guntze era aplecată asupra lui.

— Pe toți dracii! exclamă medicul. Nu mai pot de bucurie ca-ți văd ochiul deschizându-se. Să știi că de data asta chiar era s-o mierlim.

Mercenarul închise ochiul o secunda. Avea impresia că un batalion de vânători de munte îl loveau în cap cu pioletul. Apoi își dadu seama de tacerea din jur și redeschise ochiul.

— Cât e ceasul?

— Opt seara, răspunse Guntze.

— S-a terminat?

Medicul dadu din cap în tacere si arata cu degetul în sus. Frost se uita si constata ca era lungit intr-un cort. Fusese carat în stare de inconstienta până în tabara lui ul-Raq.

— Şi te rog să mă crezi că atârni destul de mult, comentă Guntze.

Frost trase o înjurătură apoi întrebă:

— Subhan?

— E în plină formă. De altfel, a dispărut cam de multişor cu o femeie. Poate că e femeia lui. Mă întreb cum le recunosc. Probabil că după amprentele digitale. Oricum, am impresia că acum o călăreşte. Aşa au unii baftă...

Frost zâmbi.

— Aşteaptă şi tu până când o vei regăsi pe acea Babette despre care îmi vorbeai zilele trecute.

— Aiurea! mormăi Guntze. Cine ştie unde e în momentul ăsta. Poate că îngrijeşte oamenii în Birmania, în Yemen sau în Etiopia.

— Sau în Afganistan, zise Mercenarul.

— Posibil. Dar asta nu schimbă nimic.

— Iar eu în ce stare mă aflu? întreba Mercenarul.

— Nimic grav, răspunse JM. Doar splina spartă. Mai ai încă trei-patru zile frumoase de trait.

— Termină cu prostiile!

— O la la!... Când e vorba de preţioasa sanătate a domnului, nu mai poate nimeni să facă mişto! Nu, ai o zgârietură frumoasa la pulpa dreaptă şi alta la torace. În rest, n-a patimit decât capul. În afara ai un cucui mare. Înăuntru însa, având în vedere starea de dinainte, diagnosticul meu este că nu mai era posibila nici o agravare.

— Mulţumesc, doctore. Totdeauna ai fost un as în arta de a-i îmbărbata pe oameni. Pierderi multe?

— Patruzeci şi trei de oameni aici. Babrak ul-Raq a vrut să urcam tot ce era transportabil şi posibil de recunoscut.

Restul a rămas în vale sub formă de carne tocată. A trebuit să plimbăm după noi vreo douăzeci de cadavre mai mult sau mai puțin întregi. Fără a mai vorbi de desfigurați. Atacul orașului Bamian s-a soldat cu mai puține pierderi pentru Iaganboi. S-a aflat că a pierdut vreo treizeci de oameni. În schimb se pare că a fost prăpăd pentru *tovarăși*.

— Perfect, în sfârșit o veste bună, zise Mercenarul. Matt e aici?

— Da, ți-l trimit. Mă duc la răniții mei. Trebuie să supraveghez femeile care se ocupă de ei. Au niște noțiuni de igienă care mă pun pe gânduri.

*

* *

Când intră în cort, Matt îl găsi pe Frost așezat pe marginea patului și cu țigara în gură. Mercenarul îi întinse pachetul de Camel, Matt luă o țigară și o aprinse de la vechea bricheta Zippo a lui Frost. Amândoi erau trași la față. Jenks se așeză pe un taburet în fața prietenului său.

Într-un cort vecin, un bărbat fredona cu o voce plină de tremoluri:

— *Şesme sia, şesme sia...*

— Ce zice? întrebă Frost.

— Ochii negri. Refrenul mai multor melodii afgane.

— Mda, zise Mercenarul dând din cap. Pe-aici n-are cum să se cânte ochii verzi sau ochii albaștri.

— Se vede că nu-i cunoști pe nuristanezi, zise Matt Jenks trăgând din țigară. Nouăzeci la sută dintre ei sunt înalți, blonzi și cu ochi albaștri. Adevărați sudezi. Îți vine să te întrebi de

unde au răsărit.

— Din burta mamelor lor, zise Frost suflând fumul în sus. Vrei să-ţi explic cum?

Matt Jenks zâmbi şi duse ţigara la gură. Amândoi avuseseră o zi grea şi se simţea că întârzie deliberat momentul trecerii la lucruri serioase.

Mercenarul luă o ploscă cu vin de Pamir şi umplu un pahar pe care i-l întinse lui Jenks.

— Nu, mulţumesc, răspunse Matt. Mi-am băut porţia de alcool după-amiază. Mai am şi acum gura pungă de la votca.

— Băftosule! zise Frost bând puţin vin. Nu puteai să ne aduci şi nouă? Ne-am terminat proviziile de whisky.

Stinse ţigara, luă iar o gură de vin şi întrebă:

— Deci?

— Am crezut că Smirlianov o să mă sugrume cu mâinile lui când i-am povestit planul ambuscadei şi când i-am servit chestia cu pana de maşina.

— Te bănuieşte? întrebă Mercenarul îngrijorat.

— Nu. Kotin era în biroul lui când am sosit. Fiodor s-a dus imediat la colonelul Pratkin şi ne-a lăsat singuri.

— Te-a lăsat singur cu inginerul? Da, asta e o mare dovadă de încredere. Şi a mers?

Jenks îşi vârî ţigara în colţul gurii, bagă mâna în buzunarul interior al canadienei şi scoase un pachetel din hârtie albă.

— Asta e treaba, zise el desfăcând două plăci mici de parafină. Amprenta cheii pe ambele feţe.

Frost luă plăcuţele şi le examină.

— Perfect, aprecie el. Frumoasă treabă, Matt. Cum ai făcut?

— O să-ţi vină greu sa crezi. I-am dat să bea amicului Kotin. O fi el inginer, dar e şi el om. La un moment dat a vrut să urineze. Ai încercat vreodată să urinezi cu o valijoară agăţată cu cătuşele de mână?

— Nu, dar îmi închipui că e periculos.

— Aşa şi-a închipuit şi Kotin. Aşa că şi-a desfăcut cătuşele şi a pus valijoara pe biroul lui Smirlianov recomandându-mi să am grijă de ea. Şi zău că am avut mare grijă de ea! Am deschis-o imediat ce a ieşit şi m-am repezit la planul osciloscopului electronic.

— A lăsat şi cheile! exclamă Mercenarul uluit.

— Mda. Atârnau cuminţi legate de mâner cu o sforicică. Toaleta e la celălalt capăt al clădirii, aşa că am avut tot timpul să fotografiez planul şi să iau amprenta cheii.

— Incredibil, murmură Frost stupefiat. Probabil că acest Kotin e puţin cam aiurit.

Jenks trase din ţigară, o stinse în scrumieră şi ridică ochii spre prietenul său.

— Poţi să spui şi aşa, Hank. Eu aş spune mai curând că e un om de ştiinţa şi atât. Un tip chel cu ochelari. Nu-l interesează nimic altceva decât laserul şi aplicaţiile lui. Pe militari îi considera nişte bolnavi mintali. A crezut — aşa am impresia — că a găsit în mine un confident înţelegător şi civilizat. Oricum, chiar dacă n-aş fi deschis valijoara, tot aş fi fost în stare să reproduc planul. E atât de pasionat de descoperirea lui încât mi-a povestit totul de-a fir a păr.

— Înţeleg ce vrei să spui, Matt. Am cunoscut şi eu un tip de felul ăsta. Un canadian pe nume Milton Chilton[1].

1) Vezi nr. 4 din colecţia MERCENAR, *Pista sângeroasă* (n.ed.).

Numai că el lucra pentru tabăra cea bună.

— Kotin n-ar trebui împins prea tare ca să treacă de partea noastră, continuă Matt Jenks. E total scârbit de felul în care folosesc rusnacii arma lui. A fost forțat sa vină să asiste la încercările de pe teren.

— Nu ne aflăm aici ca să-l luăm cu noi pe inginer, obiectă Frost umplându-și din nou paharul cu vin.

— Mda, zise Matt Jenks. Ar fi fost prea simplu. Bietul Kotin! Când mă gândesc ce necazuri va avea dacă reușim să substituim planurile...

Frost goli jumătate din pahar, își drese glasul și zise:

— Kotin nu va avea nici un necaz în ziua în care vom substitui planurile. Pentru că va fi mort.

— Ce? Să lichidăm un tip cumsecade ca el?

— Fii realist, Matt. Falsificarea planurilor nu va servi la nimic dacă rusnacii îl au la dispoziție pe inginerul în stare să îndrepte eroarea. S-ar putea ca acest Kotin să nu fie interesat decât de tehnica sa, totuși el a avut ideea fabricării acestei arme. Ai văzut cu ochii tăi rezultatul. Au murit o mulțime de oameni datorită tipului tău cumsecade! Nu-l pot considera total nevinovat.

— Dacă-l răpim rezultatul va fi același.

— Îmi închipui ce mutră ar face Jack Collins dacă i-am aduce acest cadou otrăvit..., zise Frost.

— Un om de știință competent nu e un cadou otrăvit, Hank. Va fi destul să facem în așa fel încât să piardă valijoara. Rusnacii vor crede că a făcut înadins iar Nikolai Kotin va lăsa amintirea de neșters a unui erou național în sufletele emoționate ale bunilor cetățeni sovietici.

Mercenarul nu se putu abține să nu zâmbească. La urma

urmelor, Matt Jenks avea dreptate.

Babrak ul-Raq sosi în momentul în care cei doi turnau rașină epoxidică între cele două plăcuțe de parafină.

— Ce face rănitul? întrebă șeful afagan.

— Rănit e prea mult spus, răspunse Mercenarul zâmbind.

— Ce faceți? întrebă ul-Raq intrigat, aplecându-se peste plăcuțele de parafină.

— O cheie din rășină epoxidica dupa un mulaj, răspunse Matt Jenks.

— Foarte interesant, zise Babrak ul-Raq. Şi ce vreți să faceți cu ea?

— Să deschidem valijoara...

Matt Jenks tăcu brusc și se uită la Frost cu un aer dezolat. Frost dădu din cap. Amândoi se lovira peste frunte și exclamară:

— Fir-ar să fie!

— Ce s-a întâmplat? întreba ul-Raq mirat.

— S-a întâmplat că ne obosim să facem o cheie de care nu aveam nevoie pentru că Nikolai Kotin umblă cu ea după el, agățată de mânerul valijoarei, răspunse Jenks.

— Al naibii surmenaj! zise Mercenarul.

— Într-adevăr, aprobă ul-Raq. Toată lumea are nevoie de odihnă.

Șeful afgan zâmbi în colțul gurii.

Frost se așează din nou pe pat și vârî o țigară între buze, apoi o aprinse cu bricheta. Matt Jenks se uită la ceas și zise:

— Cred ca s-a uscat.

Luă plăcuțele de parafină, lua bricheta de la Frost pentru a le topi deasupra unui pahar și în curând scoase la iveală o cheie superbă de rășina epoxidică.

— Foarte frumoasă, zise Babrak ul-Raq cu un ton uşor ironic. Ce veţi face cu ea?

— O să o păstrăm ca amintire, răspunse Jenks ştergând cheia cu batista.

Ul-Raq se aşezase turceşte între cei doi americani.

— Doctorul Guntze v-a adus la cunoştinţă bilanţul zilei? întrebă el cu un ton grav.

— Foarte în mare, răspunse Frost. Îmi pare rău pentru pierderile suferite.

Pe fruntea lui ul-Raq apărura cute adânci.

— Au murit pentru o cauză dreaptă. A fost alegerea lor. Am exterminat vreo sută cincizeci de soldaţi inamici, am distrus cinci tancuri şi şase camioane. Consider că a meritat. Fără a mai vorbi de pierderile considerabile provocate de Iaganboi garnizoanei din Bamian.

— Am înţeles că timpul a fost foarte scurt, interveni Matt Jenks. Imediat ce i-am spus despre ambuscadă, Smirlianov s-a dus la colonelul Pratkin. După un sfert de oră am văzut al doilea val de întăriri părăsind Qala-i-Baba.

— Când au ajuns la defileu, noi aproape că ajunsesem aici, zise ul-Raq. Presupun că le-a părut bine că n-au făcut parte din primul val.

— Când au ajuns la Bamian, Iaganboi fugise?

— Da. N-au mai avut ce face decât sa îngroape morţii.

Urmă un moment de tăcere apoi şeful mujahedinilor întrebă:

— Când credeţi că veţi trece la ultima fază a acţiunii?

— Nu mai înainte de lunea viitoare, răspunse Mercenarul. Matt trebuie să termine planul trucat iar noi să punem la punct strategia.

Matt Jenks interveni și el:

— Voi avea nevoie de dumneata pentru realizarea acestui plan fals.

— Nu înțeleg, zise mirat Babrak ul-Raq.

— Trebuie să-l fac pe o hârtie foarte asemănătoare cu cea originală. Dacă oamenii pe care îi ai la bază ar putea să-mi fure câteva foi...

— Asta mi se pare de o simplitate copilărească, domnule Jenks. Va trebui doar să-mi dai caracteristicile acestei hârtii.

— Foarte bine.

— Vrei să execuți manevra de diversiune în momentul în care vom intra în baza Qala-i-Baba? întrebă Mercenarul.

— Subhan s-a înscris voluntar, zise afganul. Am stabilit stadiul efectivelor după operațiunea de azi. Mai avem două sute treizeci și doi de oameni valizi. Pierderile au fost grele, căpitane Frost. Dacă un număr de douăzeci-treizeci de oameni crezi că e de ajuns, atunci totul e perfect. Dacă vrei mai mulți, va trebui să ne mai gândim. Trebuie să mă înțelegeți. Un nou sacrificiu important îmi dă fiori.

— Douăzeci și cinci de oameni vor fi de ajuns. Mai ales dacă sunt conduși de Subhan.

*

* *

Matthew Jenks avea în buzunarul canadienei planul osciloscopului, falsificat pe hârtia șterpelită de la bază de oamenii lui ul-Raq. Guntze zâmbea cu toată gura. Hank Frost ridică cu un aer preocupat capota automobilului Zastava, ascuns într-o groată de la poalele platourilor înalte.

— Să batem în lemn să nu ne lase hodoroaga asta. Am făcut tot ce m-am priceput dar nu pot s-o desfac toată.

— Am mai parcurs deja de trei ori distanța de aici la Qala-i-Baba, zise Matt Jenks. Ar fi culmea ca tocmai azi să ne lase.

Frost dădu din umeri, închise capota și se instală pe bancheta din spate a mașinii. Matthew Jenks răsuci cheia în contact. Mașina porni.

— Vedeți, zise Jenks. Își da toată osteneala, puicuța!

Scoase mașina din grota și intra cu ea pe drumul plin de pietre.

Mercenarul aprinse o țigară. Curând intrau în acțiune. Știa ca se pregateau sa joace o partidă foarte strânsă și simți un gol în stomac. Zări în oglinda retrovizoare privirea anxioasă a lui Matt Jenks. Așezat lânga el pe bancheta din spate, Guntze îi agasa pe amândoi fluierând usor o melodie porcoasă.

— Cât avem de mers, Matt? întrebă Frost.

— O ora. Probabil că Subhan și oamenii lui escaladeaza deja platoul.

Planul facut de americani și de mujahedinii afgani era simplu și riscant. Matthew Jenks avea să intre în baza la volanul taraboanței. Cu permisul de intrare dat de ofițerul KGB reușise până acum să treacă de postul de pază fara nici un fel de control. Spera ca și acum va fi la fel.

Se va îndrepta direct spre cladirea KGB-ului și va lasa în fața ușii masina în care se vor afla ascunși Frost și Guntze. Când va ajunge în biroul lui Smirlianov, va cere să stea de vorbă cu Kotin pretextând nevoia unei lamuriri în privința mitralierei laser. După aceea trebuia sa-l elimine pe

Smirlianov, sa puna planurile false în locul celor adevărate și să-l duca pe inginer la mașină prefăcându-se ca pierde valijoara pe drum.

La zece și jumătate fix, Subhan și oamenii lui, care escaladau platoul stâncos din spatele bazei Qala-i-Baba, trebuia să creeze diversiunea trăgând asupra hangarelor în care se aflau tancurile.

Matt Jenks aflase de la Kotin că mitraliera cu laser era montată pe un Iliușin vechi în vederea unor încercări aeriene. Zastava va accelera spre pistă, cei trei bărbați și prizonierul lor vor sui la bordul avionului și vor decola.

— Acum ai priceput bine mânuirea mitralierei, Hank? întrebă Jenks. Ai o rotație laterală de trei sute șaizeci de grade dar, din cauza felului în care au instalat-o în rabla aceea de avion, nu ai decât șaptezeci de grade în sus și în jos. Daca îi lași sa se apropie prea mult în timp ce se încălzesc motoarele, suntem terminați.

— E în regulă, Matt, mormăi Mercenarul trăgând din țigara. M-am prins cum stă treaba. Mi-ai repetat asta de nu știu câte ori. Iar JM va fi lângă noi cu mitraliera clasică pentru corectarea eventualelor „scăpări".

— Daca „scaparea" se numește tanc, atunci n-o să mai corecteze nimic, zise Jenks. Ai reperat pistele de zbor ale avioanelor Mig? Direcția nord, orientate cu fața spre stepă. Va trebui să țintim cât mai multe la sol. Dacă reușesc să zboare, ne vor fi superioare prin viteză și manevrabilitate. Nu uita ca în cazul în care te afli în fața unui blindaj gros, trebuie să-l ataci prin descărcări succesive. Arma încă nu e destul de puternică pentru a străpunge fierul gros din prima.

— N-am să uit, Matt. La dracu! Da-mi pace să fumez și

eu o ţigară liniştit.

— Scuză-mă. Totul mi se pare curat demenţial. Aş vrea să fiu sigur ca nimic nu a rămas la voia întâmplării.

— Ocupă-te de maşinuţa ta, mormăi Mercenarul tolănindu-se mai bine pe banchetă.

Matt Jenks dădu din umeri, îşi vârî între buze o ţigară şi o aprinse cu chibritul. Lăsă puţin geamul ca să arunce afară chibritul şi, înainte de a pune din nou mâna pe volan, pipăi în buzunarul canadienei revolverul Beretta de 9 mm la care fixase o surdină specială de tip Sionics.

Pe bancheta din spate, cu ţigara în gură, Hank Frost verifica încă o dată revolverul Browning High Power, încercând să-şi controleze nervozitatea.

*
* *

Matt Jenks se opri la postul de paza. Santinelele cunoşteau foarte bine maşina. Bariera se ridica. Culcaţi pe podeaua maşinii, Frost şi Guntze începuseră să cam amorţească. Călătoreau aşa de peste o jumătate de oră pe drumul desfundat de şenilele tancurilor.

O zdruncinatura. Maşina se mai opri o dată. Mercenarul puse instinctiv degetul pe tragaci. Răsuflarea răguşită a lui Guntze îl gâdila la ceafă. Începu să-l doară capul.

Matt Jenks ieşi din maşină fluierând şi trânti portiera în urma lui. Intrând în construcţia din tablă ruginită care servea drept cartier general ofiţerului de la KGB, Jenks avu o secundă de ezitare. Şi dacă Smirlinov îl bănuia că pusese la cale ambuscada? Şi dacă Subhan şi oamenii lui nu veneau

așa cum fusese stabilit? Și dacă...

Matt Jenks trase adânc aer în piept și bătu la ușă.

Intră și imediat trebui să asculte lamentările lui Fiodor Sergheievici Smirlianov. Oamenii pierduți în defileu, materialul distrus, atacul garnizoanei din Bamian, tot tacâmul.

Ofițerul KGB atribuia și acum responsabilitatea ambuscadei informatorilor lui ul-Raq infiltrați în interiorul bazei.

Matt Jenks se așeza pe scaun, acceptă un deget de votca și ceru sa vorbească cu Kotin. Dupa toate aparențele, sovieticul nu avea nici o banuială. Îl chemă imediat pe Kotin.

Dupa câteva minute, inginerul intra în birou cu valijoara neagra agățata de mâna. Matthew Jenks se uita la ceas. Zece și douazeci și cinci. Înca cinci minute până la intervenția lui Subhan.

Nikolai Kotin veni spre el și îl saluta calduros.

— Ei bine, dragă prietene, mă întreb ce-i poate intriga pe afgani, având în vedere bruma lor de cunoștințe.

Matthew Jenks simți o picătură de sudoare rostogolindu-se încet de la ceafa până la șale.

— E o problena care privește oscilatorul, raspunse el straduindu-se sa-și pastreze tonul detașat.

— O picatura de votca, tovarașe Kotin? propuse Smirlianov.

Matt Jenks se uita din nou la ceas. Se hotarî sa treaca la actiune. Mai bine sa fie afara când primele rachete vor cadea asupra hangarelor. Se ridica, se dadu înapoi până la ușa, scoase revolverul și zise:

— Farsa se opreste aici, tovarășe Smirlianov. Nici o

mișcare, nici un cuvânt, altfel ești un om mort! Kotin, ridică-te și apropie-te încet ținând mâinile departate de corp.

Inginerul ridica spre el ochii mari de uimire. O fracțiune de secundă, Jenks crezu că nu-l va asculta. Apoi inginerul se scula în picioare, îndepărtă brațele și se apropie încet.

Fiodor Smirlianov rămăsese mai departe în fotoliu. Privirea lui Matt Jenks se plimba tot timpul între cei doi sovietici. Mâna lui Smirlianov aluneca spre unul dintre sertare.

Nikolai Kotin trecea prin fața biroului. El îl ascunse o fracțiune de secundă pe Smirlianov vederii lui Jenks. Atunci se ridică în picioare omul de la KGB.

După ce Kotin trecu, Jenks văzu pistolul mare al lui Smirlianov îndreptat spre el.

— Aruncă arma! strigă sovieticul cu o voce plină de ură. Repede!

— Lasă-te în jos, Kotin! striga omul de la CIA.

CAPITOLUL XI

Matt Jenks prevăzuse reacția lui Smirlianov. Nu-și luase ochii de la el în timpul deplasării lui Kotin.

Schița o mișcare cu piciorul și-l dezechilibră pe inginer apăsând în același timp pe trăgaciul revolverului Beretta. Glonțul ieși cu un zgomot înăbușit și, tras de jos în sus, pătrunse în ochiul drept al lui Fiodor Sergheevici Smirlianov. Apoi își continuă drumul distrugând lobii cerebrali și ieși prin partea din spate a capului, care sari în aer ca partea de sus a unui ou fiert tăiat de un cuțit.

Ofițerul de la KGB avu un reflex *post mortem* uimitor. Duse mâna stângă la revolver și încercă sa-l încarce.

Matt Jenks se uita la el stupefiat, gata să-i mai tragă un glonț în mână. Dar Smirlianov nu-și termină gestul. Cazu în fotoliu, apoi se prăbuși cu fața peste biroul de lemn pe care se revărsă o amestecătură de creier și sânge.

Americanul îl apucă pe Kotin de braţ şi-l trase spre ieşire.

În momentul în care deschidea portiera maşinii pentru a-l arunca înăuntru pe inginer, în sudul bazei se auzi o serie de explozii răsunătoare.

Frost era deja la volan. În spate, Guntze lăsă geamurile şi scoase de sub banchetă două puşti de asalt. Maşina nu avea ceas la bord. Jenks se uită la ceasul lui de la mână şi zise:

— Zece, treizeci de minute şi zece secunde. Subhan a fost punctual.

Deodată începura sa urle sirenele.

Frost demară în viteză. Matt Jenks îl ghida în direcţia pistei. Aveau loc mişcări de trupe spre sud şi spre hangarele tancurilor. Mercenarul conducea maşina spre nord obligând-o să dea din ea tot ce putea.

Kotin începu să protesteze şi să se zbată. Guntze îl făcu să tacă aplicându-i cu patul armei o lovitură de expert.

— Ai făcut-o! exclamă Matt Jenks. Dacă nu mai merge maşina va trebui să-l cărăm în spinare.

În timp ce-l ghida pe Frost, Matt luă cheile legate de mânerul valijoarei, îi scoase cătuşele lui Kotin şi efectuă schimbarea planurilor.

— Încetineşte, Hank! striga el după ce termină. Nu pot să arunc valijoara la viteza asta că se face praf!

Mercenarul ridica piciorul de pe accelerație.

— Acolo, fă la dreapta pe esplanada aia mică! îi zise Jenks.

Frost vira la dreapta.

— Stop!

Frost opri o secundă, timpul necesar ca Matt Jenks să

arunce afară valijoara.

După mai puțin de un minut, fugarii ajungeau la pistă.

Frost reperă imediat aparatul Iliușin, un avion cu elice, și se îndreptă spre el.

— Era prea frumos, mormăi el. Avionul e păzit.

— Păi tu la ce te așteptai, nenișorule? zise Guntze rânjind. La un comitet de primire cu fanfară și covor roșu?

Doctorul scoase țeava puștii de asalt afara și trase în cei care păzeau avionul, imitat de Matt Jenks. Cei șase soldați se prăbușiră fără să aibă timp să înțeleagă ce li se întâmpla.

În partea de sud a bazei se trăgea în draci. În mijlocul vacarmului, Mercenarul percepu huruitul tancurilor pe care soldații probabil că le scoteau din hangare ca să le salveze de la distrugere.

Frost frână practic lângă trenul de aterizare al avionului Iliușin. Cei trei bărbați deschiseră portierele simultan. Jenks îl săltă pe Kotin pe umăr.

În momentul acela, un alt huruit ajunse la urechea lui Frost. Turbinele avioanelor Mig pe care piloții le încălzeau pentru a-i ataca din aer pe oamenii lui Subhan.

— Repede! strigă el. Avioanele!

— Avem un avans față de ei! răspunse Jenks deschizând panoul mobil al carlingii și aruncându-l înăuntru pe Kotin. Elicele aparatului nostru se învârtesc deja. Sovieticii pregăteau probabil o aplicație pe teren. Motorul nostru e cald. Migurile lor nu pot decola imediat.

Un jeep sosea în mare viteză pe pistă. Frost lua arma, puse un genunchi în pământ și începu sa tragă. Guntze suise în avion alături de Jenks și Kotin.

Mercenarul mai avea ceva de făcut înainte de a urca în

avion. Trebuia să tragă o rachetă pentru a-l anunța pe Subhan că se putea retrage. Mitraliind în continuare mașina care sosea, Frost scoase cu mâna stângă de sub scurta îmblanită un pistol lansator de rachete.

Nimerit în plin, jeepul avu o deviere bruscă, apoi se rostogoli de două ori. Frost trase, aruncă pistolul și ridică ochii spre cer să se convingă că racheta exploda corect.

Nu-l văzu pe omul care se rostogoli pe pistă, se ridică ținând în mână un pistol-mitralieră și începu să tragă spre el.

Mercenarul simți o durere fulgerătoare în pulpa dreaptă.

CAPITOLUL XII

Dintr-un reflex de supraviețuire, Mercenarul ridică brațul stâng spre panoul deschis. Se simți imediat apucat de două mâini care îl traseră în interiorul avionului.

— Tu trebuie totdeuna să ieși în evidență! bombăni JM. N-ai fi fost mulțumit dacă nu curgea sânge din tine.

— Gura! replică Mercenarul. Ajută-mă sa ajung la cupola mitralierei.

— O secundă, nenișorule! Dă-i drumul, Matt. Toată lumea e la bord.

Frost simți avionul punându-se în mișcare.

— La cupolă, repede! răcni el. Or să vină peste noi!

— Buba ta mai întâi, decretă Guntze, confecționând un garou improvizat. Poți avea încredere în Matt. E un pilot fără pereche.

— Cu sau fără pereche, n-o să facă nici o brânză dacă

decolează Migurile.

— Ţi-a spus că trebuie să se încălzească mai întâi. Ce, eşti surd?

Frost mormăi o onomatopee. Piciorul îl durea de parcă l-ar fi ars cu fierul roşu. Ştia ca Guntze avea dreptate.

— Nu e nimic dramatic, se poate evita amputarea, declară medicul după ce-şi termină treaba.

Avionul decolase.

Cupola adăpostea un mic computer echipat cu un ecran pentru reperarea ţintei.

Mercenarul recapitulă în gând instrucţiunile primite de la Matt. Apăsă o serie de butoane şi ecranul se aprinse.

Stabili contactul radio şi strigă:

— Migurile, Matt! Repede!

— Gata! răspunse vocea lui Matt Jenks. Caută puţin ochiul, fir-ar să fie!

Frost privi pe ecran. Nu era obişnuit cu această aparatură sofisticată.

— Priveşte! exclamă JM. Chestiile alea!

Lui Frost nu-i venea să creadă că micile avioane stilizate de pe ecran erau redutabilele Miguri ale aviaţiei sovietice.

Apăsă pe un alt buton şi muta reticulul de ochire pe ecran. Îl potrivi pe un mic avion şi acţionă maneta de tragere. O stea strălucitoare lumină ecranul în locul impactului. Avionul dispăru.

— Nu se poate! murmură el. Ai zice că e un joc video. Nu pot să-mi închipui că am doborât un avion adevărat.

— N-ai decât să te uiţi, zise Guntze arătând cu degetul spre pistă.

Mercenarul se aplecă să vadă prin plexiglasul cupolei.

Unul dintre aparatele de vânatoare ardea pe pistă.

Erau şapte avioane de tip Mig. Frost ţinti alte cinci la sol. Ultimul încercă să-i scape şi demară cu toată viteza.

Matt Jenks mai facu încă o trecere la joasă altitudine şi Frost lovi aparatul de vânătoare în momentul în care decola.

— Acum repede la elicoptere! strigă Mercenarul.

Simţi aparatul virând pe o aripă în momentul în care tunurile apărării antiaeriene intrară în funcţiune. Hangarele elicopterelor au fost transformate într-un adevărat focar în mai puţin de un minut şi Matt Jenks luă din nou altitudine. Ajungeau în dreptul platoului când Frost zări un punct strălucitor pe ecran.

— La dracu, JM! exclamă el. Cred că am uitat un Mig. Uite ce vine!

Guntze se ridică de pe scaun se uită pe cer şi strigă:

— Nu e un Mig, Hank! E o rachetă sol-aer! Vine drept spre noi!

CAPITOLUL XIII

Racheta se apropia cu o viteza halucinantă. Frost trecu cu înfrigurare la comenzi şi deplasă reticulul pe ecran.

— Trage, fir-ar să fie! răcni Guntze. Trage! Vine peste noi!

În sfârşit, Mercenarul reuşi să centreze cruciuliţa pe obiect. Şi trase. După o fracţiune de secundă, o ploaie de metal incandescent răpăi pe carlinga avionului şi pe cupola de plexiglas.

În avionul acela vechi domnea un frig polar. Totuşi Hank Frost scoase din buzunar o batistă mare în carouri albastre şi-şi şterse fruntea. Era lac de sudoare.

Se aplecă peste scaunul lui şi văzu, jos pe platou, oamenii lui Subhan care se îndepărtau adresându-le semne victorioase.

Apoi urmă stepa. Pământul fragil fusese brăzdat de şenilele tunurilor şi răscolit de obuze. Frost nu văzu nici un câmp cultivat. Cât vedeai cu ochii era numai o devastare.

Matthew Jenks probabil că nu împărtăşea îmbufnarea lui Frost căci vocea lui răsună veselă în difuzorul din cupolă:

— Ţine-te bine, Jack Collins! Sosim!

*

* *

Aparatul îşi începu coborârea spre aeroportul Kennedy.

Hank Frost trimisese o telegramă în Atlanta şi Bess hotărâse să vină să-l aştepte la New York.

Matthew Jenks trimisese o telegramă soţiei sale la Anchorage şi Maggie hotărâse să vină sa-l aştepte la New York.

J.M. Guntze nu trimisese nici o telegramă şi nimeni nu avea să-l aştepte la New York.

— Haide, îi zise Frost strivind chiştocul în scrumieră, New York este oraşul ideal pentru celibatari. Pariez că din seara asta chiar vei găsi o înlocuitoare a acelei Babette.

Medicul schiţă un zâmbet.

— Nu e o problemă să găseşti o femeiuşcă. Dar o femeiuşcă ca Babette, asta e cu totul altă căciulă.

— Ce are atât de extraordinar? întrebă Jenks interesat.

— Ah, Babette..., murmură Guntze, cu vocea plină de emoţie. Când am întâlnit-o la Herat, a început prin a-mi ghici în palmă. În secunda următoare îmi nimicea un coş negru de pe nas. După două secunde făcea inventarul general, începând cu conţinutul pantalonilor. Ce temperament, maiculiţă!

O femeie înaltă şi brunetă aştepta. Lângă ea se afla o femeie blondă, puţin mai scundă. Nu departe de ele, o femeie

mică de statura, tunsă băieţeşte şi cu nasul plin de pistrui, aştepta şi ea.

Maggie se repezi în braţele lui Matt, iar Bess în braţele lui Frost.

Guntze se opri în loc uluit şi exclamă:

— Babette! Ce cauţi aici?

Femeia cu pistrui se lipi drăgăstoasă de el.

—Închipuie-ţi că m-am întors dintr-o misiune în Afganistan. La Peshawar, ghidul meu s-a întâlnit cu un prieten. Am petrecut seara toţi trei. Celălalt ghid se numea Raboşci Djinandur. Am vorbit despre tot felul de lucruri şi aşa am aflat că te duseseşi să-ţi pui pielea la saramură undeva prin zona oraşului Bamian. Djinandur mi-a spus cum o voi găsi pe Margaret Jenks şi de la ea am aflat că soseşti azi. Şi am venit.

— Oh, Babette, eşti nemaipomenită! murmura Guntze cu efuziune.

*

* *

La Miami erau treizeci şi patru de grade. Trei cearceafuri de baie erau întinse pe marginea piscinei. Pe primul, Hank Frost se uita la pulpa lui care se cicatriza treptat. Glonţul care îl nimerise la Qala-i-Baba nu mai era decât o amintire urâtă, sub forma unei porţiuni de piele diafană şi încă foarte moale.

Bess izbucni în râs şi-l sărută pe Mercenar.

— Ce-am aşa de caraghios? întrebă Frost.

— Nimic. Dar cred că e pentru prima dată când te vad bronzat. Asta are ceva anormal.

Mercenarul desfăcu scrisoarea venită de la Islamabad, pe care poşta din Atlanta i-o trimisese la hotel.

Pe al doilea cerceaf de baie, Matt şi Maggie încetară să se mai sărute ca să asculte ce le citea Frost.

Pe cel de al treilea cearceaf, JM şi Babette se opriră din flirt şi traseră şi ei cu urechea.

Frost începu:

Dragă Moş Crăciun,

Îţi mulţumesc mult pentru cadourile frumoase pe care mi le-ai trimis şi pe care le-am primit. Afla că în momentul în care citeşti aceste rânduri eu am început deja să mă servesc de ele împotriva celor răi.

Subhan şi oamenii lui s-au întors întregi şi nevătămaţi după focul de artificii şi Raboşci mă roagă să-ţi transmit salutări amicale. Salutări amicale şi de la Kherfat pentru Matt şi toate cele bune pentru JM.

Nu pot să rezist plăcerii de a te anunţa că încântătorii noştri vecini au găsit la ei o valijoară care le stătea pe suflet şi că se lansează în fabricarea pe scara mare. Îmi închipui ce mutră vor face când vor vedea rezultatele.

Babrak ul-Raq.

— Şi eu parcă le văd mutra! zise Guntze.

— Mai e un post scriptum, adăugă Frost. *Dacă lucrurile vor continua tot aşa, cred că voi trece definitiv de partea lui J.C.*

— Babrak ul-Raq are de gând sa se converteasca la creştinism! exclamă Babette stupefiată.

Cei trei bărbaţi izbucnirâ în râs.

— Nici vorbă, zise Mercenarul. J.C. sunt iniţialele lui Jack Collins...

Redactor: Constantin Dumitru
Tehnoredactor: Mihaela Bârloiu

Pregătirea formei și imprimarea la
R.A.I. Coresi

Tiparul executat sub comanda nr. 60 242

Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria „CORESI" București
ROMÂNIA

***Hank Frost*, un om dur pe care viața l-a obligat să devină *mercenar*. Un mercenar care s-a legat pe viață și pe moarte cu *aventura*. Cu toate aventurile - din Africa australă până în Amazonia, din pustiul Yemenului până în junglele Americii Centrale. Știind că într-o zi va avea întâlnire cu *moartea* !**

MERCENAR MERCENAR

"Frost strînse din dinți văzînd primul tanc sovietic îndepărtîndu-se de drum și mergînd razant cu panta acoperită de zăpadă. Al doilea tanc îl prinse din urmă și merse lîngă el deplasîndu-se razant pe lîngă celălalt versant. Mudjahedinii fură striviți de șenile. Cele două lansatoare traseră fiecare cîte o rachetă. Turelele de cîteva tone se ridicară în aer, se răsuciră și căzură cu un zgomot asurzitor peste stîncile acoperite de zăpadă. Un pîlc de pini luă foc în spatele lor. Afganii pregătiseră "ciorchini" de grenade. Șase dintre ei se repeziră spre tancurile neutralizate și aruncară grenadele în deschizături înainte de a o lua la sănătoasa. O explozie gigantică zgudui defileul cînd carcasele metalice săriră în aer, rupînd șenilele altor două blindate din spate."

EDITURA

EDITURA Z EDITURA Z

ISBN 973-9127-78-2

Lei 3000